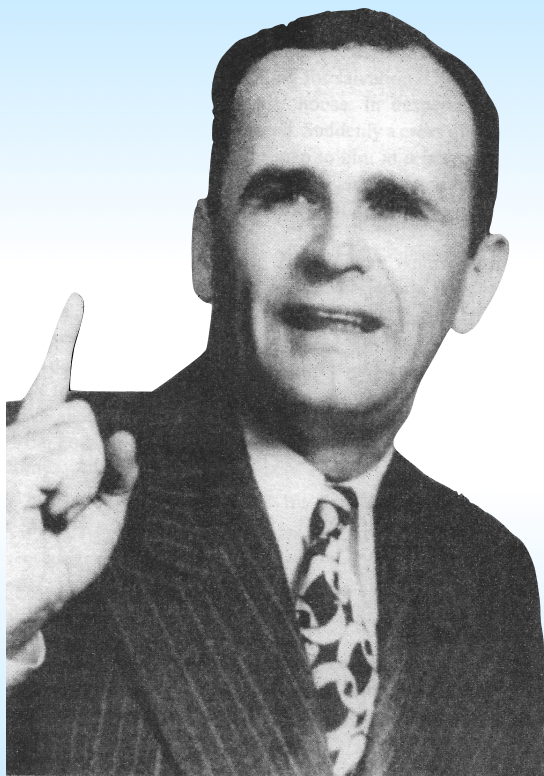

NADPŘIRODZENO

ŽIVOT WILLIAMA BRANHAMA

Kniha druhá:
Mladý muž a jeho zúfalstvo
(1933 - 1946)

Owen Jorgensen

**Tento životopis nie je podobný žiadnej inej knihe,
ktorú si doteraz čítal...**

„Dom okolo neho sa knísal a rútil. Zo stropu sa ako dážd' začala sypať omietka a na stene praskala ako pukance. Z predsiene bolo počuť hlasné praskanie. Podlaha sa zachvela, keď sa dom začal presúvať, a Billyho odhodilo ku dverám komory. Nasledovalo ďalšie hlasné prasknutie blízko miesta toho prvého, sprevádzal ho zvuk praskajúceho dreva. Potopa trhala budovu od jej základov. Billy strmhľav prebehol predsieňou ku hlavnému vchodu. Nevedel, že veranda sa práve odtrhla od domu. Ocitol sa v ľadovej vode...“

**Práve stojíš pred nahliadnutím do sveta
nadprirodzena...**

NADPRIRODZENO:

Život Williama Branhama

Kniha druhá:

Mladý muž a jeho zúfalstvo

(1933 – 1946)

Owen Jorgensen

Copyright © 1994

Owen Jorgensen

Všetky práva podľa medzinárodnej a Pan - Americkej konvencie tlačiarenských práv sú vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nemôže byť reprodukovaná v žiadnej forme bez písomného súhlasu autora, v tom je obsiahnuté kopírovanie, či elektronické alebo mechanické, vrátane fotokopírovania, nahrávania, alebo akýkoľvek systém uchovávaní a opätovného získavania dát. Rozmnožovanie tejto knihy bez súhlasu je porušením medzinárodných tlačiarenských zákonov.

0398-005

Vydavateľ originálu:

*Tucson Tabernacle
2555 North Stone Avenue
Tucson, Arizona 85705
USA*

Vydavateľ slovenskej verzie:

*Nezávislé kresťanské spoločenstvo v Modre
Šúrska 1, 900 01 Modra, Slovenská republika
Tel.: +421(0)911178730
info@vecerne-svetlo.sk
Vydané v roku 2020*

Venovanie

Niekde v tomto svete je úprimný mladistvý,
ktorý hľadá odpovede na otázky tohoto druhu:
Naozaj existuje Boh? Ak áno, kým je? A kde je?
A má tento Boh záujem o môj život?

Tak teda tebe, mladý človek, ktorý hľadáš,
je venovaná táto kniha.

Pretože takto som raz hľadal aj ja.

Owen Jorgensen

Obsah

Úvodné slovo autora.....	9
Súhrn prvej knihy.....	12
Kapitola 12.....	17
Stojaci vo vzduchu.....	17
Kapitola 13.....	30
Tajomná hviezda sa znova zjavuje.....	30
Kapitola 14.....	42
Vidí svoju budúcu modlitebňu.....	42
Kapitola 15.....	47
Ponuka, ktorá vyráža dych.....	47
Kapitola 16.....	56
Ako netopier z pekla.....	56
Kapitola 17.....	61
Nádejné manželstvo.....	61
Kapitola 18.....	68
Chyba po zhromaždeniach v Mishawaka.....	68
Kapitola 19.....	81
Čierna opona padá.....	81
Kapitola 20.....	92
Katastrofálna povodeň.....	92
Kapitola 21.....	98
Hope zomiera.....	98
Kapitola 22.....	107
Najzradnejší okamih jeho života.....	107
Kapitola 23.....	116
Prebojovať sa späť.....	116
Kapitola 24.....	126
Zmrzačené nohy narovnané.....	126
Kapitola 25.....	140
M-i-i-i-lltownský zázrak.....	140
Kapitola 26.....	152
Stratený na Hurikánovej hore.....	152

Kapitola 27.....	163
Býk zabijak.....	163
Kapitola 28.....	176
Anjel prináša poverenie.....	176
Kapitola 29.....	190
Znamenie v jeho ruke.....	190
Kapitola 30.....	196
Väzni sú vyslobodení.....	196
Vysvetlivky autora.....	206
Pramene a bibliografia.....	208
Šesť kníh Nadprirodzeno - život Williama Branhama:.....	209

Úvodné slovo autora

Nepriazeň osudu môže mať svoj dôvod. Apoštol Pavol napísal, „...A vieme, že tým, ktorí milujú Boha, všetko spolupôsobí na dobré, tým, ktorí sú povolání podľa preduloženia.“ Niekedy na nás Boh dopúšťa ťažké skúšky, a to kvôli tomu, aby nás priviedol ku Svojmu lepšiemu cieľu. Tak sa to stalo v živote Williama Branhama; rovnako tak to bolo aj v mojom osobnom živote.

O Williamovi Branhamovi som prvýkrát počul v roku 1970, päť rokov po jeho smrti. Bol som udivený tým, čo som sa dozvedel. Nepripadalo mi to ako rozprávanie o nejakom obyčajnom kazateľovi. Skôr to vyzeralo, ako keby Sám Boh bezprostredne a otvorene uchopil do ruky opraty ľudských záležitostí. Zaujatý týmito zvesťami, okamžite som si o ňom prečítal dva krátke životopisy - z pera Gordona Lindsaya, knihu z roku 1950, William Branham, muž Bohom poslaný, a od Pearryho Greena, knihu z roku 1969, Skutki proroka. Žiadostivý dozvedieť sa viac, siahol som po všetkom, čo sa mi o tomto neobvyklom mužovi ponúkalo. Zistil som, že je dostupné veľké bohatstvo informácií, ale že väčšina detailov jeho neobvyklých skúseností je roztrúsená v jeho kázňach na magnetofónových páskach. Napadlo mi, ako by to mohlo povzbudiť, keby sme všetky tieto podrobnosti zhromaždili a chronologicky zoradili. Vtedy som vlastne prvýkrát sníval o napísaní tohto životopisu.

Písanie dlhej biografie, to je veľká povinnosť a vyžaduje značnú zrelosť, ktorá mi v mojich dvadsiatich rokoch ešte chýbala, a tak som namiesto dlhého životopisu napísal v roku 1973 dlhý článok o Williamovi Branhamovi. Osobne som ho vytlačil a potom som ho zaslal pár známym kazateľom, o ktorých som si myslel, že o neho môžu javiť záujem. Ich záujem ma ohromil. Ľudia si začali objednávať tisíce výtlačkov. Krátko potom mi začali prichádzať listy z iných krajín na celom svete, v ktorých ma žiadali poskytnúť viac informácií o živote a službe Williama Branhama. Pre nedostatok času a finančných prostriedkov odpovedať na tieto žiadosti, dovolil som niekoľkým misijným skupinám prevziať zodpovednosť za tlač a zasielanie tohto diela. V priebehu ďalších dvadsiatich rokov boli rozdane stovky tisícov výtlačkov v niekoľkých tuctoch jazykov okolo sveta.

Dopyt po tomto diele ma donútil pochopiť, že existuje veľká potreba rozsiahleho, podrobného životopisu Williama Branhama. Ale zdalo sa mi, že úloha, ktorá súvisí s prieskumom a zhromaždením tejto hory informácií, dôležitej k spísaniu takého diela, prevyšuje moje možnosti. Pracoval som na plný úväzok na svojej farme - pšeničnom ranči o rozlohe 2600 hektárov. Navyiac som čiastočne pracoval ako pastor malého zboru; k tomu všetkému som vychovával štyri deti. Ako by som si ešte mohol nájsť čas pre písanie? Pripadalo mi to nemožné.

Ale ak Boh chce, aby sme niečo učinili, On vie, ako nás môže dostať k požadovanej úlohe. V marci v roku 1986 postihol moju rodinu rad nešťastí za sebou. Po prvé sa musela moja manželka podrobiť riskantnej operácii chrbta; po druhé som sa vážne zranil pri zjazde na lyžiach. Po tretie som prišiel o svoj čiastočný úväzok a po štvrté, kvôli jednému vládnemu sporu bola moja rodina vystavená nebezpečenstvu, že nám bude zobraená celá farma. Vyzeralo to na veľmi veľa úderov naraz. Môj život sa tak zrazu ocitol v zmätku, ktorý sa nedal popísať, a ihneď som spätne preveroval svoje ciele a modlil som sa o svoju budúcnosť. Čo mi tým chce Boh povedať? Jediná myšlienka, ktorá sa mi stále vracala, bolo napísať podrobný životný príbeh Williama Branhama. Konečne som sa s bázňou a trasením odovzdal tejto úlohe.

Z Božej milosti sme sa moja manželka i ja zotavili. Taktiež sme urovnali náš spor s vládou bez toho, aby sme prišli o farmu. Cez tieto udalosti vo mne moje rozhodnutie napísať biografiu Williama Branhama pretrvávalo. Počas obdobia dvoch rokov som venoval dvanásť hodín týždenne prieskumu potrebnému pre tento projekt. Čítal som o ňom články v novinách, časopisoch, študoval fotografie, prezeral filmy so záznamom tých zázračných udalostí počas kampaní uzdravenia. Taktiež som cestoval na niektoré miesta, kde sa v priebehu jeho života diali nadprirodzené javy, a hovoril som s očitými svedkami. Najviac času som venoval počúvaniu stoviek kázni Williama Branhama na magnetofónových páskach. Keď som začal v roku 1988 písať, mal som už roztriedených asi tisíc strán poznámok.

Ak čokoľvek iné môže dokázať, že nepriazeň osudu má svoj účel, potom je to práve táto časť života Williama Branhama. Skúšky a tragédie, ktorým musel v rokoch 1933 až 1946 čeliť, boli nástrojmi pri formovaní jeho charakteru a činili ho ochotným podvoliť sa všetkému, čo od neho Boh

požadoval. A Boh mal v úmysle požadovať od neho naozaj veľa. William Branham povedal, „Charakter je víťazstvom, nie darom.“ Hovoril zo skúsenosti. Dúfam, že príbeh o víťazstve Williama Branhama bude povzbudzujúci i pre tvoj život. Mojou modlitbou je, aby ti táto kniha prispela k uvedomeniu si moci a blízkosti Ježiša Krista v dnešnej dobe, dala nový zmysel Božej láske a Jeho záujmu o Svoje deti.

Owen Jorgensen, 1995

Súhrn prvej knihy

Vo svojom detstve musel William Branham často zápasiť o prežitie. Jeho otec Charles, ktorý bol negramotný, musel pracovať v málo výnosných zamestnaniach, ktoré boli len s ťažkosťami schopné poskytnúť obživu pre jeho rastúcu rodinu. K tomu všetkému bol Charles dychtivý po alkohole, ktorého pôsobením sa oslabovalo jeho zdravie a nakoniec ho úplne vyradilo z práce. Následkom toho sa musel Billy stať živiteľom rodiny už v útlom veku, ako najstarší z desiatich Branhamových detí.

Billy Branham bol nervóznym dieťaťom, ktoré len s ťažkosťami zapadalo medzi svojich rovesníkov. Začali sa u neho prejavovať tajomné a duchovné veci, ktoré spôsobili, že bol podráždený a zmätený. Jeho matka Ella mu často rozprávala o zvláštnom svetle, ktoré krúživým spôsobom vniklo do ich horskej chatrče pri jeho narodení 6. apríla 1909. Hoci ho toto rozprávanie veľmi fascinovalo, iba pridávalo k rastúcemu zmäteniu Billa. Prečo sa jeho život tak odlišoval od ostatných? Prečo mu nejaký hlas z veterného víru prikazoval, aby nepil, nefajčil a žiadnym spôsobom nepoškrňoval svoje telo kvôli dielu, ktoré má vykonať, až bude starší? Prečo sa ten vír opakoval zakaždým, keď sa pokúšal tento príkaz porušiť? Prečo mu tá cigánska veštica v cirkuse povedala, že vedela o tom, že sa narodil pod znamením, pretože uvidela svetlo, ktoré ho sprevádzalo?

Napriek všetkým týmto záchytným bodom Billy neupieral svoju pozornosť k Bohu až do toho dňa v roku 1931, keď takmer zomrel po operácii slepého čreva. Jeho srdce bilo stále slabšie a slabšie, nemocničná izba sa zastrela a potom celkom zmizla. Náhle stál na ceste pod veľkým topoľom. To bolo to isté miesto, kde k nemu prehovoril hlas z veterného víru, keď bol ešte malým chlapcom a hrozne ho vydasil. Teraz uvidel ten istý vír krúžiť uprostred vetví; ale teraz tento hlas povedal, *„Nikdy nepi, nefajči ani nepoškrňuj svoje telo žiadnym spôsobom. Volal som ťa a ty nechceš ísť.“* Billy v zúfalstve kričal, „Kto ma volá? Kto si? Čo chceš, aby som urobil?“ Tento hlas iba zopakoval, *„Volal som ťa a ty nechceš ísť.“* Billy plakal, „Ježiš, ak si to Ty, dovoľ mi vrátiť sa na zem, a sľubujem Ti, že budem kázať Evanjelium zo striech a na rohoch ulíc. Poviem o ňom

všetkým.“ Naraz bol späť vo svojej nemocničnej izbe. Zázračným spôsobom zostal nažive.

Teraz sa celkom sústredil na hľadanie Boha. Po celé mesiace hľadal vo všetkých denominačných cirkvách, hľadal spasenie. Raz pokľakol k modlitbe v kôlni za ich rodinným domom. V zúfalstve duše vyznal svoj hriech aj svoju veľkú núdzu. Naraz sa vo vzduchu pred ním sformoval svetelný kríž a prehovoril k nemu hlas v neznámom jazyku. Skôr než ohromený sa cítil upokojený a oslobodený, ako keby z jeho pliec niekto sňal päťdesiatkilové bremeno. Konečne našiel svoje spasenie v kríži Ježiša Krista.

Krátko po tomto zážitku sa stretol s mladým dievčaťom, Améliou Hope Brumbachovou, ktorá ho pozvala na návštevu Misijnej Baptistickej cirkvi v Jeffersonville. Billy začal túto cirkev navštevovať pravidelne. Na pastora, Dr. Roy Davisa, hlboko zapôsobila úprimnosť a horlivosť tohto mladého muža. Pozoroval ho počas niekoľkých mesiacov a následne mu navrhol, že by sa mohol stať kazateľom. Billy nezabudol na svoj sľub daný na smrteľnej posteli, že ak mu bude daná šanca ďalej žiť, bude kázať Evanjelium zo striech a na rohoch ulíc. Zajasal nad príležitosťou, ktorá sa mu naskytla.

NADPRIRODZENO

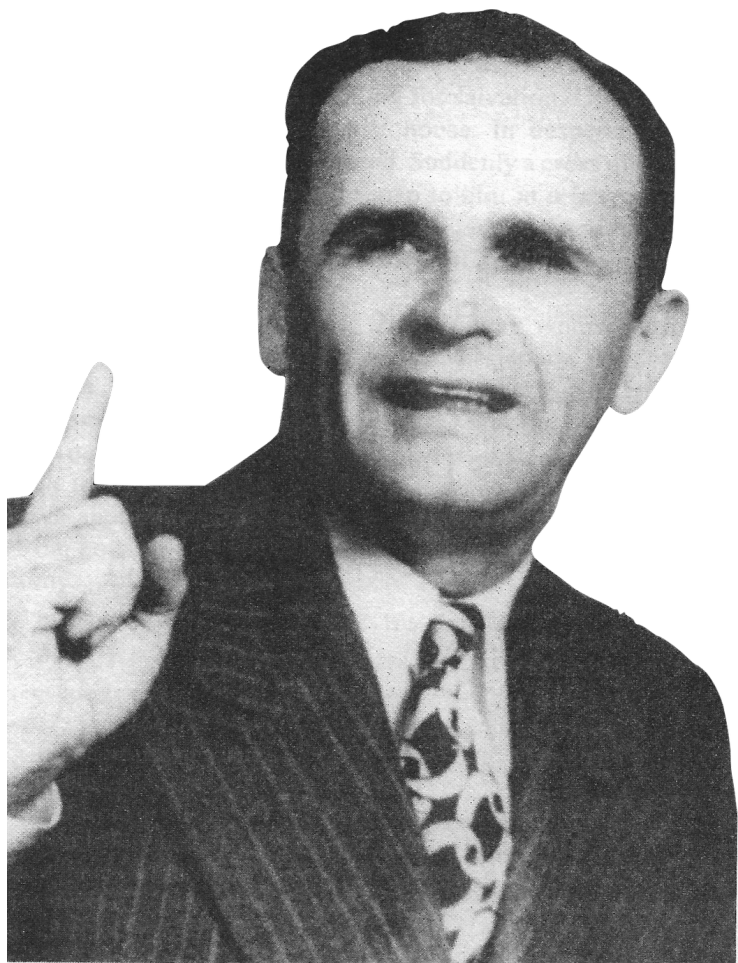
Život Williama Branhama

Toto je najfenomenálnejší skutočný príbeh, aký si kedy čítal.
Zmení spôsob, akým zmýšľaš o svete, v ktorom žiješ,
a o svete poza ním.

Kniha 2

Mladý muž a jeho zúfalstvo

(1933 - 1946)

William Branham ako mladý kazateľ

Kapitola 12

Stojaci vo vzduchu

1933

Pre Williama Branhama nebola novonájdená viera len okrajovou záležitosťou; nebola len niečím ako maslo a marmeláda na krajci chleba. Bola preňho skutočne samotným chlebom. Počas dvadsiatich štyroch rokov sa túlal bez cieľa púšťou svojho duchovného života, bol vyhladovaný na smrť; v duchovnom zmysle obhrýzal kôru stromov, lístie a pojedal trávu, aby sa udržal nažive. A teraz po prvýkrát vo svojom živote jedol plnohodnotnú stravu obsahujúcu potrebné duchovné zložky, sýtil sa Ježišom Kristom, tým Chlebom života, ktorý zostúpil z neba, aby dal večný život hynúcemu človeku. Bill týždeň za týždňom cítil svoj duchovný rast. Konečne mal svet preňho väčší význam než iba pot a mozole, pohrdanie a zmätok. Teraz mal Billy nádej a lásku, večný cieľ. Jeho viera v Ježiša Krista sa čoskoro stala centrom jeho existencie; stredom, okolo ktorého sa točili všetky jeho myšlienky a aktivity.

Billy počul svojho pastora kázať, že Boh načrtnol Svoje myšlienky v Biblii preto, aby mohol každý kresťan poznať vôľu Pána pre svoj osobný život; všetko, čo je teda potrebné, je čítať Bibliu a modliť sa. Tieto slová na Billa zapôsobili, a preto čítal Bibliu veľmi hltavo a bol žiadostivý prehĺbiť si svoje poznanie Slova, aby ho mohol každodenne žiť. Biblia bola preňho ako dom plný pokladov, ktoré zrazu zdedil. Chcel vojsť do každej izby a vytiahnuť zásuvky, otvoriť skrine, preskúmať každú izbičku za účelom presného zistenia, čo skutočne vlastní.

Potom, čo pred desiatimi rokmi ukončil v siedmej triede školskú dochádzku, neprečítal mnoho kníh, a preto jeho schopnosť čítania bola značne obmedzená a pomalá. Význam textu mohol napriek tomu sledovať s

dostatočnou istotou, ale nebol schopný vysloviť tie ťažké starozákonné mená ako Artaxerxes, Nabuchodonozor, Zerubbábel a Benaiáš; často musel bojovať s tou podivnou skladbou viet v angličtine Biblie kráľa Jakuba, tak veľmi vzdialenou jeho kentuckému dialektu. Keď začiatkom roku 1933 prednášal svoju prvú kázeň, Bill nedôveroval svojmu jazyku natoľko, aby čítal nahlas z Biblie. Namiesto toho presvedčil Hope, aby sa posadila na pódium vzadu za ním a prečítala miesto neho text, kedykoľvek jej dal signál. Jeho témou bola milosť a starosť Boha v búrlivom živote Samsona. Hope prečítala Billov text z knihy Sudcov a Bill ho začal vykladať. Skoro na to chcel prečítať zhromaždeným to, čo povedal Ježiš v Jánovi 14. Pokynul Hope a ona začala, „*Nech sa nermúti vaše srdce...*“ Tu ju Bill prerušil, „Počuli ste, čo je tu povedané; nech sa nermúti vaše srdce.“ Znovu pokynul Hope a ona pokračovala, „*Veríte v Boha, verte aj vo Mňa...*“ Znova ju Bill prerušil, „Robíte to tiež tak? Skutočne veríte?“ A tak pokračoval vo svojom prvom neohrabanom pokuse kázať - bolo to trápne a kostrbaté, áno, ale vykúpené nesmiernou úprimnosťou, ktorá ho robila výrečným.

Ella Branhamová sedela v obecenstve a pozorne zvažovala slová svojho syna. Dramatická zmena v Billovom živote a taktiež jeho zázračné uzdravenie prebudilo niečo duchovné v hĺbke jej vlastnej duše. Jej odpoveďou bolo odovzdanie svojho života Ježišovi vo svojich tridsiatich deviatich rokoch. Bill pretekal šťastím a pokrstil svoju matku v Mene Pána Ježiša Krista.

Povzbudený reakciou svojej matky, začal Billy vyvíjať nátlak na svojho otca, aby aj on navštevoval zbor. Charles Branham však odmietol a navzdory všetkému Billovmu úsiliu nedal sa presvedčiť týmto smerom. To Billyho trápilo. Nemohol sa zbaviť svojho záujmu o hynúce duše, čo malo korene v jeho strašidelnom zážitku počas svojej operácie v štrnástom roku života, keď sa zdanlivo noril do krajiny duší, ktoré boli zatratené a túlili sa. Teraz sa Bill často modlil týmto spôsobom, „Drahý Bože, nedovoľ môjmu otcovi dostať sa na to miesto; prosím, dovoľ mu vidieť Tvoju milosť a daj mu prijať Tvoje odpustenie.“

Raz večer, keď väčšina členov domácnosti už išla spať, Billy ležal na pohovke v predsieni a modlil sa za svojho otca, ktorý práve pil v neďalekom hostinci. Zatiaľ čo sa Billy modlil, pocítil také vnuknutie, ako keby mu

nejaký hlas povedal, „Vstaň.“ Postavil sa teda a išiel ku dverám bez toho, aby vedel prečo, ale pociťoval, akoby bol k niečomu priťahovaný.

Za domom viedla cesta niekoľkými neobývanými parcelami, porastenými ostricou, čo je tráva s nádychom do červena, ktorá siaha asi po kolená a hojne sa vyskytuje v tomto kraji. Billy kráčal cestou pod jasnou hviezdnu oblohou. Keď došiel doprostred poľa, pokľakol na zem, sklonil svoju hlavu, zložil ruky a pokračoval vo svojej modlitbe za otca. Naraz otvoril oči a s úžasom pred sebou vo vzdialenosti troch metrov uvidel stojaceho muža; bol to ten najzvláštnejší muž - drobnej postavy, malý, vlasy mu siahali na ramená, jeho brada bola starostlivo upravená, oblečený v bielom rúchu, ktoré jasne žiarilo pod hviezdnu oblohou. Muž bol k Billovi obrátený bokom a pozeral sa k východu. Bola to pokojná postava, ktorá stála so založenými rukami a jednou nohou akoby chcel vykročiť dopredu. Bill sa znova pozrel na tie nohy. Bolo to neuveriteľné, nohy sa nedotýkali zeme!

Moment, pomyslel si Bill, pohrýzol sa do prsta, až ho to zabolelo. Predsa nespím. Nie, modlil som sa za otca a niečo mi povedalo, aby som sem prišiel... a tu stojí tento muž.

Všetko to vyzeralo celkom skutočne; ten istý vánok, ktorý spôsobil vlnenie vysokej trávy, spôsobil, že rúcho tohto muža vialo. Bill odtrhol steblo ostrice a vložil si ho do úst ako špáradlo. Pomyslel si, on vyzerá ako Pán Ježiš. Som zvedavý, či je to On.

Bill vybočil z cesty a obišiel muža z boku, aby sa mu mohol pozrieť lepšie do tváre. Potom si odkašľal, „Hmm, hmm.“ Ale muž sa ani nepohol. Bill si pomyslel; snáď by som ho mohol osloviť. Nahlas povedal, „Ježiš!“

Ten muž sa otočil a vztiahol svoje ruky.

To bola posledná vec, ktorú si Billy zapamätal. Stratil vedomie a spadol na zem, ale ešte predtým sa táto tvár navždy vryla do jeho pamäte - bola to tvár, ktorá oplývala takým bohatstvom charakteru, ktorý by nebol schopný namaľovať žiaden umelec na svete. Bola to tvár prísnej autority - vyzeralo to, že keby prehovoril, svet by zanikol - a predsa jeho oči vyžarovali takú vľúdnosť, súcitu a lásku.

Na svitaní prišiel Bill k sebe, nachádzal sa uprostred poľa, na ktorom rástla ostrica, celý sa triasol chladom nočného vzduchu, s mokrou košeľou od pyžama, ktorá bola zjavne presiaknutá jeho vlastnými slzami. Išiel domov, prezliekol sa a potom prekypujúc nadšením, mieril rovno do domu svojho pastora, aby sa dozvedel, čo na to povie.

Dr. Davis bol ale na hony vzdialený akémukoľvek nadšeniu z tejto udalosti, „Billy, ty sa z toho zblázniš. To je diabol. Nezahrávaj sa s niečím takým.“

Tieto odrádzajúce slová pochádzali od muža, ktorého si Bill hlboko vážil. Opustil teda farnosť vystrašený a zmätený - chcel ešte poprosiť o ďalší názor. A tak Billy navštívil svojho starého priateľa, kazateľa McKinneyho, a povedal tomuto starému kazateľovi všetko, čo sa mu prihodilo. „Tak teda, brat McKinney, čo si o tom myslíš ty?“

Kazateľ McKinney si v zamyslení pohladil bradu. „Nuž, Billy, poviem ti - verím, že pokiaľ svoj život zachováš v čistote a budeš kázať to, čo je tu v Biblii - milosť Božia, a tak ďalej, verím, že na tom budeš lepšie. Keby som bol na tvojom mieste, potom by som nešiel za takými fantastickými vecami.“

„Pane, ja predsa nemienim chodiť za nejakými fantastickými vecami. Chcem iba prísť na koreň tejto veci.“

Kazateľ McKinney prikývol hlavou. „Billy, v minulosti mávali v cirkvi takéto prežitia, ale po smrti apoštolov sa tieto veci s nimi vytratili. Teraz sa takými nadprirodzenými javmi môžu popýšiť iba démoni a špiritisti.“

„Ó, brat McKinney, myslíš to vážne?“

„Isteže áno.“

Pri týchto slovách sa Billy zachvel. „Ó, Bože, zmiluj sa nado mnou! Brat McKinney, pomodlíš sa so mnou, aby Boh už nikdy takú vec na mňa nedopustil? Vieš dobre, že Ho milujem a že nechcem byť v týchto veciach na omyle.“

„Isteže áno, brat Billy.“

A tak títo dvaja muži pokľakli na podlahu farnosti. Kazateľ McKinney sa modlil týmito slovami, „Nebeský Otče, prosím Ťa, aby si zabránil týmto démonickým incidentom, aby neotravovali život tohoto mladého kresťana.“

„Áno, nebeský Otče,“ súhlasil Billy v modlitbe, „prosím Ťa, nech sa mi tieto veci už nikdy nestanú.“

Tieto veci však naďalej pokračovali - a navyiac pravidelne. Niekedy pociťoval zvláštny tlak na koži, ako keby niečo (alebo Nieкто) neviditeľne stálo blízko a fúkalo naňho. Jeho koža potom trýpla. Bol z toho vydesený. Inokedy zas, keď bol sám pri práci, ocitol sa naraz na niekoľko minút na inom mieste a pozoroval nejakú udalosť tak zreteľne, ako keby sedel v divadle v prvom rade a pozoroval hru. Potom sa znova ocitol na svojom pôvodnom mieste, vytrhnutie bolo preč a život pokračoval ďalej, ako keby sa nič nestalo, ale tento obraz sa vryl hlboko do jeho pamäte. Skutočne tam bol, skutočne to videl a nemohol na to zabudnúť alebo to ignorovať, hoci nevedel, čo to znamená.

Znova sa vracal vo svojich myšlienkach k slovám svojho pastora, „Ak chceš poznať Božiu vôľu ohľadne svojho života, potom čítaj Bibliu a modli sa.“ Bill si našiel miesto pod starým dubom a dlho do noci sa modlil za svoj problém. Raz po polnoci sa oprášil a vracal sa domov. Začula ho matka, zavolala naňho a povedala mu, že jeho sestra je chorá. Bill sa zastavil vedľa izby, v ktorej spala Delores; kľakol a modlil sa za svoju trojročnú sestričku, potom pokračoval po schodoch hore do svojej izby. Akonáhle za sebou zavrel dvere, počul praskanie akoby elektrického oblúku dvoch vodičov. Čo je tu niekde elektrický skrat? Jeho oči si prezerali zásuvky na stene, keď sa zrazu izba naplnila podivným žltozeleným svetlom. V okamihu jeho izba zmizla úplne.

Bill mal pocit, že stojí vo vzduchu. Hrôza spôsobila kľčovitý sťah svalov okolo jeho srdca. Čo sa to deje? Umiera? Alebo je už mŕtvy? To svetlo, ktoré stále žiarilo okolo neho, pochádzalo zo zdroja, ktorý sa nachádzal niekde nad jeho hlavou. Pozrel hore a vyjavene otvoril ústa, zatiaľ čo sa veľká žiarivá hviezda v krúživých pohyboch blížila k nemu. Billyho srdce búšilo ako tympan. Jeho hrud' sa zovrela a nemohol dýchať. Pokúsil sa kričať, ale nebol schopný dostať z pľúc ani trošku vzduchu. A čo bolo zvláštne, žeravá guľa, ktorá sa k nemu blížila, sa zmenšovala, až sa

scvrkla do veľkosti jeho päste. Potom udrela do jeho hrude bez citeľnej sily a stratila sa v jeho srdci.

V tej chvíli sa scéna zmenila. Billy uvidel samého seba, ako stojí na trávnom kopci. Na zemi pred ním stál staromódny pohár na cukríky, taký s hranatým dnom a okrúhlym vrchnákom. Ale namiesto toho, aby z neho trčali mentolové tyčinky, v pohári bola veľká tabaková mora, ktorá zúfalo bila krídlami o steny pohára v pokuse o únik. V snahe uvidieť okolie sa Bill otočil doprava. Stál tam impozantný, prísny anjel oblečený v bielom rúchu, ktoré sa samo osebe zdalo byť zdrojom vyžarovania svetla. Billy zaškúľil, aby mohol uvidieť tvár toho anjela; ale nepodarilo sa mu to. Vzhľad anjela sa zdal byť zastrený svetlom.

Anjel prehovoril, *„Bud' opatrný. Pozri sa, čo ti chcem ukázať,“* a ukázal na ten pohár.

Billy sa pozrel späť na pohár práve vo chvíli, keď videl ruku, ktorá hádzala kameňom, ktorý do tohto pohára udrel a rozbil tak väzenie tejto mory. Tlstá tabaková mora sa pokúšala odletieť, ale nemohla sa vzniesť od zeme; jej telo bolo príliš ťažké pre krátke krídla. Mora otvorila ústa a z nich vyletel celý krdeľ múch, ktoré naplnili okolie zúrivým bzučaním. Muchy sa rozleteli všetkými smermi. Jedna vletela Billovi do ucha. Billy sa strhol.

Anjel upozorňoval, *„Bud' opatrný. Tie muchy predstavujú zlých duchov, ako sú duchovia veštenia a mágie. Bud' opatrný.“*

Billy ani nevedel, ako sa vrátil späť domov. Sekundu predtým bol na trávnom kopci a v ďalšej chvíli bol už späť vo svojej tmavej izbe. Medzitým ani nestačil zažmurkať okom. Kde vlastne bol? Ako sa tam dostal? A ako sa dostal späť domov? Tento zážitok ho zanechal vo vnútornom rozochvení, a tak vklízol do postele. Ale tej noci nemohol zaspáť. Znova a znova si vo svojich myšlienkach premietal anjelské varovanie a uvažoval, čo asi môže znamenať.

Na druhý deň v práci bol Bill veľmi opatrný, dokonca nervózny. Počítal s tým, že sa prihodí niečo drastické. Počas obednej prestávky sa zastavil v obchode s potravinami, kde pracovali George DeArc a jeho brat Ed. Bill vzadu Georgovi rozprával o svojom videní, zatiaľ čo do dverí vstúpila nejaká žena. Na Billa začal doliehať zvláštny tlak, ten istý pocit,

ktorý okúsil, keď vstúpil do autobusu typu chrt, kde nadviazal rozhovor s tou astrologičkou. Kývol na svojho priateľa, „George, tá žena je nejaká zvláštna.“

Keď žena pristúpila k pokladni, povedala Edovi DeArcovi, „Hľadám istého muža, ktorý sa volá Branham. Bolo mi povedané, že je Božím mužom.“

„Máte šťastie, on je práve tu v obchode.“ Ed zavola dozadu, „Bill, niekto ťa tu hľadá.“

Keď Billy prišiel, táto žena sa opýtala, „Ty si William Branham, ten Boží prorok?“

„Som William Branham.“

„Si tým mužom, ktorý urobil zázrak na pánovi Williamovi Merrillovi v nemocnici, a tiež si uzdravil Mary Der Ohanionovú, ktorá bola zmračená počas sedemnástich rokov?“

Billy nesúhlasne zavrtil hlavou. „Pani, máte to popletené. Som William Branham a bol som prítomný pri oboch týchto udalostiach, ale týchto ľudí som neuzdravil ja. Ježiš Kristus vykonal tie zázraky.“

Cítila sa tým uspokojená. „Prišla som o istý majetok a chcem, aby si mi ho pomohol nájsť.“

Billy nechápal, čo tým chcela povedať, ale bol si istý tým, že minulej noci bol varovaný práve pred touto situáciou. Povedal teda, „Madam, prišli ste na nesprávnu adresu; musíte si vyhľadať nejaké médium alebo jasnovidca.“

Zostala prekvapená. „Či ty nie si médium?“

„Nie som! Médiá sú od diabla. Ja som kresťanom a mám Ducha Božieho.“

Jej pohľad ochladol. Bill si v tej chvíli uvedomil, že ona sama bola médium. Povedal, „Včera večer ku mne poslal Pán vo videní Svojho anjela a varoval ma pred tvojím príchodom a nabádal ma k opatrnosti. Táto činnosť, ktorou sa zaoberáš, je od diabla a zarmucuje Ducha Božieho.“

Žena sa na tieto slová chytila za srdce a povedala, „Dajte mi nejakú tabletku.“

„Madam, prestaňte sa zaoberať tými vecami a vaše srdce bude v poriadku.“

Otočila sa na päťach a rýchle so zlosťou opustila obchod. Keď bola ešte v dohľade, znova sa zastavila, položila ruku na srdce. Vykrikla a zrútila sa na chodník. Medzitým k nej pribehli Ed s Billom, ale ona už bola mŕtva.

Skrze videnia prichádzali aj ďalšie posolstvá, aj keď neboli tak presne definované. V jednom z nich sa Bill videl, ako poskakuje po ulici osvietenej večernými lúčmi slnka. Cítil sa tak bezstarostne a šťastne - presne tak ako v ten deň, keď po prvýkrát odovzdal svoje srdce Pánovi Ježišovi Kristovi - a v tom videní vyskakoval, aby tým dal priechod svojej radosti. Naraz spozoroval veľký temný tieň, ktorý sa pohyboval proti nemu, ako keby to bol nejaký pes, ktorý sa ho chystal uhryznúť. Vydesený Bill do toho kopol a zakričal, „Chod' preč, pes!“ Na to tá tieňová forma povstala. Bill s prekvapením uvidel, že to vôbec nebol pes, ale vysoký, tmavo oblečený muž. Ten muž zareval, „Ty si ma nazval psom?!“

„Prepáčte, je mi ľúto, pane,“ ospravedlňoval sa Bill. „Myslel som si, že ste pes, pretože ste boli dolu na štyroch.“

Ten muž zavrčal, „Nazval si ma psom, je to tak? Za to ťa zabijem.“ Spoza opasku vytiahol ostrú striebornú šabľu a zvolna, ale s presvedčením sa blížil k Billovi. V jeho očiach bolo vidieť, že ho chce zabiť.

„Prosím, pane,“ obhajoval sa Bill, zatiaľ čo cúval dozadu. „Prosím, pochopte ma. Nevedel som, že ste človek. Skutočne som si myslel, že ste pes.“

Tento šialenec sa nezdráhal; každým krokom viac a viac pripomínal démona. „Dostaneš ponaučenie za to, že si ma nazval psom. Zabijem ťa.“

Naraz Bill pocítil, že má za chrbtom stoku, a tým sa ocitol v pasci. „Pane, nebojím sa umrieť, pretože mám v srdci Ježiša. Chcem len, aby ste pochopili, že som vás omylom nazval psom.“

Temná postava iba bezmyšlienkovite zavrčala, „Zabijem ťa.“ Pozdvihla krivú šabľu hore a chystala sa udrieť.

Billy zakričal. V tej chvíli počul hlas zhora, ktorý ho nabádal, aby pozrel hore. Z neba sa strmhlavo dolu rútil muž v bielom rúchu. Pevne postavil svoje nohy vedľa Billa z pravej strany a prísne sa pozrel útočníkovi do tváre svojím neústupným pohľadom. Útočník cúvol; jeho šabľa, ktorá bola zdvihnutá vysoko vo vzduchu, sa naraz zachvela a potom mu vypadla z ruky. Táto temná figúra sa rýchlo otočila a dala sa na útek, čo jej sily stačili.

Muž v bielom rúchu sa obrátil k Billovi a usmial sa - aspoň Bill to považoval za úsmev. Bill sa natiahol, ako len mohol, aby sa mu mohol dôkladne pozrieť do tváre, ale rysy anjela boli zastrené a nerozpoznateľné. Anjel sa tesne zavinul svojím rúchom a vzniesol sa naspäť do nebies. Tým to vídenie skončilo.

Čo to mohlo znamenať? Bill si tým nebol istý, ale dokiaľ sa to neupresní, potom to môže vziať ako znamenie, že Boh pošle Svojho anjela, aby ho chránil pred každou nástrahou, ktorú mu diabol položí do cesty.

William Branham zobral svoju novú službu s úplnou vážnosťou. Verný svojmu sľubu kázal Evanjelium pri každej príležitosti, delil sa so svojou vierou v lásku a dobrotu Ježiša so svojimi starými priateľmi, náhodnými známymi aj s cudzími osobami. Jedným z prvých ľudí, ktorých priviedol k Pánovi, bol pán Short, námestník šerifa, ktorý otrávil Billyho loveckého psa, Fritza. Potom nasledovalo mnoho ďalších. Bill neustále svedčil o Ježišovi, nebál sa prehovoriť ani na nezvyčajných miestach, ako na zastávkach autobusu, v servisoch mechanikov, na rohoch ulíc, v mestských parkoch - všade, kde mohol nájsť dav ľudí, ktorý bol ochotný sa zastaviť a počúvať. Následkom toho bola jeho viera neustále vystavená výzve.

Raz v sobotu večer kázal Bill v parku malej skupinke ľudí, keď práve okolo neho prechádzal s taškou potravín istý muž, ktorý býval neďaleko parku. Bill ho poznal. Tento muž kedysi študoval teológiu a mal sa stať rímsko-katolíckym kňazom, ale zatrpkol proti náboženstvu a teraz sa považoval za neveriaceho. Ten chlapík sa zastavil a na chvíľu počúval. Žuval pri tom veľký chumáč tabaku. Nakoniec sa ozval, „Kazateľ, hovoríš o Biblii, ako keby to bolo niečo dobré. Biblia je najmizernejšia kniha, aká kedy bola napísaná. Je tak zvodná, že jej čítanie by malo byť na verejnosti zakázané.“

Bill povedal, „Nuž, toto je slobodná zem. Máte právo vyjadriť svoj názor.“

Tento nedoštudovaný kňaz odplul riedku kašu zmiešanú s hnedou šľavou tabaku tesne vedľa Billovej nohy. „Kazateľ, ty fakt veríš, že existuje Boh?“

„Áno, pane, verím.“

„Veríš, že ten Ježiš bol človekom-Bohom?“

„Áno, pane. Verím, že Ježiš Kristus bol človekom a taktiež Bohom.“

„A veríš, že vstal z mŕtvych v tom ľudskom tele?“

„Áno, pane, verím.“

Ten muž si zobral ďalšiu dávku tabaku a vložil ju do úst. „Pokiaľ ti dokážem, že neexistuje taká vec ako človek - Boh, prijmeš to?“

„Áno, pane. Iste.“

Pery toho muža sa razom skrivilili v lišiackom úškľabku. „V poriadku, kazateľ, povedz mi, koľko zmyslov máme v ľudskom tele?“

„Ale choďte, predsa sám dobre viete, koľko ich je.“

„Áno, ale chcem, aby si mi ich vymenoval.“

Billy rýchle odrapotal, „Zrak, chuť, čuch, hmat a sluch.“

„V poriadku, pokiaľ bol teda Ježiš človekom - Bohom, ako sám tvrdíš, potom by sme Ho pomocou jedného z týchto zmyslov museli poznať. Je to tak?“

Dav okolo nich načúval s veľkou pozornosťou. Bill obozretne poznamenal, „To znie rozumne. Prečo?“

„Už si niekedy svojho Boha videl?“

„Áno, raz v noci, nedávno som...“

„Potom mi dovoľ, aby som Ho mohol vidieť aj ja,“ prerušil muž. „Nebavím sa o viere. Môj zmysel zraku je rovnaký ako tvoj.“

Bill povedal, „Videl som Ho vo videní.“

„Potom mi daj, aby som videl videnie aj ja.“

„To nemôžem. Len Boh môže ukázať...“

„Pravdou teda je, že si nikdy nebol schopný sa s Ním kontaktovať pomocou žiadneho z tvojich piatich zmyslov.“

„Môžem Ho pociťovať.“

„Dobre, pokiaľ Ho cítiš, urob, aby som Ho mohol pociťiť aj ja. Môj zmysel hmatu je na tom rovnako tak dobre ako tvoj. Prived' Ježiša sem, aby som Ho mohol ohmatať, potom v Neho uverím.“

Bill celý zmätený odpovedal, „Cítim Ho vo svojom srdci.“

Ten muž odporoval, „Urob teda, aby som Ho cítil vo svojom srdci aj ja.“

„Pokiaľ uveríte...“

„Nuž, nie som zvedavý na tvoju psychológiu. Chcem poznať pravdu.“ Ten muž odpľul na Billovu nohu ďalší pľuvanec tabaku.

Bill povedal, „Prosím vás, pane, nepl'ujte mi na nohu.“

Nedoštudovaný kňaz sa škodoradostne usmial. „Dobre, kazateľ, si z toho celý pomätený, nehovor, že nie? Nikdy si Ho nevidel, nehmatal, necítil, nečuchal ani nepočul. A preto, pokiaľ Ho týchto päť zmyslov nie je schopných poznať, potom jednoducho taká vec ako Boh neexistuje a ty by si mal týchto ľudí nechať na pokoji a nezávďačať ich svojimi nezmyslami.“

Ten muž uviedol silný argument. Billy sa vo svojom srdci modlil o múdrosť. Odpovedal, „Pane, myslím si, že niektoré vaše myšlienky sú dobré.“

Muž sa spokojne zaškľabil. „Asi sa z toho začínaš spamätávať, však?“

„Možno hej,“ odpovedal Bill. „Ste naozaj šikovný človek. Máte bystrý rozum.“

Muž si znovu odpľul a zachichotal sa, „Iste, že mám zdravý rozum. Moja matka nevychovala žiadnych bláznov.“

„Okamih. Vy ste práve povedali, že máte rozum?“

„Áno, iste, že mám rozum. Čo ho nemajú všetci?“

„Je to ľudský rozum?“ spýtal sa Billy.

Muž vyzeral prekvapene. „Čo je s tebou, synak? Snáď si nestratil svoj vlastný rozum. Samozrejme, že je to ľudský rozum.“

Billy povedal, „Ak je to teda ľudský rozum, jeden z ľudských zmyslov vám ho musí potvrdiť, nie je to tak?“

„Dobre, hádam hej...“

„Videli ste už niekedy svoj rozum?“

Teraz to bol neveriaci, ktorý prepadol zmätku. „Dobre, aj... lekári môžu...“

„Nie mozog,“ prerušil ho Billy, „rozum. Je predsa rozdiel medzi mozgom a rozumom. Mozog je časťou, ktorú môžete vidieť, pokiaľ sa pozriete poza lebku; rozum, to sú myšlienky, ktorými mozog uvažuje. A svoj rozum ste predsa nikdy nevideli, súhlasíte?“

„Nie, asi nie.“

„Už ste niekedy svoj rozum čuchali alebo cítili alebo ochutnali alebo počuli? Nie, nikdy, však? A tak podľa vášho uvažovania nemáte žiaden rozum.“

„Ja viem, že mám rozum,“ namietal muž rozhnevane.

„A ja zasa viem, že mám Boha,“ povedal Bill s uspokojením, že dosiahol svoj cieľ. Potom mu prišiel na myseľ šikovný záver. Uprostred prítomných stál mladý chlapec, ktorý mal k svojmu golieru špendlíkom pripevnenú ružu. Bill si od neho tento špendlík požičal a povedal, „Teraz sa pozrite na jadro tejto veci.“ A pichol toho muža do ramena.

„Hej!“

„Cítili ste to?“ opýtal sa Bill.

„Samozrejme,“ pri tom cvakol zubami a zlostne si masíroval rameno.

Billy sa zasmial. „To je zvláštne, ja som necítil vôbec nič.“

Ľudia okolo neho sa tiež začali smiať.

„Dovoľ mi, nech ťa ja pichnem tým špendlíkom, a potom to budeš cítiť, dobre?“

Teraz Billy dostal svojho protivníka presne tam, kam chcel. „To je presne moja pointa. Ak prijmete toho istého Krista, ktorého som prijal ja, potom Ho pocítite rovnakým spôsobom ako ja.“

Neveriaci odchádzal nazlostení a nepresvedčení. Billyho to neprekvapilo. Aj keď bol kresťanom iba niekoľko mesiacov, svedčil už toľkým ľuďom, že si uvedomoval, že ani dobrý argument nemôže človeka presvedčiť. Viera je zjavením, ktoré pochádza od Boha.

Kapitola 13

Tajomná hviezda sa znova zjavuje

1933

William Branham kázal v Misijnej baptistickej cirkvi počas troch mesiacov, keď medzi ním a Dr. Davisom došlo k roztržke. Dr. Davis chcel, aby Bill ordinoval niekoľko žien za kazateľky miestneho zboru. Bill však rozhodne odmietol.

„Čo to má znamenať?“ zlostne vzkypel Dr. Davis pobúrený odvahou svojho podriadeného. „Si starším v tomto zbore,“ pripomenul mu pastor. „Tvojou povinnosťou je hájiť stanovy tejto cirkvi.“

„Doktor Davis, so všetkou úctou k baptistickej viere a ku všetkému, k čomu som bol ordinovaný, nie je mi známe, že by ordinovanie žien bolo niekedy v učení cirkvi.“

„Ale aj napriek tomu je to náukou tejto cirkvi.“

Billy sa spýtal, „Pane, môžem sa na dnešný večer ospravedlniť?“

„Nie, tvojou povinnosťou je, aby si tu bol.“

Z jednej strany si Bill uvedomoval, že Dr. Davis mal pravdu: ako starší mal stáť za všetkým, čo robilo miestne zhromaždenie. Billy začal mať mrazivý pocit, že sa dal nachytať na niečo, o čom mu jeho presvedčenie hovorilo, že nie je správne.

„Odpovedali by ste mi teda aspoň na niekoľko otázok?“

„Prosím, pýtaj sa.“

„Môžete mi vysvetliť, prečo v 1. Korintňanom 14 Pavol povedal:

„Vaše ženy nech mlčia v sboroch, lebo sa im nedovoľuje hovoriť?“

„Samozrejme.“ Teraz sa v správaní Dr. Davisa prejavila nadutosť spojená s namyslenosťou a sebadôverou. „V tých dňoch sedeli všetky ženy vzadu po kútoch, klebetili a bľabotali a Pavol povedal, nech to nerobia. Chápeš?“

Toto vysvetlenie Billymu nezapadalo do ďalšieho miesta Písma, ktoré čítal. „Vysvetlite mi teda 1. Timoteovi 2...“ Billy listoval vo svojej Biblii, dokiaľ nenašiel tento odstavec, v ktorom Pavol povedal:

„A ženy nedovoľujem učiť ani vládnuť nad mužom, ale nech je ticho. Lebo Adam bol stvorený prvý, až potom Eva. Ani Adam nebol zvedený, ale žena súc zvedená dopustila sa prestúpenia. No, bude spasená rodením detí, ak zostanú, ony ženy, vo viere a láske a v posvätení s rozumnosťou.“

„Teda, doktor Davis, nehovorím, že žena chce robiť niečo zlé; ale ona je tu vlastne zvedená. A preto si Boh nepraje, aby bola kazateľkou.“

Dr. Davis zvrátil čelo, „Je to tvoje osobné presvedčenie?“

„Z môjho pohľadu je to stanovisko Písma.“

„Mladý muž, za toto ti môže byť baptistickou cirkvou odňaté tvoje kazateľské oprávnenie.“

Billy vytiahol zo zadného vrečka svoju peňaženku s dokladmi, „Ušetrím im tú námahu a vrátim ho ihneď. Bude lepšie, keď sa ho zbavím, pretože vidím, že sa pre mňa čoskoro stane bremenom.“

„Nie, nie, brat Billy, len sa s tým tak neponáhľaj.“

Touto nevýraznou známku zmierenia táto debata skončila. Aj keď žiaden z nich necúvol zo svojej pozície, boli zajedno v tom, že Bill by mal ísť svojou vlastnou cestou a začať svoju vlastnú prácu pre Pána. Pevný stisk rúk upevnil ich rozhodnutie a tak sa títo dvaja muži rozišli ako priatelia.

V návale snívania a nadšenia si Billy prenajal starú budovu Slobodomurárov v Jeffersonville a začal usporadúvať nedeľné bohoslužby. Počas prvej nedeľnej bohoslužby prišla len hrstka ľudí, ktorí chceli počúvať jeho kázne, ale postupne sa jeho zhromaždenie zväčšovalo, duša za dušou, každý týždeň. Billy sa neustále zdieľal so svojou vierou a svedčil novým

ľuďom, ktorých stretával pri výkone svojho zamestnania, rovnako tak aj starým známym, ktorých poznal po celý život. Keďže pozýval veľa ľuďi do zhromaždenia, mal stále na svojich nedeľných bohoslužbách príliv nových tvárí. Z týchto návštevníkov niektorí prijali Krista za svojho Spasiteľa a začali navštevovať Billove bohoslužby pravidelne. Krok za krokom teda jeho zbor rástol.

Každý novoobrátený o čosi viac zaťažoval jeho časový rozpočet, ale Billy proti tomu nič nenamietal. V skutočnosti sa mu to páčilo. Po toľkých rokoch odmietania konečne našiel lásku a prijatie - ako od Ježiša Krista, tak od tejto malej skupinky ľuďi, ktorí sa naňho pozerali ako na svojho pastora. Konečne našiel vo svojom živote útočisko, zmysel toho, prečo žil, a mal v úmysle sa odovzdať veci Kristovej celým svojím srdcom.

V júni v roku 1933 Billy prenajal veľký cirkusový stan, ktorý stál v Jeffersonville na opustenom pozemku, a mal tam v úmysle usporiadať dvojtzdňovú prebudeneckú evanjelizáciu. V nedeľu pred začiatkom týchto zhromaždení, keď sa pripravoval na nedeľnú školu v hale Slobodomurárov, naraz pocítil, že upadá do vytrhnutia, ktoré sa však nepodobalo ničomu, čo doposiaľ prežil. Uvidel pred sebou svet rozprestrený ako obrus a pripadalo mu to tak, že on sám má nejaké spojenie s plynutím času. Uvidel vojakov s olivovo-zelenou pleťou, ako kráčajú v zástupe a na konci ich pušiek sa trblietali bajonety; potom uvidel týchto vojakov, ako útočili na skupinu ľuďi s tmavou pleťou, ktorí bojovali kopijami, vidlami a kosami.

Vzadu za Billom, z miesta, kam nemohol vidieť, sa ozval hlas. Bol to ten istý hlas, ktorý k nemu hovoril z topoľa, keď mal sedem rokov; hlboký, zvučný hlas, ktorý povedal, *„Benito Mussolini uskutoční inváziu proti Etiópii a zmocní sa jej. Táto chudobná zem padne k jeho nohám. Taliansko potom podnikne inváziu proti iným krajinám, ale neuspeje, a sám Mussolini hanebne skončí svoj beh.“*

Scéna sa zmenila. Bill uvidel armádu mužov odetých v jednotne zelených uniformách, ktorí bojovali proti vojakom v šedých uniformách. Bill videl tanky a explózie, hustú sieť betónových opevnení, kanóny, sieť guľometov a ostnatých drôtov. Hlas spoza neho mu vysvetľoval, *„Mladý Rakúšan z Nemecka, Adolf Hitler, vtiahne svet do vojny. Aj Amerika pôjde do vojny a v priebehu nej bude Franklin Roosevelt zvolený do svojho*

štvrtého prezidentského obdobia. Nemecko sa opevní za mohutnou betónovou hradbou a Amerika bude musieť zaplatiť obrovskú daň na ľudských životoch, aby túto líniu prelomila. Ale Nemecko bude porazené a Hitlerov koniec bude záhadný.“

Scéna sa znova zmenila. Uvidel pred sebou Európu rozvinutú ako mapu a uvidel, ako sa hranice medzi národmi menia do nových politických pomerov. Hlas povedal, „V dnešnom svete bojujú o svoje prvenstvo tri politické ideológie: fašizmus, nacizmus a komunizmus. Prvé dve nedospejú k ničomu, ale komunizmus bude prevltať. Pozoruj Rusko, kráľa severu.“

Scéna sa zmenila po štvrtýkrát. Vojna v Európe uhasla a zapadla do dejín. Na tomto mieste mohol Bill pozorovať ohromný pokrok technológie, ktorý zasiahol celú zemeguľu. Medzi inými divmi uvidel aerodynamické autá v tvare vajíčka, ktoré premávali po diaľnici s dobre prepracovanou povrchovou úpravou. Dokonca videl auto bez vodiča. Ľudia vo vnútri sa vôbec nepozerali cez predné sklo, namiesto toho sa venovali nejakej spoločenskej hre, zatiaľ čo sa vozidlo, ktoré bolo elektronicky ovládané, uberalo cestou. Hlas to tentokrát nekomentoval a scéna sa zmenila piatykrát.

Teraz Bill uvidel ženy s dlhými vlasmi a v dlhých šatách, ako kráčajú s transparentmi a dožadujú sa práva hlasovania. Keď im bolo toto právo udelené, uvidel zvolenie mladého muža za prezidenta Spojených štátov. Potom Bill pozoroval ženy, ako si strihajú vlasy. Niektoré si obliekali nohavice, zatiaľ čo iné si skracovali šaty a robili si obťahnuté blúzky, až dokiaľ sa ich prikrytie nezmenšilo do veľkosti figového listu.

Scéna sa zmenila po šiestykrát. Bill pozoroval, ako v Spojených štátoch povstala žena, krásna a elegantne oblečená. Ale navzdory jej krásnym rysom pôsobila dojmom tvrdosti, ktorá sa vzpierala akémukoľvek popisu. Bola jej daná veľká sila a vládla v krajine s plnou autoritou.

Hlas po Billovej strane upozorňoval, „Pozri sa ešte raz.“ Bill sa o kúsok otočil, aby sa pozrel na siedmy a posledný výjav - Spojené štáty, ktoré sa pred ním rozprestierali, ležali v chaotických ruinách. Zem bola posiata krátermi, všade tleli hromady trosiek, vo vzduchu sa vznášal dym. Kam len

oko Billa mohlo dohliadnuť, zem bola ľudoprázdna. Potom videnie skončilo.

Bill dlho sedel strnulý a omráčený. Keď znovu mohol hýbať prstami, zobral do ruky pero a začal zaznamenávať všetkých sedem videní a uvažoval nad tým, čo asi môžu znamenať.

„*Mussolini zaútočí proti Etiópii...*“ To by bol neočakávaný sled svetových udalostí. Bill o Mussolinim niečo vedel, často sa o ňom písalo v novinách. Mussolini bol totalitným diktátorom v Taliansku od roku 1922 a všeobecne bol považovaný za talianskeho národného záchrancu. V krajine sa mu z chaosu podarilo zaviesť poriadok, v zemi zbedačenej svetovou vojnou upevnil ekonomiku Talianska a získal jej späť jej dôstojnosť. Jeho sociálne reformy boli vykonané takým spôsobom, že nestratil priazeň ani priemyselníkov, ani statkárov. Verejné osobnosti v celej Európe a Spojených štátoch nešetřili svojim nadšením voči Mussolinimu, niekedy ho porovnávali s Caesarom, Napoleónom alebo Cromwellom, z dôvodu jeho veľkého úspechu pri transformácii a spôsobe, akým v krajine vládol. Prečo by ale Mussolini riskoval svoju dobrú povesť a uskutočnil inváziu do tak zaostalej zeme, akou bola Etiópia?

Čo sa týka Adolfa Hitlera, bolo to krátko predtým, v januári, kedy ho prezident Nemecka Paul von Hindenburg vymenoval za kancelára a tým vyzdvihol Hitlerovu nacistickú stranu do popredia nemeckej politiky. Ale ako by on mohol vťahnuť európske národy znovu do vojny, keďže posledná vojna bola tak ničivá a demoralizujúca? Nikto na svete si už neprial ďalšiu vojnu. A predsa sa tieto videnia nikdy nemýlili.

Bill nechápal rozloženie svetových politických síl; ale čítal noviny, a tak si bol vedomý toho, že Mussoliniho fašizmus si získava podporu v Ázii a v Latinskej Amerike. Fašizmus odmietol myšlienku osobnej slobody v presvedčení, že štát je povinný usmerňovať otázky národného života, a držal sa myšlienky, že hlavou štátu by mala byť dynamická osobnosť, ktorá bude diktovať s najväčšou autoritou. Bill o Hitlerovom nacizme nevedel takmer nič, v novinách sa o ňom až donedávna skoro vôbec nepísalo. Niečo málo vedel o komunizme v Rusku, ktorý predstieranou službou za práva robotníkov a svojim utláčateľským centrálnym riadením prísne uskutočňoval vládu elity Komunistickej strany. Zo všetkých síl, ktoré vtedy

v Európe bojovali, komunizmus vyzeral ako najmenej pravdepodobná sila, ktorá by mala vládnuť. Ale potom znova. Videnie sa nikdy predtým nemýlilo.

A tie automobily, ktoré uvidel! Tak naleštené a tie aerodynamické tvary. Ako odlišne sa javili v porovnaní s tými škatuľovými automobilmi, ktoré jazdili po cestách v roku 1933. Aké úžasné veci pred nami ležia, ak veda a technológia budú schopné vymyslieť také nádherné stroje! Avšak tieto úspechy sa znehodnotia úpadkom morálnych hodnôt vo svete, čo bolo vo videní ilustrované morálnym úpadkom žien. A čo tá kráska s ľadovým srdcom, ktorá raz bude dominovať Amerike? Bude to skutočná žena alebo znázorňuje nejakú moc? Snáď nejaké ženské politické hnutie alebo duchovné hnutie? Bill si v zátvorkách poznačil, „Možno katolícka cirkev.“ A potom nakoniec tá hrozná skaza. Vyzeralo to, ako by dni Ameriky boli spočítané.

Bill toto proroctvo prečítal svojmu zhromaždeniu a v priebehu čítania ho komentoval. Keď podrobne popisoval, ako budú tie tri európske „izmy“ pohltené komunizmom, prinútil ľudí, aby sa postavili a opakovali, „Pozorujte Rusko. Pozorujte kráľa severu.“ Keď popísal to siedme, posledné videnie, pripojil svoj osobný názor. „Teraz počúvajte, ľudia, túto časť mi nepovedal Pán; toto je môj vlastný názor. Ale súdim to podľa toho, ako všetko v tomto svete rýchlo beží vpred. Predpovedám, že všetko toto sa stane do roku 1977.“

Bill, ktorý bol inšpirovaný týmito videniami, kázal celým srdcom hneď od prvého večera svojej evanjelizácie v prenajatom stane. Aj keď sa ešte neobíšiel bez pomoci Hope, ktorá mu hlasito predčítala biblické texty, neodvádzalo to pozornosť publika od jeho kázne, keď mocne vyzýval zástup k prijatiu spasiteľnej milosti Ježiša Krista. Následujúci večer a každý ďalší večer po ňom sa stan stále viac naplňal ľuďmi, takže na poslednej nedeľnej bohoslužbe, o dva týždne neskôr, kázal Billy viac ako tisíce duší. Opýtal sa, koľkí by sa radi dali pokrstiť v Mene Pána Ježiša Krista, a vyše dvesto ľudí vyšlo dopredu. Keď prepustil zhromaždenie, vydali sa na cestu k rieke Ohio.

Bol 11. jún 1933. Okolo druhej hodiny popoludní sa tisíc ľudí zhromaždilo na brehu rieky Ohio, na konci ulice Spring, aby sa prizerali tým krstom. Zem sa pražila pod oblohou bez jediného mraku. Ani najslabší

vánok neschladil zhromaždený dav, ktorý spieval, „Stojím na rozbúrenom brehu Jordánu, vrhám túžobný pohľad do šťastnej zeme Kanaán, kde leží moje vlastníctvo. Som zaviazaný do toho kraja...“

Keď Bill prišiel ku brehu rieky, uvidel mladé dievča menom Margie, ktoré sedelo v loďke neďaleko miesta, kde sa mal konať krst. Margie bola vyzývavo oblečená do plaviek. V presvedčení, že tieto Margiine plavky vzbudzovali pohoršenie, Bill ju slušne požiadal, či by neodišla.

Ona však rozhorčene odpovedala, „Ja nemusím odísť!“

„Máš pravdu, Margie, nemusíš. Ale keby som ja bol na tvojom mieste, mal by som natoľko úcty k Evanjeliu, že by som opustil miesto, kde krstím.“

„Nehovor mi nič o nejakej úcte k Evanjeliu. Som učiteľkou nedeľnej školy. Neverím v krst a nemusím odísť.“

Margie sa zachechtala a Billy ju nechal na pokoji.

Billy sa teda brodil vodou s prvým kandidátom na krst. Obaja sa zastavili, keď im voda začala siahať po pás, zatiaľ čo prúd pomaly plynul okolo nich. Hladina rieky bola tak hladká, že pripomínala liate sklo na slnku. Lúče horúčavy rozmazávali stromy na opačnom brehu rieky.

Bill sa spýtal, „Veríš, že si sa v priebehu tejto evanjelizácie stretol s Ježišom Kristom?“

Muž odpovedal, „Áno.“

„Činil si pokánie zo svojich hriechov?“

„Áno.“

„Veríš, že Ježiš Kristus ti odpustil a že si teraz zachránený zo svojich hriechov?“

„Áno.“

„Pomodlime sa teda.“ Spolu sklonili svoje hlavy. Bill sa modlil týmito slovami, „Nebeský Otče, sme tu, pretože si nám nariadil, aby sme išli ku všetkým národom a činili učeníkmi všetkých ľudí, krstili ich v Mene Otca, Syna a Duchu Svätého. Amen.“ Potom Bill zdvihol svoju hlavu, obrátil sa ku kandidátovi so slovami, „Na základe vyznania tvojich hriechov ťa krstím,

môj milovaný brat, v Mene nášho Pána Ježiša Krista.“ Kandidát si chytil nos a Bill ho ponoril dozadu do kalnej vody.

Zatiaľ čo sa prvá pokrstená osoba brodila smerom ku brehu, ďalší kandidát sa brodil vodou a Bill povzbudil dav, „Prečo nám Ježiš nariadil, aby sme sa krstili? Kvôli jednej veci, je to symbolická smrť; smrť tomuto svetu – symbolicky ide ten starý človek do hrobu, aby mohol vyjsť nový človek a žiť novým životom v Ježišovi Kristovi. Ale zapamätajte si, krst vás nezmení; je to iba vonkajší znak vnútorného diela. Veriaci týmto vydáva pred svetom svedectvo, že Ježiš Kristus už zmenil jeho vnútro.“

Podobným spôsobom krstil Bill jedného kandidáta za druhým. Sedemnásť osoba, ktorá sa brodila vodou, bol Edward Colvin, mládenec len o niečo mladší než Bill. Keď stáli po pás ponorení vo vode, Bill sa spýtal, „Edward, veríš, že si sa počas evanjelizačných zhromaždení znovuzrodil?“

„Áno,“ odpovedal chlapec.

Bill pozdvihol svoj hlas, aby ho dav na brehu počul, „Nech všetci sklonia svoje hlavy.“ Keď ho poslúchli, Bill zavrel oči, sklonil hlavu a začal sa nahlas modliť, „Nebeský Otče,...“ práve vtedy počul hlas, ako hovorí, „*Pozri sa hore.*“ Otvoril oči a pozrel sa na Edwarda, ktorý so svojou sklonenou hlavou a zavretými očami trpezlivo čakal. Tie slová neprichádzali od neho. Bill nevedel, odkiaľ prichádzajú. Zarazený, znovu sklonil hlavu, zavrel oči a pokračoval vo svojej modlitbe, „Nebeský Otče, zatiaľ čo krstím tohoto chlapca vodou, pokrsti ho Ty Duchom Svätým.“ Znovu počul hlas, ako hovorí, „*Pozri sa hore.*“ Otvoril oči a poobzeral sa okolo. Aj Edward otvoril oči a bol zvedavý, čo spôsobuje to omeškanie. „Nuž, brat Bill?“

„Počul si to?“

„Čo?“

Po tretíkrát Bill počul hlas, ktorý povedal, „*Pozri sa hore.*“ Tentokrát sa pozrel hore na nebo a zalapal po dychu. Z oblohy prudko padala ohnivá guľa! Z určitej vzdialenosti vyzerala ako hviezda, kolísavo menila farbu medzi žltozelenou a jantárovou. Keď priletela bližšie, vyzerala skôr ako krúživý kruh ohňa - rotujúci, ktorý burácal a metal iskry ohňa. Bill s hrôzou zatajil svoj dych, zatiaľ čo hviezda zostúpila úplne k nemu; prudko sa zastavila a visela priamo nad jeho hlavou. Voda okolo Billa sa sčerila,

spenila a vytvorila nad hladinou hmlu, ktorá odrážala malú dúhu nad hviezdou.

Naraz Bill začul hlas, ktorý k nemu prehovoril. To nebol ten melodický hlboký hlas, ktorý k nemu tak často hovoril vo videniach; to bol hlas tenoru, známy. Povedal,

„Ako bol Ján Krstiteľ poslaný, aby predišiel prvý príchod Ježiša Krista, tak si ty poslaný s posolstvom, aby si predišiel Jeho druhý príchod.“

Na brehu rieky mali ľudia stále sklonené hlavy v modlitbe. Ale Margie to pozorovala zo svojej loďky. Keď uvidela svetlo, hystericky vykrikla a potom upadla do mdloby a zrútila sa na predok svojho člnu. Tento výkrik spôsobil, že ľudia prekvapene zdvihli svoje hlavy. Počas sekundy sa rozpútala veľká dráma, keď zástup uvidel krúživú guľu ohňa, ktorá sa vznášala nad hlavou Billyho Branhama. Ženy kričali; muži sa chytali jeden druhého; niektorí boli zachvátení panikou a utekali preč; niektorí omdleli; väčšina z nich sa len triasla.

Nie všetci, ktorí uvideli hviezdou, počuli ten hlas. Ale jedno konkrétne štrnásťročné dievča ho počulo. S úctou zavrelo oči a sklonilo hlavu, dokonca aj vtedy, keď sa davu zmocnila panika, pretože jej pastor jej povedal, aby sklonila hlavu, a ona chcela pastora vždy poslúchať. Toto dievča počulo ten hlas, počulo jasne každé jedno slovo - a preto, že to počulo, niečo mocné hlboko zapadlo do jej duše, ako keby sa zaborila kotva do zhromaždenej naplaveniny jej prežitia. Volala sa Méda Broyová a ona bola predurčená k tomu, aby v Billovej budúcnosti zohrala dôležitú rolu.

Ohnivá guľa visela nad Billovou hlavou nie viac ako minútu, potom vyrazila späť k nebu, odkiaľ priletela. Zvírená voda sa znova vyhladila pod bezveternou modrou oblohou. Billy hovoril k davu, až kým sa všetci neupokojili. Potom pokračoval v krste, dokiaľ nebolo pokrstených ponorením v Mene Pána Ježiša Krista asi dvesto kandidátov. Keď sa prebrodil späť ku brehu, obklopila ho skupina Jeffersonvillských obchodníkov a plní úzkosti sa ho pýtali, „Čo znamenalo to svetlo?“

Bill úprimne odpovedal, „Neviem. Som veriaci. To mohlo byť znamenie pre neveriacich. Neviem vám to vysvetliť.“

William Branham ako krstí 11. júna 1933 v rieke Ohio

Nasledujúce ráno sa v miestnych novinách objavil článok o tejto udalosti s titulkom, „Mystická hviezda sa ukázala nad kazateľom počas krstu.“ Pre všetkých ostatných to mohla byť len ďalšia kuriozita v novinách, ktorá sa zaoberala udalosťou minulého dňa. Ale pre Williama Branhama to bolo niečo omnoho väčšie. On stál pod tým jantárovým pulzujúcim svetlom a škülil pod jeho jasnosťou. Videl, ako sa okolo neho zvírila voda. Počul jasne ten hlas, ktorý oznamoval, „*Ako bol Ján Krstiteľ poslaný, aby predišiel prvý príchod Ježiša Krista, tak si ty poslaný s posolstvom, aby si predišiel Jeho druhý príchod.*“ Nie, to nebolo niečo, čo je možné prejsť bez povšimnutia, hoci to môže vyzerat' tak bizarne a nepochopiteľne. Bill to považoval za nadprirodzené znamenie, ktoré vyžadovalo objasnenie. A keďže ten znak prišiel od Boha, potom si bol istý

tým, že objasnenie musí prísť zo stránok Božieho Slova. So zápalom sa teda Bill pustil do čítania Biblie a hľadal záchytné body. Vždy mal pri sebe zápisník a ceruzku, a tak si mohol zaznamenať každý odstavec Písma, ktorý by sa na to dal aplikovať. Na svoje vlastné prekvapenie ich objavil veľa.

Prvé miesto, v ktorom bol odkaz na Boha ukazujúceho sa vo forme nadprirodzeného ohňa, bolo v Genesis 15:17, kde Boh uzatvoril zmluvu s Abrahámom. Mojžiš počul Boha, ktorý k nemu hovoril z horiaceho kríka, čo musel byť taktiež nadprirodzený oheň, pretože krík nezhorel. Mojžiš potom znova uvidel Hospodina zo svetelného oblaku, ktorý mu pomáhal viesť deti Izraela na ceste z Egypta. Neskôr stretol to Svetlo na hore Sinaj, kde dostal desať Božích prikázaní. Mojžiš to uvidel mnohokrát, vrátane tej udalosti, keď zasvätil stan na púšti, čo ho inšpirovalo k napísaniu slov:

„Lebo Hospodín, tvoj Boh, je spaľujúci oheň...“

Uvidel Ho Šalamún, keď zasvätil prvý chrám v Jeruzaleme. Manoach, Samsonov otec, to uvidel, keď stretol anjela Hospodinovho. Eliáš to uvidel na hore Karmel. Ezechiel to videl vo videní. Dávid tento zážitok popísal v 18. Žalme. Saul z Tarzu bol na svojej ceste do Damašku, keď prenasledoval kresťanov, zrazený na zem a oslepený „Svetlom z neba.“ Dokonca počul hlas, ktorý z toho svetla prehováral, keď povedal:

„Ja som Ježiš, ktorého ty prenasleduješ.“

Nakoniec aj Daniel a Ján to svetlo videli, ako sa zhmotnilo v tele Pána Ježiša Krista.

Bol to teda ohromujúci rad veršov, ktorý Billovu myseľ nenechal na pochybách; totiž, že tá hviezda, ktorá nad ním v nedeľu nad riekou zažiarila, predstavovala obrovské dedičstvo Písom, ktoré boli obsiahnuté od knihy Genezis po Zjavenie. O aké ďalšie dôkazy by ešte mohol prosieť? Vedel, že to muselo pochádzať od Boha.

Potom obrátil Bill svoju pozornosť ku skutočnosti, že rieka, ktorá bola hladká ako sklo, sa naraz okolo neho zvířila a spenila po tom, ako sa ukázalo toto svetlo. Jediná podobná vec, ktorú mohol v Biblii nájsť, bola v Jánovi 5:4. Bolo teda možné, že to svetlo nad ním na rieke bolo tým istým anjelom, ktorý zvířil vodu v rybníku Bethesda v starobylom Jeruzaleme? O

tejto myšlienke uvažoval dosť dlho, ale nemohol nájsť nič, čo by to buď potvrdilo alebo vyvrátilo, a tak to nechal ako otvorenú otázku.

Tretí a najpriamočiarejší dôkaz, čo sa týka významu toho znamenia, prišiel z hlasu, ktorý hovoril:

„Ako bol Ján Krstiteľ poslaný, aby predišiel prvý príchod Ježiša Krista...“

Bill uvažoval o týchto slovách z rôznych uhlov a snažil sa pochopiť ich presný význam. Študoval život Jána Krstiteľa a bol obzvlášť fascinovaný spojitosťou, ktorú Boh načrtol medzi prorokom Jánom a prorokom Eliášom.

„Lebo on (Ján) pôjde pred Jeho tvárou (Ježiša) v duchu a v moci Eliášovej...“,

povedal anjel Jánovmu otcovi. Neskôr Ježiš o Jánovi riekol:

„Ak to môžete prijať, on (Ján) je Eliáš, ktorý mal prísť.“

V tom bolo obsiahnuté veľa a Bill vedel, že to potrvá dlho, než to lepšie pochopí.

Nakoniec uvažoval aj o druhej veci, ktorú vypovedal ten hlas:

„...tak si ty poslaný s posolstvom, aby si predišiel Jeho druhý príchod.“

Bill veril v druhý Kristov príchod, pretože o tom počul kázať Dr. Davisa a mal možnosť si o tom prečítať v Novom Zákone. Ale čo spoločné môže mať jeho bezvýznamný život s tou najdôležitejšou udalosťou všetkých vekov? Môže toto nadprirodzené svetlo nad riekou byť znamením? Môže nejakým spôsobom súvisieť s druhým Kristovým príchodom? Či sa už čas natoľko priblížil? A čo ten hlas myslel tým, keď povedal, *„Ty si poslaný s posolstvom.“* Jediné posolstvo, ktoré mal, bola Biblia. Takéto myšlienky sa mu preháňali hlavou a spôsobovali mu závrate. Pripadalo mu to ako príliš hlboké tajomstvo, ktorému nemôže prísť na koreň. Jednako pocítil rozhodné nadšenie plynúce z očakávania, ktoré horelo v jeho duši.

Kapitola 14

Vidí svoju budúcu modlitebňu

1933

Väčšina z tých stoviek ľudí, ktorí navštívili prvú evanjelizačnú kampaň Williama Branhama v júni v roku 1933, sa vrátila do svojich domovských cirkví hneď potom, ako sa skončilo posledné večerné stanové zhromaždenie. Niektorí z nich však boli novoobrátení ku Kristovi a nemali predtým spojenie s nejakou cirkvou. Mnohí z nich sa začali ukazovať na pravidelných Billových nedeľných bohoslužbách. Prenajatá sála Slobodomurárov sa čoskoro stala príliš malou na to, aby mohol Bill pohodlne usadiť taký zástup ľudí a to ho prinútilo, aby sa rozhliadol po nejakej inej budove.

Na rohu ulíc Ôsmej a Pennovej v Jeffersonville, neďaleko miesta, kde býval so svojou rodinou, sa cesta točila okolo malého, plytkého rybníka zarasteného leknami. Cestou domov zo sály Slobodomurárov Billy pokľakol na zem uprostred buriny na okraji tohto rybníka, aby sa pomodlil za tento nepredvídaný problém. „Pane, čo by som mal podniknúť? Kam chceš, aby sa tento zbor presťahoval?“

Zahľadel sa do guľatých vankúšov ľalií plávajúcich po hladine ako množstvo tanierov. Aké nádherné boli tieto kvety, niektoré ružové a iné biele. Tieto lekná ho upúťali - ako môžu rásť v takej močarine na dne rybníka, a potom si preraziť cestu hore k slnečnému svetlu, a nakoniec byť také čisté a pôvabné. Billovi to pripomenulo jeho vlastný život, ktorý sa práve prednedávnom odrazil od blata hriechu k slnečnému svetlu lásky Ježiša Krista. Aký nádherný bol Pán, ktorý urobil taký zázrak. Naraz sa ten

obraz vrátil ako zjavenie vystrelené vo forme šípu od trónu Božieho: tu bude jeho cirkev - práve tu, kde rastú tieto lekná. Bill vstal a kráčal uprostred rákosia po brehu rybníka. Jeho srdce búšilo nadšením. Áno, toto bude perfektné. Bude môcť postaviť...

Ale tehly pochybností a otázok boli v jeho ušiach počuť ešte predtým, ako stvrdla malta jeho zjavenia. Ako bude môcť kúpiť tento pozemok a postaviť budovu cirkvi, keď jeho prostriedky sotva postačia na jeho vlastnú obživu, a rovnako jeho mamy, bratov a sestry? Bol predsa chudobným človekom, kázal v zhromaždení k chudobným ľuďom, a to všetko v čase jednej z najhorších ekonomických kríz, aká kedy jeho krajinu postihla. Mnohí z členov jeho zboru boli nezamestnaní. Financovať stavbu modlitebne mu pripadalo ako neskutočný sen. A predsa, ak to skutočne bolo Božie zjavenie, potom tu musí byť nejaké východisko...

Bill ohľadne toho prehovoril ku členom svojho zhromaždenia. S úžasom zistil, že keď dali dokopy svoje skromné prostriedky, stačilo to na zaplatenie zálohy. Plány boli načrtnuté, pôžička zaistená a rybník zasypaný - všetko v priebehu niekoľkých týždňov. V júli boli urobené betónové základy a na stavenisko boli prepravené betónové tvárnice. Predtým, ako bol položený druhý rad betónových tvárník na ten prvý, Bill si prial urobiť krátky obrad posvätenia budovy, kde on sám položí prvý uholný kameň na pravý uhol základu.

V deň tejto slávnosti sa Bill zobudil okolo šiestej hodiny ráno. Vonku si vtáci prespevovali sopránové melódie, zatiaľ čo včely si bzučali svoje tenorové harmónie. Výhonky zemlezu pod oknom druhého poschodia naplnili jeho izbu príjemnou vôňou leta. Bill dlho ležal v posteli s rukami založenými za hlavou a nechal sa opájať radosťou tejto chvíle. Jeho myšlienky boli takéto: Ó, veľký Jehova, aký si nádherný. Pred chvíľou bola tma; teraz vyšlo slnko a celá príroda sa raduje. A čoskoro sa ten duchovný svet, ktorý je následkom hriechu tak chladný a temný, rovnako zaraduje, pretože Syn spravodlivosti vstane s uzdravením na Svojich krídlach.

Ako tak ležal, vnútorný hlas mu pokynul, aby vstal. Bill vstal z postele a pozrel do okna. Naraz v izbe pocítil nedefinovateľnú prítomnosť, ako nejaký tlak - ale nebol to nepríjemný tlak, ktorý by ho ohrozoval. Táto prítomnosť vyžarovala posvätnú bázeň, ako keby sa priblížil Sám Pán. Bill

pred sebou vnímal iba tri steny. Izba mu pripadala prázdna. Otočil sa, aby sa pozrel dozadu, a v tom okamihu bol ponorený do videnia.

Nachádzal sa na brehu Jordánu, kde Ján Krstiteľ krstil Ježiša. Bill kázal Evanjelium zástupu ľudí, ktorý bol za ním, keď naraz počul krochkanie a kvíkanie. Otočil sa a vedľa rieky uvidel veľkú ohradu pre prasatá. Bola plná prasiat a vychádzal od nich odporný zápach. Bill podotkol, „Toto miesto je poškvrnené. To by tu nemalo byť. To je predsa svätá zem, kde chodieval Sám Pán Ježiš.“

Ukázal sa anjel Pánov, ktorý ho uchopil a odniesol z tejto lokality a postavil ho na roh ulíc Ôsmej a Pennovej v Jeffersonville. Na tomto pozemku, na ktorom bol kedysi leknový rybník, teraz stála veľká betónová budova s nápisom nad vchodovými dverami, „Branham Tabernacle“ (Branhamova modlitebňa). Anjel ho uviedol dovnútra. Bill sotva mohol uveriť svojim očiam. Budova bola preplnená ľuďmi. Nielenže bolo každé miestečko obsadené, ale ľudia sedeli v uličkách a stáli opretí o steny. Na samotnom konci miestnosti viseli tri kríže, jeden pred kazateľňou a po jednom na každej strane. Bill sa v tom videní posunul k miestu za kazateľňu a povedal, „Ó, to je nádhera. Tá sláva. Bože, aký si dobrý, že si mi dal túto modlitebňu.“

Anjel Pánov povedal, „*Ale toto nie je tvoja modlitebňa.*“

„Isteže je to moja modlitebňa!“ namietal Bill.

Anjel opakoval, „*Nie. Pod' a pozri.*“ Anjel Billa zdvihol a potom ho znova postavil, tentokrát na široké priestranstvo pod jasnú, modrú oblohu. Anjel povedal, „*Toto bude tvoja modlitebňa.*“

Bill sa rozhliadol dookola a zistil, že sa nachádza v sade. Ovocné stromy rástli do výšky desiatich metrov v dvoch rovných radoch, medzi ktorými sa utvorila ulička s jedným vysokým stromom na jej konci. Bol umiestnený v takej polohe, že z každého radu k nemu bola rovnaká vzdialenosť. Jeden rad vyzeral, akoby to boli jablone; ten druhý vyzeral ako slivky. Zvláštne na tom bolo to, že ich korene boli zasadené vo veľkých zelených nádobách. Po oboch ich stranách, po pravej aj ľavej, bolo umiestnené po jednej prázdnej nádobe, postavenej na línii s jednotlivými radmi stromov.

Z neba zahrnel hlas, „*Úroda je dozretá, ale robotníkov je málo.*“

Bill sa spýtal, „Pane, čo môžem urobiť?“ Keď to pozoroval, stromy sa začali javiť ako cirkevné lavice vo videní jeho modlitebne. A tie tri stromy na konci uličky sa javili ako tie tri kríže. Bill sa spýtal, „Čo to znamená? A čo tie prázdne nádoby?“

Anjel odpovedal, „*Ty máš sadiť do týchto dvoch nádob.*“

Bill stál v medzere medzi tými dvomi radmi stromov, vylomil vetvu z jablone a zasadil ju do prázdnej nádoby stojacej v rade stromov; potom vylomil vetvu slivky a zasadil ju do prázdnej nádoby v tom druhom rade. Z týchto nádob začali okamžite vyrastať stromy a nezastavili svoj rast, dokiaľ výškou nedorástli na úroveň ostatných stromov v sade.

Potom silný vietor zachvel týmito stromami a hlas povedal, „*Dobre si to urobil. Natiahni svoje ruky a zbieraj úrodu.*“

Bill natiahol obe ruky. Do jednej ruky mu spadlo veľké žlté jablko, pevné a zrelé; do druhej ruky mu spadla veľká žltá slivka, mäkká a zrelá. Hlas povedal, „*Jedz toto ovocie, je lahodné.*“ Bill sa zahryzol do jedného a potom do druhého. Oba plody boli sladké, šťavnaté a lahodné. Hlas opakoval, „*Úroda je dozretá, ale robotníkov je málo.*“

Teraz si Bill všimol, že vysoký strom na konci uličky, ktorý si naďalej uchoval tvar kríža, mal vo vetvách ako plody jablák, tak aj sliviek. Bill bežal dolu uličkou, padol pri koreni stromu a kričal, „Pane, čo môžem urobiť?“

Mohutný vietor, ktorý sa valil, prehýbal stromy tak silno, že jablká a slivky začali padať ako kvapky dažďa. Hlas nato trikrát po sebe povedal, „*Keď sa z tohto videnia preberieš, prečítaj si 2.Timoteovi 4.*“ Potom sa Bill ocitol späť vo svojej spálni.

Slnko na rannej oblohe bolo už o pekný kus vyššie, čo dosvedčovalo, že počas toho, čo bol vo videní, prešiel nejaký čas. Bill zobral svoju Bibliu a nalistoval 2.Timoteovi. Čítal túto štvrtú kapitolu pozorne a premýšľal nad každým slovom v snahe prepojiť tieto slová s videním.

„*Káž slovo (Božie), pristupuj v pravý i nepravý čas, karhaj, tresci, napomínaj s celou zhovievavosťou a s učením. Lebo bude čas, keď neznesú zdravého učenia, ale podľa vlastných žiadostí budú si hromadiť učiteľov,*

lebo ich budú srbieť uši, a odvrátia uši od pravdy a obrátia sa k bájkam. Ale ty buď triezvy vo všetkom, trp, čo príjde zlé, konaj dielo evanjelistu, vykonaj svoju službu.“

Bill vytrhol túto stránku zo svojej Biblie a zobral ju so sebou na obrad posvätenia na roh Ôsmej a Pennovej ulice. Keďže bol pracovný deň, iba päťdesiat ľudí z jeho zhromaždenia sa mohlo zúčastniť posvätenia - väčšinou to boli ženy a deti. Zatiaľ čo major Ulrey so svojou dychovkou Amerických dobrovoľníkov dirigoval dojemný pochod, Bill pevne položil do mokrej cementovej malty uholný kameň. Bolo to symbolické gesto. Keďže Nový Zákon prehlásil Ježiša Krista za Uholný kameň Jeho univerzálnej cirkvi, tak keď Bill kládol uholný kameň na základy svojej vlastnej budovy, dal tým najavo, že jeho cirkev bude zasvätená princípom hlavného Uholného kameňa, Ježiša Krista.

Potom naňho ľudia položili mince a pripomienky, napísané modlitby so žiadosťami v cínovej plechovke a túto plechovku vložili do priehlbiny v uholnom kameni. Bill prispel stránkou, ktorú v to ráno vytrhol zo svojej Biblie - stránkou, ktorá obsahovala tie prorocké slová:

„Ale ty buď triezvy vo všetkom, trp, čo príjde zlé, konaj dielo evanjelistu, vykonaj svoju službu.“

Branhamova Modliteľňa na ulici Ôsmej a Pennovej v Jeffersonville, Indiana (tridsiate roky)

Kapitola 15

Ponuka, ktorá vyráža dych

1933

Aj keď bol teraz William Branham pastorm vo svojom vlastnom zhromaždení a kázal každú nedeľu v starej slobodomurárskej hale v Jeffersonville, počas celého leta v roku 1933 naďalej navštevoval nedeľné a stredajšie večerné bohoslužby v Misijnej baptistickej cirkvi. Bolo to nepochybne ovplyvnené skôr zámienkou stretnúť sa so svojím dievčaťom, Hope Brumbachovou, ako túžbou počúvať kázne Dr. Davisa. Ale teraz, keď mala byť jeho vlastná budova čoskoro dokončená, celkom určite nastane zmena, pretože aj on bude mať svoje bohoslužby uprostred týždňa. Ako sa teda bude môcť potom stretnúť so svojím dievčaťom? Bill bol vždy ostýchavý a v prítomnosti žien sa cítil neisto. Pomyslenie na to, že by stratil svoju pohotovú zámienuku uvidieť Hope, v ňom vyvolávalo úzkosť a nepokoj.

Bill uchovával v pamäti každú chvíľku, ktorú mohol s Hope prežiť. Keď sa usmiala, usmial sa aj on. Keď sa radovala, radoval sa aj on. Bolo v nej nejaké kúzlo, ktorému on síce nerozumel, ale miloval ho. Pripadala mu ako všetko, čo bolo na tomto svete preňho hodnotné a krásne - ako vzduch, dážď, letné kvety, láskavosť a túžba... Čím viac sa nachádzal v jej spoločnosti, tým viac cítil túžbu v tejto spoločnosti zostať. Čo by sa stalo s ich vzťahom, keby nemal nejaký dôvod, aby sa s ňou mohol každú stredu večer vidieť? Či by sa mu neodcudzila? Pri myšlienke na to sa Bill zachvel. Čo keby si našla iného priateľa? Len myšlienka na to mu vyrážala dych. Nemohol si dovoliť riskovať jej stratu. Ako by mohol potom žiť? Nie, musel

prísť s nejakou inou dobrou zámenkou, aby sa s ňou mohol pravidelne stretávať. V istej chvíli, keď Bill vo svojich myšlienkach omieľal tento problém stále dookola, prišiel na nápad, že najlepším spôsobom, ako by mohol tráviť viac času s Hope Brumbachovou, bude zmeniť jej priezvisko na Branhamová.

V okamihu, kedy sa rozhodol požiadať Hope, aby sa stala jeho ženou, pochybnosti ho zasa trápili z inej strany. Jej otec ako predseda Odborového hnutia miestnej skupiny Bratstva Pennsylvánskej železnice zarábala päťsto dolárov mesačne. Na druhej strane Billy ako pracovník Technických služieb zarábala dvadsať centov na hodinu a z tohto úbohého príjmu ešte pomáhal matke, otcovi, siedmim bratom a sestre. Ako by sa potom mohol postarať aj o manželku? Všetko, čo by jej mohol ponúknuť, bola jeho láska a oddanosť. Kto bol on, že si trúfal vziať Hope z jej domu plného pohodlia a vystaviť ju boju s chudobou? Ona si predsa zaslúži omnoho viac než to. Po dlhých mukách duše a premýšľania sa Bill rozhodol, že Hope o ruku požiadať nemôže. Príliš ju miloval, než aby jej mohol pokaziť život.

Toto rozhodnutie sa však nestalo koncom jeho utrpenia; iba sa pred ním otvorila ďalšia dilema. Ak nikdy nepožiadala Hope o ruku, ako môže ospravedlniť okrádanie ju o jej čas? Nebolo by lepšie, keby radšej prerušil ich vzťah úplne? Čím skôr sa s ňou prestane stretávať, tým skôr si ona nájde niekoho iného - nejakého muža, ktorý jej zaistí dobrý život. Áno, to bolo to správne rozhodnutie. A práve to musí teraz urobiť. Ale...

Hoci o tom Bill veľa uvažoval, že bude v najlepšom záujme Hope, aby jej povedal 'dovidenia', nemohol sa k tomu odhodlať. Znova prehodnotil svoju finančnú situáciu a svoje možnosti. Niektorí z jeho bratov boli už teraz dosť starí na to, že už tiež pomáhali matke s rodinnými účtami. To bolo teda plus. A zostávajúci bratia už dorastali. Počas niekoľkých rokov budú aj oni môcť vniešť svoj podiel pomoci - ďalšie plus. Snáď bude Bill postupne schopný obmedziť svoju pomoc bez toho, aby tým matke spôsobil nejaké ďalšie útrapy. Keby usilovne pracoval, potom by snáď predsa len mohol zaistiť Hope slušné živobytie. Jeho nadšenie rástlo, keď tieto možnosti zvažoval z rôznych uhlov. Áno, mal dojem, že by to finančne nejako dokázal. Má sa o to pokúsiť? Áno - áno, urobí to. Požiada Hope Brumbachovú o ruku!

Ale urobiť to rozhodnutie požiadať ju o ruku a samotné požiadanie, to boli dve úplne odlišné veci. Keď sa mesiac august prehupol do septembra, Bill zápasil s tým, aby pozbieral dostatok odvahy k tejto rozhodujúcej otázke. Hľadel do jej tmavých očí so žiarivým úsmevom a pomyslel si, „Ach, neboli by sme spolu šťastní?“ Ale zakaždým, keď už chcel položiť tú otázku, jeho ústa vyschli a v hrdle mu naskočila taká guča, že bol sotva schopný prehltnúť, nehovoriac o tom, či by dokázal vyprodukovať nejakú zrozumiteľnú vetu. Každý večer, keď bol s ňou, znova sa o to pokúšal. Ale slová jednoducho odmietali vyjsť. A preto si sám pre seba opakoval, „Dnes večer to urobím! Na mojich hodinách neprejde ani desať minút, a požiadam ju o to.“ Ale ani to nebolo k ničomu. Čas ubiehal ďalej a on sa k tomu kroku nemohol odhodlať.

Bill sa týmto problémom trápil celé hodiny. Niekedy sa stávalo, že sa počas svojej práce počas kopania priekopy zastavil, oprel si bradu o rukoväť lopaty a zísal na horizont, zatiaľ čo jeho mozog s vypätím pracoval, aby našiel odpoveď. Ako sa kedy odhodlá, aby jej oznámil, že sa s ňou chce oženiť, ak nemá dostatok odvahy k tomu, aby prehovoril? Nejaký čas sa pohrával s myšlienkou, že by mohol poprosiť svojho priateľa, Georga DeArca, aby ju pre neho požiadal on. Ale to mu nepripadalo správne. Hope by ho mohla za takýchto okolností dokonca odmietnuť. Ako to teda urobiť? Ako? Zrazu dostal nápad. To je ono! Napíše jej list.

V tú nedeľu večer sedel Bill dlho nad listom papiera, s perom v ruke, a namáhal sa nad každou vetou pri písaní a prepisovaní, potil sa, dokiaľ ten dvojrozmerný list papiera nevyjadril jeho city najlepšie, ako to len bolo možné. Keď mal tento hrdinský čin Herkula za sebou, prišiel rad na to, ako tento list doručiť Hope osobne. Potom si premietal, ako bude Hope ten list ticho čítať, zatiaľ čo on bude stáť vedľa, žmoliť si prsty a hrýzť sa do pery, cítiť sa tak nervózne, že by sa ľahko mohlo stať, že omdlie. Nie, tak to nemôže urobiť. Rozhodol sa, že ten list odošle. Keď ho pošle v pondelok, Hope ho dostane v utorok a v stredu večer, keď sa pre ňu cestou do kostola zastaví, mu môže dať odpoveď. V tej chvíli to vyzeralo ako dobrý plán.

V pondelok Bill olízal poštovú známku, prilepil ju na obálku a cestou do práce vhodil list do poštovej schránky. Neskôr v ten deň, keď kopal priekopu, zasiahla ho zdrvivúca myšlienka: čo keď sa tento list dostane do rúk matky Hope? Na Billovom čele sa ukázali kropaje potu a v kolenách

pocítil takú slabosť, že sa musel oprieť o jednu zo strán priekopy. Pomyslel si, „Pokiaľ si to prečíta jej matka, som stratený.“

Bill dobre vychádzal s otcom Hope, Charliem, ale jej matka, to bol iný príbeh. Upätá a prísna pani Brumbachová sa pýšila svojim vysokým sociálnym postavením v spoločnosti. Bývala v nádhernom dome, nosila drahé šaty, navštevovala veľkú formálnu cirkev a patrila k početným vplyvným organizáciám. Billa Branhama považovala iba za obyčajného, za mzdu pracujúceho robotníka - rozhodne nie na takej úrovni, aby sa mohol oženiť s jej dcérou. V čiernom svetle videla aj Billove úzkoprse duchovné presvedčenia. Keby tento list uvidela, pravdepodobne by k nemu mala zásadné výhrady. Mohla by ísť dokonca tak ďaleko, že by mohla prerušiť Billovu známosť s Hope. Bill sa pri tejto myšlienke zachvel.

V stredu večer Bill zaparkoval svoje auto za nablýskaným novým Buickom Brumbachových. Vo svojej Fordke - rachotine nechal pootvorené dvere, pre prípad, že by si pani Brumbachová prečítala jeho list a musel by rýchlo utiecť.

Hope prišla otvoriť, keď zaklopal, „Ahoj, Billy, pôjdeš ďalej?“

„Ó, nie,“ pomyslel si v duchu Bill. „Privedieš ma k svojej matke, zavrieš za mnou dvere a ja sa ocitnem v nepríjemnej situácii.“ Slabo sa usmial a povedal, „Vďaka, Hope, ale je celkom teplo. Radšej počkám na verande, dokiaľ nebudeš hotová.“

„Len poď ďalej. Matka a otec ťa chcú vidieť.“

Bill si pomyslel, „Aj, jaj! Už sa to všetko prezradilo.“ Nervózne vstúpil dovnútra, zložil si klobúk, postavil sa pri dverách, pripravený na rýchly únik.

Hope povedala, „Poď do kuchyne, mama s otcom sú tam. Budem hotová za niekoľko minút.“

Bill vošiel do kuchynských dverí. Rodičia Hope sedeli pri kuchynskom stole. „Dobrý deň, pán Brumbach. Dobrý deň, pani Brumbachová.“

Vždy srdečný Charlie Brumbach povedal, „Ahoj, Billy. Poď ďalej a daj si pohár ľadového čaju.“

„Nie, ďakujem, nie som smädný.“

„Dobre, tak aspoň pod' a posad' sa.“

Zdalo sa, že sprisahanie sa prehľbuje. Srdce Billa sa divoko rozbúšilo. „Nie, ďakujem, pokiaľ proti tomu nič nemáte, zostanem tu. Máme krásne počasie.“

Pani Brumbachová povedala, „Áno, je nádherne.“

Všetci traja sa rozprávali o počasí a ďalších nepodstatných veciach, dokiaľ Hope neprišla dole. Bill bol v napätí, dokiaľ s Hope nestáli na verande a vchodové dvere neboli za nimi bezpečne zatvorené.

„Billy, je tak krásny večer, poďme do zboru pešo.“

Nad Billom prešiel ďalší závan zdesenia. Pomyslel si, „A je to tu. Ide mi povedať, že sme skončili. Radšej si ju ešte dobre obzriem, pretože to bude pravdepodobne naposledy, čo budem môcť byť s ňou.“

Hope sa cestou do zboru o liste ani nezmienila. To Billa zanechalo v trápení a napätí počas celej bohoslužby. Nebol schopný vnímať ani jedno slovo z kázne Dr. Davisa. Miesto toho celý ten čas nenápadne pokukoval po Hope a premýšľal o tom, ako nerád ju stratí. Ona bola také slušné dievča. Dnes večer mu pripadala ešte viac žiarivá ako kedykoľvek predtým. Dúfal teda, že dostane niekoho, kto k nej bude dobrý. Zaslúži si len to najlepšie, čo jej život môže ponúknuť.

Keď Bill a Hope vyšli zo zboru a vydali sa na cestu domov, bola už tma. Štvrť mesiaca visela na nočnej oblohe ako pouličná lampa. Kedykoľvek vyšli z tieňov stromov, jasný mesačný svit vytváral ostrý kontrast medzi tmavými vlasmi Hope a jej tmavými očami na jej jemnej bielej tvári. Billovo vnútro sa chvelo láskou a túžbou.

„Billy, ako sa ti dnes večer páčila bohoslužba?“ spýtala sa nenútene Hope.

„Ó, myslím si, že to bolo fajn.“ Bill mal pocit, že jeho čeľusť je z kartónu; pripadala mu tak strnulá a neužitočná. Pozoroval tvár Hope a chcel z nej čítať nejaké zamračenie alebo nejaký iný znak, ktorý by ho varoval pred príchodom tej hroznej chvíle. Vždy, keď pohla svojimi perami, aby niečo povedala, Bill si bol istý tým, že nadišiel koniec. Ale ona miesto

toho utrúsila vždy nejakú veselú poznámku, ako keby nemala na mysli nič okrem obdivu k tomuto babiemu letu.

Keďže sa blížili k domu a ona sa stále o liste nezmenila, Bill začal mať obavy, či ho vôbec dostala. Snáď uviazol niekde v poštovej schránke alebo sa stratil na pošte. Niečo sa jednoducho muselo stať. Keby ho Hope prečítala, iste by sa už o ňom zmenila. Billov pokoj sa vrátil a jeho jazyk sa rozviazal. Uchopil Hope za rameno. Cítil sa dobre.

Boli už takmer pri jej dome. Počas prirodzenej prestávky v rozhovore Hope povedala, „Billy, dostala som tvoj list.“

Billovi prešiel po chrbte mráz; guča sa znova zasekla v jeho hrdle, začal sa dusiť a sotva dýchal. S ťažkosťami prehltnol slinu a zachrčal, „Áno?“

Hope povedala, „Hmm,“ a išla ďalej.

Billovo napätie bolo neznesiteľné. Pomyslel si, „Žena, povedz niečo predtým, než omdliem!“ Ale Hope sa viditeľne tešila z toho, že jej slová viseli vo vzduchu bez ďalšieho komentára. Bill si pomyslel; musím teda niečo povedať ja, pretože sme iba niekoľko krokov pred jej domom. Zobral teda v sebe všetku odvahu a povedal, „Čítala si ho?“

Odpovedala, „Uhhh,“ a to bolo všetko.

Bill sa cítil, ako by sa mal každým okamihom od napätia zbláznieť. „Páčil sa ti?“

Jej pery sa usmiali v nevýraznom, šibalskom úsmeve. „Ó, bol fajn.“

Bill pocítil príliv adrenalínu. Zastavil sa a obrátil sa k nej tvárou. „Hope...“

„Bill, veľmi rada sa za teba vydám,“ povedala. „Milujem ťa.“

Na druhý deň išli Bill s Hope do mesta navštíviť obchod s klenotami. Bill zaplatil osem dolárov za pár svadobných prstienkov. Svoj prstienok si prišpendlil vo vrecku, aby ho náhodou nestratil. Potom do svojej možľnatej ruky jemne uchopil pôvabný prst Hope a chcel jej navliecť snubný prstienok.

Hope ho však zastavila, „Billy, nemyslíš si, že by sa patrilo, keby si sa najprv opýtal matky a otca?“

Bill mal pocit, ako keby jeho srdcový sval vynechal jeden úder. „Ó, nie,“ pomyslel si, „znova sme tam, kde sme boli.“ Báł sa, že keď sa pani Brumbachová ostro postaví proti, Hope môže cúvnuť. Pomaly a váhavo precedil tieto slová, „Áno. Myslím si, že áno.“ Potom dostal nápad. „Pozri, Hope, keď sa vezmeme, vždy to bude fifty-fifty, však?“

„Iste. Ja budem zastávať svoju úlohu.“

„A ja svoju. Čo by si povedala, keby sme s tým začali už teraz - ty sa opýtaš svojej mamy a ja sa spýtam tvojho otca!“

Hope pokrčila plecami. „Nemám nič proti tomu.“

„Dovoľ teda, aby som sa ja najprv spýtal tvojho otca,“ s lešťou navrhoval Bill. Chcel obdržať Charlieho sľub ešte predtým, ako sa o tom dozvie pani Brumbachová. Videl to ako svoju najlepšiu príležitosť.

„Opýtaš sa ho to čoskoro?“

„Urobím to v nedeľu večer.“

Budúcu nedeľu večer, keď Bill priviedol Hope zo zboru domov, sedeli obaja v obývacej izbe a počúvali gramofón. Charlie Brumbach sedel za písacím stolom a písal niečo na stroji. Pani Brumbachová sedela na čalúnenom Morrisovom kresle a háčkovala. Hope sa zamračila a kývla hlavou smerom k otcovi. Bill zavrteľ hlavou a ukázal na mamu. Nemôže o to teraz požiadať jej otca, pokiaľ je matka v izbe. To by bolo akoby sa pýtal oboch. Jej matka by z toho mohla urobiť rozruch a Bill by obišiel naprázdno.

Bill sa postavil. „Je už pol desiatej. Tuším, že by som mal ísť domov.“ Hope ho vypravdila ku dverám a držala ho za ruku. Povedal, „Dobrá noc,“ a chcel odísť, ale ona mu nepustila ruku.

Zašepkala mu, „Nespýtaš sa ho na to?“

„Nemôžem, dokiaľ tam sedí tvoja matka.“

„Pôjdem teda naspäť a ty ho zavolaš von.“

Billovi to pripadalo trápne, ale nenapadlo mu nič lepšie. „Dobre.“

Hope vošla späť do obývacej izby.

Bill si odkašlal, „Pán Brumbach, mohol by som si s vami na chvíľku pohovoriť?“

Charlie prestal písať a otočil sa v kresle, „Iste, Bill, čo si praješ?“

„Myslel som... vonku na verande.“

Pani Brumbachová zdvihla hlavu od svojho háčkovania a prekvapene nadvihla obočie. Charlie povedal, „Iste,“ vyšiel za Billom na verandu a zavrel za sebou dvere.

Bill pozeral na mesiac, ktorý práve visel nad korunami stromov. „Je to pekná noc, že?“

„Iste,“ prisvedčil Charlie.

„V poslednej dobe sme mali poriadne horúco.“

„Iste, áno.“

Bill koktal, chcel nájsť vhodné slová. „Viete, hmm, bol som, ah, som zvedavý, či...“

„Môžeš ju mať, Bill.“

Billovi sa v tej chvíli uľavilo. Chcel pána Brumbacha objasniť, ale uspokojil sa iba s tým, že mu stisol jeho ruku. „Charlie, viete, že som chudobný. Nevieť sa o ňu postarať tak dobre ako vy. Zarábam iba dvadsať centov na hodinu. Ale, Charlie, ona by nemohla nájsť nikoho, kto by ju miloval tak ako ja. Budem pracovať s takým úsilím, až budem mať krvavé ruky, aby som jej zaistil živobytie. Budem jej verný a urobím všetko pre to, aby bola šťastná.“

Charlie položil svoju veľkú ruku na Billovo plece. „Billy, viem, že ju miluješ, a viem, že ona miluje teba; a budem radšej, keď ju budeš mať ty v takých podmienkach, než niekto, kto by s ňou hrubo zaobchádzal, aj keby mal neviem koľko peňazí. A nakoniec, nie je to majetok, čo sa v živote počíta; záleží na tom, ako si spokojný s tým, čo ti bolo dopriate.“

„Ďakujem, Charlie. Vždy si to budem pamätať.“

Bill sa nikdy nespýtal Hope, čo presne povedala matka, keď sa jej spýtala; stačilo mu vedieť, že pani Brumbachová im nestála v ceste. Dátum svadby bol stanovený na mesiac jún budúceho roku.

Kapitola 16

Ako netopier z pekla

1933 - 1934

Stavebné práce na rohu ulíc Ôsmej a Pennovej boli ukončené koncom septembra v roku 1933. Z lásky a rešpektu ku svojmu pastorevi zhromaždenie odhlasovalo, aby bola modlitebňa pomenovaná „Branham Tabernacle”. Po stavebnej stránke nepripomínala stavbu cirkevnej budovy. Nemala vežu ani veľké kríže, nemala ostro tvarovanú strechu a vo vnútri neboli klenby. Bola to jednoduchá stavba z betónových tvárnic s mierne sklonenou strechou a obloženým priečelím, jednoduchými obdĺžnikovými oknami a dverami. Niektorí ľudia z okolia si robili žarty, že to vyzerá skôr ako garáže alebo skladisko a nie cirkevná budova. Ale pre Williama Branhama to vyzeralo nádherne. Kazateľňu umiestnil presne na tom mieste, na ktorom pokľakol k modlitbe, keď mu dal Pán inšpiráciu, aby kúpil tento pozemok. V prednej časti posluchárne postavil tri kríže - jeden na kazateľňu a po jednom na každej strane steny za kazateľňou - presne tak, ako ich videl umiestnené vo videní.

Celý projekt stál dvetisíc dolárov a banka dala povolenie na splácanie hypotéky na dvadsať rokov. Pre také chudobné zhromaždenie to bola uprostred veľkej hospodárskej krízy veľká finančná záťaž. Aby Bill získal istotu, že Branhamova modlitebňa bude schopná plniť svoje mesačné finančné záväzky, odmietol prijať akékoľvek desiatky a dary na svoje osobné živobytie a dal prednosť tomu, aby mohli byť všetky tieto peniaze investované späť do budovy.

Bill naďalej pracoval v Komunálnych službách Indiany, aj keď bol preložený na iné pracovisko. Teraz pracoval ako opravár elektrického vedenia a robil pochôdzky okolo vedenia vysokého napätia, ktoré prechádzalo lesnatou krajinou. Táto práca sa dala krásne zladiť s jeho povinnosťami revírnika, takže častokrát mohol vykonávať obidve povolania naraz. Bola to šťastná zhoda okolností, keďže práca revírnika mu stále neprinášala žiadne príjmy.

Jeden zo spôsobov, ako by Bill docielil zníženie ceny stavby Branhamovej modlitebne, bolo ponechať vnútri hlinenú podlahu (bez úpravy). Keď vonku zmrzla pôda, podlaha v sále zmrzla tiež. Raz v stredu večer pred zhromaždením prišiel Bill do modlitebne skôr a zakúril v dvoch kachliach naraz, aby ohrial vzduch v modlitebni predtým, než sa začne schádzať zhromaždenie. Ľudia vchádzali do modlitebne po zmrznutej pôde. Predtým však, než skončila bohoslužba, podlaha sa roztopila a zmenila sa na blatovú lepkavú kaluž. Babičky s vnučkami, všetci spoločne, zapadli po členky do toho blata a len s ťažkosťami sa dostali von. A hoci sa tomu po tejto nemilej príhode všetci srdečne zasmiali, radšej povrch podlahy vysypali pilinami, aby sa to už neopakovalo.

Bill sa chopil svojich pastorských povinností s elánom mladého a horlivého muža, ktorý konečne objavil svoju vášeň. Okrem takých očakávaných povinností, ako bolo kázanie, poradenstvo a modlitby za chorých, mal na starosti aj vedenie spevu, platenie dlžôb a vyberanie popola z kachlí. Čokoľvek bolo potrebné urobiť, Bill na to dobrovoľne obetoval svoj čas.

Ako nový pastor, ktorý bol zároveň novoobráteným kresťanom, napíňal Bill svoje dni získavaním skúseností - niektoré sa dali predvídať, iné boli úplne neobvyklé. Keď sa raz v sobotu večer vracal svojím autom domov, svetlá Billovho auta osvietili opilca, ktorý sa tackal po ceste. Ako sa ukázalo, bol to Wayne Bledsoe, mladý muž, ktorý bol kedysi priateľom Billovho brata Edwarda. Prohibícia bola stále v platnosti, a tak Bill naložil Waynea do auta a priviezol ho opitého k sebe domov. Predišiel tým tomu, že by sa Wayne dostal do rúk mužov zákona. Pomohol mu vojsť do domu, položil ho do svojej postele a potom si ustlal na gauči.

„Wayne, nehanbíš sa za seba?“ hromžil Bill.

„Ne... Billy... ne... nehovor to, Billy.”

„Pitie nie je východisko. Predčasne ťa to zabije. Mal by si svoj život odovzdať Ježišovi. To by pretiahlo tvoj čas do večnosti.”

„Óch, Billy.”

Bill položil ruku na Wayneve čelo. „Pomodlím sa za teba, Wayne.”

Vonku zastavil taxík. Buchli dvere a Bill počul po chodníku bežať kroky. Nejaká žena zúfalo klopala na dvere a volala, „Brat Bill! Brat Bill!”

Bill si pomyslel, ľudia drahí, snáď niekto neumiera. Rýchlo rozsvietil svetlo, hodil na seba oblečenie a bežal ku dverám.

Vo dverách stála osemnásťročná Nellie Sandersová, jej tvár bola bledá, jej oči boli červené a opuchnuté.

„Nellie, poď ďalej.”

Nellie vošla do vnútra. „Ó, Billy, som stratená. Som stratená.”

„Čo sa ti stalo, Nellie? Máš srdcový záchvat?”

„Nie, brat Bill, išla som po ulici Spring a, úprimne povedané, brat Bill, nemala som v úmysle nič zlé.”

Billovi to v hlave len vírilo, premýšľal, ako sa zachovať k tomuto hysterickému dievčaťu. „Upokoj sa, sestra. Povedz mi, čo sa stalo.”

Nellie bola mladá kresťanka, jedna z tých, ktoré sa obrátili počas Billových júnových stanových bohoslužieb. Ešte predtým, než odovzdala svoje srdce Ježišovi, bola jednou z najlepších tanečníc v meste; a jej tanečný partner, Lee Horn, stále vlastnil trofeje, ktorými by to mohol dokázať.

Nellie sa zhlboka nadýchla, aby tým upokojila trasenie rúk. Snažila sa hovoriť pomaly a zreteľne, ale znova tak zrýchľila, že posledné jej slová vyzneli úplne nezrozumiteľne. „Prechádzala som okolo Redmanovej tanečnej sály a začula som tanečnú hudbu. Na chvíľu som sa zastavila a načúvala. Hudba mi začala znieť lepšie a lepšie. Povedala som si, 'Pane, vieš, že Ťa milujem, ale istotne sa pamätám na časy, keď sme spolu s Leem vyhrávali všetky tie poháre a ceny. Snáď, keby som vyšla hore po tomto schodisku, možno by sa mi naskytna príležitosť vydať svedectvo niektorým z

tých ľudí.' A tak som po tom schodisku vystúpila hore a než som sa stačila spamätať, už som bola na parkete v náručí nejakého chlapca. Ó, Billy, som už nadobro zatratená? Nechcem dopadnúť tak ako Margie.”

Billy si spomenul na Margie, dievča v tých skromných plavkách, ktoré odmietlo vystúpiť z člnu, keď ju Bill požiadal, aby odišla, v ten deň, keď krstil novoobrátených po svojej júnovej evanjelizácii. Keď zostúpila z oblohy tá tajomná hviezda, Margie omdlela. Neskôr sa dala na pitie. V priebehu nejakej bitky v bare dostala rozbitou fľašou do hlavy, ktorú jej hrozne znetvorila. Posledná správa, ktorú o nej Bill počul, bola, že je v psychiatrickej liečebni.

Nellie bola natoľko rozrušená, že sa celá triasla. Bill sa ju snažil utešiť. „Nie, sestra, nie si stratená. Ale urobila si chybu, keď si sa na okamih zastavila a počúvala hlas diabla, ktorý ťa pozýval späť na miesto, kde si bola predtým, než si sa stretla s Ježišom. Nie som kresťanom až tak dlho, ale jedno už viem, že najväčší boj, ktorý bol kedy bojovaný, sa odohráva v ľudskej mysli. Je to boj medzi vierou a pochybnosťou. Budeš veriť Slovu Božiemu alebo pochybovať? Musíš urobiť svoje vlastné rozhodnutie.”

„Ó, Billy, chcem si zvoliť vieru v Ježiša.”

Wayne Bledsoe zatiaľ trochu vytriezvel, posadil sa na posteli, sledoval a bol zvedavý, kvôli čomu je ten rozruch.

„Nepoznám Bibliu ešte dosť dobre,“ povedal Bill, „ale verím, že Ježiš povedal toto:

‘V Mojom Mene budú vyháňať diablov.’”

Položil ruky na plecía Nellie a modlil sa, „Diabol, neviem, kto si, ale toto je moja sestra a ty ju nemáš čo držať. Musíš ju teraz opustiť. Počujes ma?”

Dvere sa naraz začali samé otvárať a potom sa prudko zavreli – *bam – bam – bam – bam*.

Nellie doširoka vytreštila oči. „Billy, pozri sa tam. Čo sa to deje?”

Bill bol rovnako prekvapený. „Neviem.” Pozrel späť na Nellie a pokračoval v modlitbe, „Opusť ju, satan, v Mene Ježiša, vyjdi z nej.”

Akonáhle Bill vyslovil Meno Ježiša, nad Nellie Sandersovou sa vzniesol prízrak ako tieň, vyzeral ako nejaký obrovský netopier s dlhými vlasmi visiacimi z jeho krídel a nôh. Zavrčal hrdelné „grrrrrrrrrrr“ a pustil sa do Billa, ktorý zakričal, „Krv Ježiša, ochraňuj ma!“ Démon zmenil smer a odletel smerom k posteli, na ktorej sedel Wayne. Urobil jeden okruh a zmizol v posteli. S hrôzou v očiach a triezvy ako v cirkvi Wayne zajačal, odhodil od seba prikrývku a šprintoval do druhej miestnosti.

Bill odviezol Nellie domov. Keď sa vrátil, spolu s matkou rozobrali celú posteľ a vytriasli prestieradlá. Nebolo tam však nič.

Bill bol z toho znepokojený a povedal o tejto príhode niekoľkým kazateľom. Odpoveď každého z nich bola v podstate rovnaká, „Billy Branham, dni vyhánania diablov sú za nami. Okrem toho, človek aj tak nemôže démona vidieť. To musela byť iba tvoja fantázia.“ Bill mohol pripustiť, že to bola jeho predstavivosť, ale ten zjav videli rovnako Wayne a Nellie. Mohol to byť teda ten démon, ktorý ho neustále trápil? Prenasledoval ho? Nachádzal sa stále v jeho blízkosti? Bol príčinou všetkých tých zvláštnych vecí, ktoré ho v jeho živote sprevádzali, vrátane tých videní? Takéto myšlienky ho neustále trápili a nútili ho uvažovať o tom, prečo sa zdá byť jeho život tak odlišným od života iných kresťanských kazateľov, ktorých poznal.

Kapitola 17

Nádejné manželstvo

1934 - 1935

William Marrion Branham sa oženil s Améliou Hope Brumbachovou v piatok 22. júna 1934. Bill vo veku dvadsaťpäť rokov, Hope mala takmer dvadsaťjeden. Prenajali si malý domček na Grahamovej ulici č. 434 neďaleko od Branhamovej modlitebne. Domček mal iba dve miestnosti. Jedna strana im slúžila ako obývacia izba a zároveň spálňa, tá druhá ako kuchyňa. V dome nebola tečúca voda; Hope musela nosiť vodu z verejného vodovodu vzdialeného jeden mestský blok. Paušálny poplatok za nájomné a inkaso nebol vysoký, ale 4 doláre za mesiac bolo maximum, ktoré si mohli dovoliť.

Novomanželia začínali svoje spolužitie s minimálnym majetkom. Bill vlastnil starý kožený gauč a starú Fordku. Mama dala Billovi starú železnú posteľ. Nieкто iný im venoval zachovalú skladáciu posteľ. V zberných surovinách si Bill za sedemdesiatpäť centov kúpil používaný sporák; potom zaplatil ešte jeden dolár a dvadsaťpäť centov za nový rošt do rúry.

Hope nastúpila do zamestnania do Finovho podniku, kde sa šili košele, aby pomohla zarobiť dosť peňazí na kúpu ďalšieho nábytku. Čoskoro ušetrili toľko, že si mohli dovoliť kúpiť u Searsov kuchynský stôl so stoličkami bez povrchovej úpravy za tri doláre a deväťdesiatosem centov. Bill natrel stôl na žltو a uprostred stola namaľoval veľký zelený trojlístok ďateliny, rovnako tak namaľoval aj stoličky, lebo Hope si ho vždy doberala kvôli tomu, že bol ír (ďatelina bola symbolom Írska – pozn.prekl.). Tento

raňajkový nábytok výrazne zvýšil úroveň ich domácnosti. Avšak tieto hrubo utesané drevené stoličky sa nehodili na odpočívanie. Bill bol pri svojom dvojitom zamestnaní počas dňa a svojich pastoračných povinnostiach večer často veľmi unavený a prial si, aby sa mohol niekedy narovnať na mäkkom čalúnenom kresle, vyložiť si nohy a tak si odpočinúť pri čítaní Biblie.

Ak bude Hope pracovať, uvažoval Bill, snáď si bude môcť nakoniec dovoliť kúpiť taký pohodlný kus nábytku. Tak teda spolu zašli na druhú stranu rieky do Louisville do obchodu s čalúnenými kreslami. Naskytlo sa im Morrisove kreslo, ktorého cena bola iba 16,98 dolára. To im nepripadalo nad ich možnosti. Plný nadšenia z novej skúsenosti zaplatil Bill zálohu vo výške troch dolárov a prišiel domov s nádherným, zeleným Morrisovým kreslom. Postavili ho do kúta v spálni. Bill sa do toho mäkkého zamatu pohodlne posadil a vtiahol do nosa osviežujúcu vôňu nového poťahu. Jediné slovo, ktorým bol schopný opísať svoj pocit, bolo: nebeské.

Toto Morrisove kreslo bolo doposiaľ najväčším prepychom, ktorý Bill kedy vlastnil. Potom, čo celý deň chodil po trase vysokého napätia a po kázaní v meste, ktoré trvalo takmer do polnoci, Morrisove kreslo uvítalo jeho unavené svaly vo svojich pohodlných vankúšoch. Počas ďalšieho mesiaca sa častokrát stalo, že Bill zaspal v kresle s otvorenou Bibliou, ktorá mu ležala v lone. Hope ho potom s láskou vyzývala, aby vstal a uložil sa do postele.

Jeho príjmy však čoskoro začali robiť problémy, s ktorými Bill nepočítal. Na základe zmluvy sa zaviazal splácať svoj dlh po dolári týždenne. Skutočnosť ale ukázala, že práve to boli peniaze, ktoré nevyhnutne potreboval na iné účely. A tak, ako ubiehal týždeň za týždňom, splátka vo výške jedného dolára týždenne pôsobila stále viac problémov v jeho neistom rozpočte. V siedmom týždni Bill prvýkrát nezaplatil svoju splátku. Jednoducho ten zvyšný dolár nemal. Ďalší týždeň to nebolo lepšie. Keď Bill nezaplatil tretíkrát za sebou, bol na to leasingovou spoločnosťou telefonicky upozornený. Bill sa ospravedlnil a s ťažkým srdcom navrhol, aby si prišli kreslo zobrať späť.

Niekoľko dní potom, keď sa Bill vrátil z práce, bola kuchyňa plná príjemnej vône čerstvo upečeného čerešňového koláča, jeho obľúbeného. Po

večeri si zobral dva kúsky koláča a polial si ich širokovou melasou. Potom si doberal Hope, „Prečo si ku mne dnes taká milá?“

Jej úsmev prezrádzal, že niečo tají. „Bill, ten susedov chlapec dnes priniesol červíky. Nešli by sme na chvíľu k rieke rybáriť?“

To zarazilo Billa úplne, pretože Hope nemala pre rybárčenie veľké pochopenie. „Poďme sa najprv posadiť do vedľajšej miestnosti, nech tam strávim ten čerešňový koláč.“

„Nie, Bill, poďme hneď na ryby.“ Jej slová zneli takmer ako úpenlivá prosba.

„Miláčik, čo sa dnes stalo?“

Hope povedala, „Nič,“ ale v jej očiach sa objavili slzy.

Bill už tušil, čo sa deje, a tak znovu povedal, „Poďme najprv do druhej izby.“ Keď sklonila hlavu, Bill vedel, čo sa stalo. Objal ju ramenom a spoločne vošli dverami do spálne. Morrisove kreslo bolo preč.

Hope oprela svoju hlavu na Billovu hrud' a vzlykala, „Ó, Bill, chcela som, aby ti ho nechali. Veľmi som sa o to snažila.“

Bill ju nežne objal. „Viem, miláčik. To nie je tvoja vina. Nemohli sme tomu zabrániť. Ale raz sa všetko zmení. Raz nám to Boh umožní a budeme mať pekné kreslo.“

Hlavu mala položenú tak, že sa mohla pozeráť do manželových očí, v ktorých sa zračila istota. „Dúfam, Bill.“

Napriek nevyhnutnému utrpeniu následkom chudoby boli spolu Bill a Hope Branhamoví veľmi šťastní. Cenili si jeden druhého a ich bezhraničná láska bola schopná vyrovať všetky nerovnosti na ceste ich života. V decembri v roku 1934 Hope otehotnela. Obaja boli vzrušení myšlienkou, že budú mať dieťa. Keďže Bill bol írskoho pôvodu a Hope nemeckého, doberal si Hope tým, že jej hovoril, „Ak to bude chlapček, dáme mu meno Heinrick Michael.“

Hope zalapala po dychu. „Och, Bill, to znie hrozne.“

Hope Branhamová

13. septembra 1935 Hope porodila. Mala ťažký pôrod a skoro pri ňom prišla o život. Bill prechodil mnoho míľ po podlahe nemocničnej čakárne. O tretej popoludní sa ozval detský plač. Keď to Bill počul, zvolal, „Ďakujem ti, Pane! Je to chlapec a bude sa volať Billy Paul.“

V priebehu niekoľkých minút vyšiel z pôrodnej sály s úsmevom na tvári lekár, ktorý povedal, „Kazateľ Branham, mohol by som vám vystaviť účet za opotrebenie nášho linolea, ale stálo by to určite za to. Máte chlapca.“

Keď sa Bill uistil, že jeho manželka je už v poriadku, nemohol sa ubrániť tomu, aby si zavtipkoval, „Miláčik, zmenil som svoj názor. Myslím

si, že by sme mu nemali dať meno Heinrick Michael. Pretože sa narodil v piatok trinásteho, mali by sme ho pomenovať Jinx (v angl.jazyku – smola – pozn.prekl.).“

Hope sa zasmiala. „Ale, Bill, chcem, aby sa volal po svojom otcovi.“

„Bude sa teda volať po svojom otcovi a taktiež po veľkom apoštolovi, svätom Pavlovi. Dáme mu teda meno Billy Paul.“

V októbri v roku 1935 v novinách oznamovali správy o Mussoliniho vpáde do Etiópie. Taliansko si so svojou modernou výzbrojou podrobilo túto zaostalú zem a rýchlo rozbilo celý etiópsky odboj. Európa vyjadřila svoju nevôľu voči tomuto nečakanému vpádu a okamžite na Taliansko uvalila ekonomické sankcie.

Bill s dychtivým záujmom čítal noviny. Nevedel, aká zvláštna sila to bola, ktorá mu dovolila nahliadnuť do budúcnosti, ale nech to bolo čokoľvek, udalosti, ktoré videl, sa vždy uskutočnili. Znova ho zamestnávala otázka, ako môže taký dar pochádzať od diabla, ako na tom dôrazne trvali jeho priatelia - kazatelia. Bol tým zmätený.

Raz v nedeľu po skončení bohoslužby Bill začul Walta Johnsona, ako povedal, „Mali ste včera v noci počuť tých fanatikov.“

Bill vstúpil do rozhovoru. „Čo to bolo, brat Walt?“

Walt žul kúsok sušenej kôrky z pomaranča kvôli problémom s trávením. „Letniční, Billy. Nikdy si niečo také nevidel; skáču hore a dole a váľajú sa po podlahe. A hovoria, že pokiaľ nebudeš bľabotať v nejakom neznámom jazyku, nie si spasený.“

„Kde to bolo?“

„V stanovom zhromaždení na druhej strane Louisville. Tá skupina sa volá Dom Dávidov. A týmto bohoslužbám hovoria Škola prorokov, samozrejme, sú to farební ľudia.“

„Ó, tým sa to dá vysvetliť,“ povedal Bill, uvedomoval si, akým fanatickým spôsobom niektorí farební ľudia vyjadřujú svoje náboženstvo.

„Bolo tam aj veľa bielych.“

„Skutočne? Aj oni sa tak správali?“

„Áno, aj oni.“

„To je divné. Ľudia sa nechajú zatahnuť do takých vecí!“ Bill zakrútil hlavou. „Nuž, tuším, že tu tie veci musíme mať.“

Tieto správy prebudili Billovu zvedavosť a v pondelok večer išiel na druhú stranu rieky do Louisville, aby si to overil. Aj keď nikoho nevidel váľať sa po zemi, dav bol skutočne ohľadom niečoho plný zanietenia a naozaj vyzerali, že majú nejaké zvláštne učenie.

Počas bohoslužby povstal nejaký nezvyčajný muž v strednom veku, aby vydal svedectvo. Billovi sa pri tom vybavil prorok Starého zákona so šedivými vlasmi po ramená a brčkavou bradou pohybujúcou sa po jeho hrudi. Jeho svedectvo bolo rovnako tak zarážajúce ako jeho zjav. Predstavil sa ako John Ryan z Dowagiac, z Michiganu. Povedal, že Pán mu nariadil, aby išiel do Louisville v Kentucky a vydal v tomto zhromaždení svedectvo. Hovoril o Božej moci, ohni Letníc a o krste Duchom Svätým. Jeho svedectvo malo v sebe toľko energie a presvedčenia, že sa Bill rozhodol, že sa s týmto zvláštnym mužom musí spoznať.

Po skončení bohoslužby sa spolu dlho rozprávali. John Ryan povedal, že bol vo svojej mladosti akrobatom v cirkuse. Veľa rokov patril ku katolíckej cirkvi, ale potom, keď svoje srdce odovzdal Ježišovi Kristovi; stal sa letničným a teraz cestuje, ako ho Pán vedie, a kamkoľvek príde, vydáva svedectvo o Božej moci.

Bill sa mu zveril o svojom sedemdielnom videní, ktoré uvidel v júni v roku 1933. Keď sa John Ryan dozvedel, že jedna z častí predvídala inváziu Mussoliniho do Etiópie, len ťažko dokázal potlačiť svoj obdiv a požiadal Billa, aby si o tom mohli neskôr pohovoriť. To Billovi vyhovovalo, a tak pozval toho starého muža do svojho domu na noc.

Ráno spolu dlho sedeli pri kuchynskom stole, zatiaľ čo Bill sa s ním delil o niektoré zo svojich zvláštnych skúseností. V rozhovore s týmto cudzincom cítil oveľa viac slobody ako v rozhovoroch s kazateľmi, ktorých poznal celé roky.

John Ryan povzbudil Billa, aby týmto videniam venoval väčšiu pozornosť, a načrtoľ, že oni môžu byť Božím hlasom, ktorý k nemu hovorí. Potom začal hovoriť o niečom, čo nazval „skúsenosťou Letníc“, o ktorej povedal, že je Božou mocou, dynamikou a živou silou v živote kresťana. Bill nebol schopný pochopiť význam toho. Ten muž používal neobvyklé termíny ako „krst Duchom Svätým“, „hovorenie v jazykoch“ a „vykladanie jazykov“. Ale jedna vec bola zrejma: John Ryan rozhodne veril tomu, čo hovoril. Keď niečo hovoril, bol tým oživovaný. Naraz zdvihol ruky a začal hovoriť nejakým neznámym jazykom. Po minúte sa zastavil. Potom chodil okolo stola, položil ruky na Billove plecia a povedal, „Brat Billy, toto je výklad. Ty si teraz ešte mladík. Je v tebe ešte mnoho mladosti. Ale raz sa to všetko usadí a všemohúci Boh ťa použije k prebudeniu národov.“

Kapitola 18

Chyba po zhromaždeniach v Mishawaka

1936

V priebehu nasledujúcich šiestich mesiacov William Branham niekoľkokrát pozval Johna Ryana k sebe domov. Hoci Ryanov zvyk hovorenia v iných jazykoch Billa znepokojoval, Bill si istotne vážil vieru tohto staršieho muža v Ježiša Krista. John Ryan sa často modlil, aby ho Pán každý deň viedol. Potom s duchovným sluchom očakával na odpoveď. Nazýval to „byť vedený Svätým Duchom“.

John býval v Dowagiac v štáte Michigan, v malom meste asi štyristopäťdesiat kilometrov severne od Jeffersonville, tesne za hraničnou čiarou štátu Indiana. Pozval Billa k sebe na návštevu a lákal ho rozprávaním o skvelej rybačke na blízkom jazere Pawpaw.

Pre Billa to bolo skutočné pokušenie. Hoci po celé roky nemal žiadnu dovolenku, výdajov na takúto cestu sa obával. Hope sa podarilo ušetriť zo svojho zárobku v továrni na košele osem dolárov. Ako by mohol zdôvodniť útratu tak ťažko zarobených úspor svojej manželky na dovolenku, keď bolo toľko iných vecí, ktoré potrebovali? Ale Hope mala iný názor. Keďže ušetrila tieto peniaze zo svojho zárobku, cítila, že má právo rozhodnúť o tom, ako ich použiť - a jej priáním bolo, aby ich jej manžel využil na dovolenku. Bill s tým nakoniec súhlasil a prial si, aby išla s ním. Ale Hope to odmietla a povedala, že radšej zostane doma a bude opatrovať deväťmesačného Billy Paula. Okrem toho bola už teraz v treťom mesiaci tehotenstva so svojim druhým dieťaťom a často sa ráno cítila unavená a malátna, takže si nemyslela, že by si tú dovolenku vôbec užila.

A tak v júni v roku 1936 Bill natankoval benzín do svojho Fordu model „T“ a vyrazil na sever na dovolenku. Keď prišiel do Dowagiac v štáte Michigan, pani Ryanová ho vlúdne uvítala. Na Billovo prekvapenie tam však John Ryan nebol. Pani Ryanová mu vysvetľovala, „Pán ho zavolať niekam dolu k Indianapolis.“

Bill si prezeral túto malú, dvojizbovú chatrč. Skrinky nemali dvierka, a tak mohol vidieť, že boli prázdne. „Chceš povedať, že necháš toho muža odísť a nechať ťa tu takto bez toho, aby ti v dome nechal niečo na jedenie?“

„Ó, ale, brat Bill, on je Božím služobníkom,“ povedala.

Bill si pomyslel, nuž, nech Pán požehná tvoje drahé srdce, sestra. Ak máš takú vysokú mienku o svojom manželovi, potom ho ani ja nebudem kritizovať.

Po celodennom rybolove na jazere Pawpaw Bill priniesol do domu pani Ryanovej svoj bohatý úlovok. Ona nemala doma ani tuk, na ktorom by mohla ryby vypražiť, a tak Bill zašiel do mesta a nakúpil jej nejaké potraviny.

V sobotu ráno Bill vyrazil späť domov. Keď prechádzal malým mestom Mishawaka v Indiane, všimol si auto s veľkým nápisom na boku, „LEN JEŽIŠ“. Bill si pomyslel, „Čo to znamená?“ Potom zbadal ďalšie auto s nápisom na boku, „LEN JEŽIŠ“; potom ďalšie a ďalšie. Tento znak bol vidieť všade, bol nalepený na kadilakoch, buickoch, fordoch, dokonca aj na bicykloch. Bill sa so zvedavosťou pustil za jedným z áut a to ho priviedlo k veľkej cirkevnej budove na okraji mesta. Okolité ulice a niekoľko parkovísk boli upchaté zaparkovanými autami, z ktorých väčšina mala ten istý zvláštny nápis, „LEN JEŽIŠ“. Keď sa Bill priblížil k budove, začul cez otvorené okná spev. Spev zhromaždených bol sprevádzaný výkrikmi a jačaním jednotlivcov. Znelo to podobne ako služba uctievania, ktorú Bill videl v Louisville, keď navštívil tú skupinu, ktorej hovorili Dom Dávidov. Pomyslel si, „Ó, tu uvidím, o čom sú tí náboženský fanatici.“

Zaparkoval teda svoje auto a vstúpil do vnútra. Svätyňa bola naplnená najmenej dvoma tisícmi ľuďmi, ako bielymi, tak aj čiernymi. Bill bol nútený stáť vzadu a hľadiť ponad hlavy zástupu, aby mohol sledovať, čo sa deje. Kdesi vpredu rinčal klavír. Ľudia spievali a s nadšením tleskali, „Jeden z

nich, jeden z nich, ja som tak šťastný, že môžem povedať, že som jeden z nich...“ Ženy kričali tak, že Bill mal husiu kožu na chrbte. Potom niekto začal veľmi usilovne tancovať v uličke. Čoskoro sa k nemu pridali ďalší. Celý dav sa dal do pohybu a začal sa v rytme hudby kolísať.

Bill si najprv pomyslel, „Ó! Fúú! Čo za cirkevné spôsoby! Čo sa to, prepánajána, s týmito ľuďmi deje?“ Ale čím dlhšie tam stál, tým lepšie sa cítil. Premýšľal o tom, „S týmito ľuďmi je všetko v poriadku. Oni nie sú blázni; oni sú len uchvátení.“

Keď začala kázeň, Bill sa dozvedel, že to bola celoštátna konferencia letničnej cirkvi. Musela sa konať tu na severe kvôli rasovej segregácii, ktorá ako morová rana stále trápila juh. Nejaký mladý kazateľ hovoril o krste Duchom Svätým a zatiaľ čo kázal, ukazoval svojím prstom. Bill mal dojem, že ten muž ukazuje priamo naňho. Tento kazateľ neustále odkazoval na také miesta Písma ako Skutky 2:4,

„A zrazu boli všetci naplnení Duchom Svätým a začali hovoriť inými jazykmi, tak ako im dával Duch vysloviť sa.“

Skutky 2:38,

„Čiňte pokánie a nech sa pokrstí jeden každý z vás na meno Ježiša Krista na odpustenie svojich hriechov a dostanete dar Svätého Ducha.“

A Skutky 10:44, 46,

„A kým Peter ešte hovoril tieto slová, zostúpil Svätý Duch na všetkých, ktorí počúvali Slovo... lebo ich počuli hovoriť jazykmi a velebiť Boha.“

To je predsa časť Biblie, pomyslel si Bill. Jednoducho som to predtým takto nevidel. Možno na tom predsa len nakoniec niečo je. Čím dlhšie to počúval, tým viac sa mu páčilo to, čo počul. Pred ukončením bohoslužby uvažoval takto: môžem o týchto ľuďoch povedať jedno, oni sa nehanbia za svoje náboženstvo. Tuším, že sa sem večer vrátim.

Bill chcel naozaj zostať a zistiť, o čom vôbec je tento krst Duchom Svätým, a tak sa vrátil do auta a spočítal si všetky svoje drobné. Zostalo mu 1,75 dolára. Keďže vedel, koľko ho bude stáť benzín na cestu domov, zistil, že by mu zostalo iba dvadsať centov. To bolo málo na prenájom izby na

jednu noc v turistickej ubytovni. Ale to nevadí - môže sa vyspať v kukuričnom poli. Odviezol sa do mesta a kúpil si vrecko starých rožkov za päť centov a spočítal si, že s týmto môže poľahky vydržať dva dni. Zjedol teda jeden rožok, zvyšok položil na zadné sedadlo a vrátil sa späť do zboru na večerné zhromaždenie.

Pred začatím bohoslužby zostúpil z pódia nejaký muž a povedal, „Dnes večer by sme si priali, aby všetci kazatelia bez ohľadu na ich denominácie, prišli sem hore a posadili sa na pódium.“ Cez dvesto kazateľov sa pretlačilo dopredu, medzi nimi aj Bill. Posadili sa na stoličky za kazateľňou tvárou k obecenstvu. Keď boli všetci usadení, muž za kazateľňou povedal, „Nemáme pre vás všetkých kazateľov dosť času, aby ste mohli kázať, a tak by sme si priali, aby každý jeden z vás prišiel sem k mikrofónu a predstavil sa len svojím menom a odkiaľ je.“

Mikrofón visel zo stropu na kábli a hojdal sa niekoľko desiatok centimetrov nad kazateľňou. Bill ešte nikdy predtým mikrofón nevidel. Zvedavo si ho prezeral, zatiaľ čo kráčal ku kazateľni a povedal, „William Branham, evanjelista, Jeffersonville, Indiana.“

V ten večer Bill uvidel neobvyklý a fascinujúci výjav, ktorý si bude pamätať do konca svojho života. V obecenstve sedeli dvaja muži, ktorí sa zdali byť obzvlášť používaní Bohom. Všimol si ich už skôr počas popoludnia a teraz tam boli znova. Jeden z nich povstal a začal hovoriť neznámym jazykom, ako by strieľal z automatickej zbrane. Potom sa postavil ten druhý a vykladal v angličtine to, čo ten prvý muž v neznámom jazyku povedal. Za chvíľu to urobili znova, ale v opačnom poradí. Bill žasol nad tým, akí duchovní títo muži musia byť, a preto sa rozhodol, že sa s nimi musí pred odchodom domov porozprávať.

Keď prišiel čas na kázeň, na pódium dokrivil starý farebný muž. Mal na sebe dlhý čierny kabát so zamatovým golierom. Jeho hlavu vzadu lemoval úzky biely prúžok vlasov. Vyzeral tak slabý a krehký, že sa Bill čudoval: snáď nenechajú toho úbohého starého muža kázať, alebo snáď áno?

Presne to išli urobiť. Ten starý džentlmen pristúpil k mikrofónu a povedal, „Drahé deti, môj text pre dnešný večer chcem vziať z knihy Jóba 38, verše 4 až 7.“ Otvoril svoju Bibliu a čítal,

„Kde si bol, keď som zakladal zem?... Keď spolu plesali hviezdy rána a keď jasali všetci synovia Boží?“

A odtiaľ, namiesto toho, aby priviedol svoju tému na zem, tento starý kazateľ sa vrátil v čase o desať miliónov rokov dozadu a popísal, čo sa dialo v nebi vtedy, keď svet bol iba myšlienkou v Božej mysli. Potom sa prechádzal časom cez jednotlivé obdobia, sledoval dúhu na obzore po celú cestu až do Milénia a ešte ďalej, do nového neba a novej zeme. Keď dospel až sem, bol tak šťastný, že zakričal, „Sláva Bohu! Myslíte si, že mám nejaké nové náboženstvo? Brat, ja som len práve kúpil plný kufor toho staromódneho náboženstva! Ju-pííí!“ Vyskočil do vzduchu, zrazil päty k sebe a zakričal, „Haleluja! Nie je tu hore pre mňa dosť miesta, aby som mohol kázať.“ A zoskočil z pódia tak svižne ako dieťa.

Bill zísal plný úžasu. Pomyslel si, ak krst Duchom Svätým dokázal, že sa ten starý muž takto správa, čo by to potom spôsobilo vo mne?

Po bohoslužbe sa Bill zastavil pri mestskom hydrante, aby sa napil vody, zjedol niekoľko svojich rožkov, potom odišiel na vidiek a zaparkoval v kukuričnom poli. Jeho sviatočné nohavice boli beznádejne pokrčené, a tak sa pokúsil vyrovnáť svoje drsne utkané, pásikavé nohavice. Položil ich na predné sedadlo svojho auta, odpojil zadné sedadlo a položil ho na nohavice. Veril, že váha sedadla do rána vyrovná puky na nohavičiacich. Potom sa položil do trávy pod čerešňu a modlil sa. „Pane, čo to vlastne je, do čoho som sa to náhodou dostal? Je to to, čo John Ryan nazval letničnou skúsenosťou? Pane, pomôž mi spoznať, o čom to celé je. Nikdy v živote som nevidel nábožnejších ľudí. Nevieam presne, čo to je, čo majú oni, ale cítim, že toto je to, čo moje hladné srdce hľadá. Bože, daj mi nejako nájsť priazeň u týchto ľudí.“

Bolo dlho po polnoci, keď zvinul košeľu a podložil si ju pod hlavu ako vankúš a zdriemol si.

Ráno Bill skontroloval stav svojich pásikavých nohavíc. Nezlepšili sa o veľa, ale stále vyzerali lepšie, ako jeho druhé nohavice. Čo sa týkalo jeho sviatočnej košele, to bola hrôza. Billov baptistický výcvik v ňom vypestoval presvedčenie, že predtým, než vstúpi do Božieho domu, mal by si obliecť svoje najlepšie šaty. Rozmýšľal, či by sa mohol prinútiť ísť do cirkvi v

bavlnených pásikavých nohaviciach a tričku. Potom si pomyslel: Prečo nie? Nikto ma tu nepozná. Bude to v poriadku.

Prišiel do cirkvi včas. Svätyňa sa napĺňala ľuďmi, vedľa neho sa posadil farebný muž a z druhej strany nejaká beloška. Po skončení spevu pristúpil k mikrofónu jeden muž a povedal, „Včera večer bol na pódiu najmladší kazateľ, ktorého sme tu mali, evanjelista menom William Branham z Jeffersonville, Indiana. Priali by sme si, aby sem prišiel a priniesol ranné posolstvo.“

Bill sotva mohol veriť vlastným ušiam. Pozrel dole na svoj šupácky odev a podvedome skĺzol nižšie na svojej stoličke.

Ten muž opakoval, „Je tu niekto, kto vie niečo o Williamovi Branhamovi, evanjelistovi z Jeffersonville? Bol tu včera večer na pódiu. Chceme, aby nám dnes ráno priniesol posolstvo.“

Bill sa na svojom sedadle ponoril ešte hlbšie. Farebný muž, ktorý sedel vedľa neho, sa k nemu naklonil a spýtal sa, „Hej, poznáš ho?“

Nechcel tomu mužovi klamať a tak Bill zašepkal, „Áno, poznám ho.“

„Je tu?“

„Ó, áno, on je tu ale...“

„Tak ho teda prived.“

To už priviedlo Billa do ozajstných ťažkostí. „Dobre... no... pozri, brat, po... poviem ti... to som ja.“

Ten farebný muž sa pousmial a prikývol hlavou. „Myslel som si to, keď som ťa videl, ako sa tu skrývaš. Tak vstaň a choď kázať.“

„Nie, nemôžem tam ísť takto oblečený.“ Bill zvieral kúsok svojho bieleho trička.

„Tí ľudia sa nestarajú, ako si oblečený. Len choď hore.“

„Nie, pane, ja-ja naozaj nemôžem.“

Hlas z mikrofónu sa ozval znova, „Našiel niekto kazateľa Williama Branhama?“

Ten farebný muž zdvihol svoju ruku, prstom ukázal dole na Billa a zavolať, „Tu je! Tu je!“

Bill sa pomaly postavil. Každé oko v budove sa obrátilo naňho. Jeho tvár tak očervenela, že jeho uši takmer horeli. S Bibliou pod pazuchou kráčal Bill stredom uličky hore na pódium. Nesmeli sa postaviť pred kazateľňu. Dav ho znervózňoval. Aj jeho odev ho znervózňoval. Dokonca ten moderný mikrofón ho znervózňoval. Ale najviac ho znervózňovalo to, že nemal na myslí nič, o čom by mohol kázať.

A tak len začal rozprávať, „Dobre, ľudia, neviem toho síce veľa o vašom spôsobe kázania. Náhodne som prechádzal touto cestou a prihodilo sa mi...“ Položil svoju Bibliu väzbou na kazateľnicu a nechal, nech sa stránky náhodne otvoria. Zatiaľ čo rozprával, jeho zrak skĺzol na prvý verš na stránke. Bol to Lukáš 16:23,

„Potom v pekle, v mukách, pozdvihol svoje oči... a zavolať.“

Bill okamžite spoznal príbeh o boháčovi, ktorý bez povšimnutia nechal zobráka menom Lazár. Potom boháč umrel a išiel do pekla.

Bill mal svoj námet ku kázni. Prečítal tento príbeh obecnstvu a potom kázal, „Ten boháč sedel v pekle. Prečo bol v mukách? Nevidel tam žiadne kvety a zaplakal. Nevidel tam žiadne deti a zaplakal. Nepočul tam žiadne piesne a potom zaplakal...“ Týmto spôsobom Bill pokračoval a poukazoval na konečnú tragédiu života človeka, ktorý opovrhol evanjeliom. Čím dlhšie kázal, tým hlbšie sa títo letniční ľudia norili do jeho námetu, dokiaľ sa celý ten dav nerozvíril v prívale emócií. „Nebol tam žiaden pokoj a zaplakal. Nebola tam žiadna láska a zaplakal. Neboli tam kresťania a potom zaplakal. Nebol tam Boh, potom zaplakal.“ Nakoniec sa rozplakal aj Bill.

Dav povstal na svoje nohy a kričal k Bohu, aby sa nad nimi zľutoval. V tom okamihu sa zhromaždenie v Billovom vedomí zastrelo a stratil sa niekde v emocionálnom víre ľudského pohybu. Nesпамätal sa z toho, až dokiaľ nestál vonku pred cirkevnou budovou. Vysoký, statný muž prišiel k nemu a povedal, „Hovoríš, že si evanjelista?“

„Áno, pane.“

„Som Elder Johnson z Texasu. Čo keby si prišiel do Texasu a urobil pre mňa prebudeneckú evanjelizáciu?“

Bill zbadal jeho kovbojské topánky s vysokými podpätkami a kovbojský klobúk. „Si kazateľ?“

„Iste.“

Ihneď potom k nemu pristúpil menší muž v krátkych nohaviciach s károvaným vzorom, aké nosia staromódni hráči golfu. „Som kazateľ Smith z Miami na Floride. Mám vo svojom zbore päťsto svätých. Tiež by som bol rád, keby si aj pre mňa robil evanjelizáciu.“

Bill zvrátil obočie a pomyslel si, moje pásikavé nohavice a tričko nie sú ešte koniec koncov tak mimo.

Potom k nemu pristúpila nejaká žena a povedala, „Vykonávam misijnú prácu medzi Indiánmi v severnom Michigane. Keď si kázal, Pán mi povedal, aby som ťa požiadala, aby si mi prišiel pomôcť s prácou uprostred Indiánov.“

„Moment,“ povedal Bill, „dovoľte mi, aby som si zobral kúsok papiera.“ Zatiaľ čo si písal mená a adresy, prichádzali ďalší kazatelia s tou istou požiadavkou - dokiaľ Bill nemal toľko pozvaní, že by mu to naplnilo celý rok cestovaním. Bill sa cítil ako v extáze. Jeho život sa teda zmení. Nemohol sa dočkať chvíle, kedy sa vráti domov a povie to Hope.

Ale predtým, než odišiel domov, boli tu ešte dvaja muži, s ktorými sa chcel Bill stretnúť. Hľadal ich uprostred zástupu pred cirkvou tak dlho, dokiaľ neuvidel jedného z tých mužov, ktorý naňho zapôsobili počas zhromaždení tak mocným prejavom jazykov a ich výkladov. Bill sa k nemu predral a predstavil sa.

„Á, to si ty ten mladý muž, ktorý dnes ráno kázal?“ povedal ten starší pán. „Máš krst Duchom Svätým?“

„Som baptista.“

„Ale prijal si Ducha Svätého potom, keď si uveril?“

„Vieš, brat, nemám to, čo máte vy.“

„Hovoril si niekedy v jazykoch?“

„Nie, pane.“

„Môžem ti teda na rovinu povedať, že nemáš Ducha Svätého.“

Bill pokrčil plecami. „Nuž, pokiaľ to je to, čo treba, aby som mal Ducha Svätého, potom to nemám.“

Počas rozhovoru Bill pozorne sledoval toho muža, skúmal jeho ducha. Hoci ešte nerozumel tomu výnimočnému daru, ktorý mal, učil sa, ako ho používať, aby dosiahol svoj cieľ. Objavil totiž, že keď sa chce o niekom naozaj niečo dozvedieť, môže to ľahko odhaliť, pokiaľ s dotýčnou osobou hovorí dostatočne dlho na to, aby zachytil jej ducha. Ten starší kresťan vyzeral, že cíti, že sa deje niečo neobvyklé, pretože jeho oči sa začali nervózne pohybovať sem a tam. Bill udržoval rozhovor o zhromaždení a čoskoro na to prišlo videnie. Bill pocítil úľavu - ten muž bol rýdzim, skutočným kresťanom.

V presvedčení, že je na správnej ceste, Billova duša vzplanula túžbou poznať Boha viac. Cestou späť k autu prechádzal okolo toho druhého muža, ktorý ho vtedy upútal v obecnstve. Bill sa mu predstavil.

Ten muž sa spýtal, „Do ktorej cirkvi patríš?“

„Som baptista.“

„Máš už Ducha Svätého?“

„Neviem. Nemám to, čo máte vy všetci.“

„Hovoril si už v jazykoch?“

„Nie, pane.“

„Potom ho nemáš.“

A zatiaľ čo spolu hovorili, Bill hľadal spôsob, ako tiež uchopiť ducha tohto muža. Keď sa konečne dostavilo videnie, život tohto muža sa odhalil takým spôsobom, ako keby prasklo zhnité vajce. Bill uvidel, že tento muž bol ženatý s čiernovláskou, ale momentálne žil s blondínkou, s ktorou mal dve deti. Videnie pokračovalo do šokujúcich detailov. Stál tu poriadny pokrytec. Tento muž nebol „Len Ježiš“; on bol „Len nedeľa“. Vo videní ho Bill videl, ako sedí v krčme, pije a preklína; a potom, ako sedí v nedeľu v zbore, hovorí v jazykoch a prorokuje! Billove myšlienky sa s hrôzou

zatriasli. „Pane, odpusť mi. Ten duch uprostred tých ľudí musí byť falošný, ako by inak mohol tento pokrytec stáť v zbore a prorokovať?“

Bill sa ospravedlnil a rýchle vyľadil svoje auto. Ako odchádzal z Mishawaka, myšlienky sa v jeho hlave hemžili ako jeho ojazdené auto, keď sa hojdá hore a dole na vozovke. Pane, nechápem to. Ako môže pravý Duch Svätý padnúť v tej istej chvíli na pravého kresťana a zároveň na pokrytca? To predsa nie je možné. Možno som bol podvedený, ale jednoducho to nemôžem vidieť v Biblii. Myslím, že by som celú tú vec s jazykmi a proroctvom mal nechať tak.

Potom si Bill spomenul na to, čo povedal Ježiš v Markovi 16,

„Ten, kto uverí a pokrstí sa, bude spasený; a kto neuverí, bude odsúdený. A uverivších budú sprevádzať tieto znamenia: v Mojom mene budú vyháňať démonov, budú hovoriť novými jazykmi...“ Bill si pomyslel, „To je predsa Písmo. Čo s tým urobím?“

Táto záhada sa nevyriešila sama, a tak ju nechal tak; miesto toho sa vo svojich myšlienkach sústredil na všetky tie pozvania, ktoré mal v zadnom vrecku. Jeho duch tým začal ožívať; jeho sen rozprestrel krídla ako orol, ktorý sa vznáša vysoko nad oblakmi a s očakávaním hľadá dolu na svoju budúcu cestu. Spomenul si tiež na to, čo mu Pán povedal v deň, keď kľádol uholný kameň svojej modlitebne, *„Konaj prácu evanjelistu...“* vyzeralo to tak, ako keby sám Boh teraz túto cestu preňho kliesnil.

Medzitým čo Bill prišiel domov, cítil sa tak unesený, že bol pripravený zbaliť sa a na druhý deň vyraziť na cestu. Hope k nemu pribehla, aby ho privítala. Jej tmavé vlasy viali vo vetre. Akonáhle sa objali, Hope vycítila jeho nadšenie. „Bill, z čoho máš takú radosť?“

„Miláčik, našiel som najúžasnejšiu cirkev na svete.“

„Kde si bol?“

„V okolí Mishawaka. Miláčik, to je cirkev! Títo ľudia jačia a kričia; nehanbia sa za svoje náboženstvo.“ Hope skepticky zdvihla obočie, „Nie sú to tí letniční fanatici, že?“

„Neviem, čo sú to za fanatici, ale majú to, čo ja potrebujem. Videl som deväťdesiatročného muža, ktorý znova omladol. Niektorí z tých ľudí hovoria

v neznámych jazykoch a iní vykladajú, čo povedali. A kázne! Kážu, až im dôjde dych, potom kľaknú na podlahu a vrátia sa späť, naberú dych a pokračujú ďalej. Nič také som ešte vo svojom živote nepočul. A pozri sa sem.“ Bill ukázal list papiera s ich menami a adresami. „Všetci títo pastori ma pozývajú k sebe, aby som prišiel a kázal v ich zboroch, od Michiganu až po Texas. Odídem z práce, opustím svoj zbor a začnem kázať na plný úväzok medzi týmito ľuďmi. Mám toľko pozvánok, že s tým vystačím na celý rok. Pôjdeš so mnou?“ Hope odpovedala bez akéhokoľvek zaváhania, „Bill, keď som sa za teba vydala, sľúbila som ti, že k tebe prílnem, dokiaľ nás smrť nerozdelí. Isteže pôjdem s tebou. Okrem toho, ak sú títo ľudia tak šťastní, ako hovoríš, že sú, aj ja by som chcela mať takú skúsenosť. Ako to nazývajú?“

„Volajú to krst Duchom Svätým. Poďme nájsť Ježiša takto.“

Ďalším krokom bolo oznámiť to rodičom. Keď Bill prišiel ku svojej matke, Ella povedala, „Billy, spomínam si na ten sen, ktorý som mala iba niekoľko dní po tvojom obrátení. Videla som ťa stáť na bielom oblaku, ako si kázal celému svetu.“

Bill si matke spomenul, že mu pred rokmi o tom sne rozprávala. Bill pokrčil plecami. „Nuž, neviem, či celému svetu, ale rozhodne budem kázať po celých Štátoch. A, mami, mala by si vidieť, akí sú títo ľudia nadšení pre Ježiša. Oni sa ani troška nehanbia vykriknúť Jeho Meno.“

„Raz dávno sme mali v Kentucky ľudí, ktorým sme hovorili baptisti starého štýlu. Oni sa tiež takto správali, kričali a volali. To je skutočné náboženstvo zo srdca, Billy.“

„Verím v náboženstvo, ktoré možno pocítiť srdcom, mami.“

Pohladila ho po ramene. „Ja viem, že áno, Billy. Dôverujem Bohu, že ťa požehná.“

Avšak keď to prišli povedať matke Hope, to už bol iný príbeh. Medzitým sa pán a pani Brumbachovi rozišli. Charlie Brumbach sa presťahoval do Fort Waynu v Indiane. Pani Brumbachová naďalej bývala vo svojom dome v Jeffersonville. Sedela práve na verande s Hope a so svojou matkou, keď Bill povedal, „Pani Brumbachová, našiel som úžasnú skupinu

ľudí. S Hope máme v pláne za nimi odcestovať.“ Potom rozprával, čo sa stalo v Mishawaka.

Pani Brumbachová sa zamračila. „William, ber na vedomie, že nikdy nedovolím svojej dcére, aby sa schádzala s takou bandou letničných fanatikov, s takým odpadom!“

„Ó, ale, pani Brumbachová, to je tá najšťastnejšia skupina ľudí na svete. Oni sa nehanbia za svoje náboženstvo. Veľmi sa mi to páči.“

„Je to odpad,“ trvala na svojom, „nie sú ničím iným, len odpadom! Neuvedomuješ si, že sú to ľudia, ktorí boli vyhodení z ostatných cirkví? Nikdy ti nedovolím ťahať moju dcéru medzi takú spodinu. To je ale nápad!“

„Ale, pani Brumbachová, v hĺbke srdca cítim, že Pán si praje, aby som s týmito ľuďmi išiel.“

„Je to odpad,“ zopakovala. „William, prečo sa nedržíš svojho zboru, dokiaľ za to nedostaneš zaplatené, potom sa postaraj o farnosť a správaj sa ako človek, ktorý má zdravý rozum. Myslíš si, že by som mohla byť šťastná, keby som vedela, že vláčiš moju dcéru naprieč krajinou - dnes by sa najedla, zajtra nie?! Nikdy by nemala možnosť zmeniť oblečenie alebo sa slušne obliecť?“

„Pani Brumbachová, to nie je o obliekaní. Hlavné je to, že cítim, že Boh chce, aby som to urobil.“

„Nie, skutočne nie, nikdy nedovolím svojej dcére ísť medzi taký odpad.“ Tu sa pani Brumbachová obrátila a vyčítavo sa pozrela na Hope, „A pokiaľ pôjde, jej matka pôjde do hrobu so zlomeným srdcom.“

Hope zalapala po dychu, „Mami, myslíš to vážne?“

„Myslím to úplne vážne.“

Hope sa rozplakala. Bill ju objal. „Ale, pani Brumbachová, je to moja žena.“

„Ale ona je mojou dcérou!“

Bill povedal, „Iste, madam.“ Vstal a odchádzal z verandy k autu.

Hope bežala za ním. „Billy, bez ohľadu na to, čo hovorí mama, zostanem s tebou.“

„Ó, to je v poriadku. Zabudnime na to.“

„Ale, Bill, pokiaľ cítiš, že Boh chce, aby si išiel, potom by si mal ísť.“

Bill si povzdychol. „Miláčik, myslím si, že nosím vodu na oboch pleciach, ale nechcem uraziť tvoju matku. Čo keby sa jej skutočne počas našej cesty niečo stalo? Potom by si si do konca života robila výčitky, či si nezlomila srdce svojej matky. Jednoducho to na nejaký čas odložme.“

A tak Bill ignoroval prvé Božie volanie k celonárodnej evanjelizácii. Ukázalo sa, že to bola tá najhoršia chyba, akej sa vo svojom živote dopustil. Chyba, ktorá bude mať už čoskoro katastrofálne následky.

Kapitola 19

Čierna opona padá

1936

Aby uľavil svojmu ustarostenému svedomiu, William Branham zvýšil svoje evanjelizačné úsilie v okolí Jeffersonville. S pocitom, že by príbeh jeho života mohol vzbudiť k viere v Boha aj iných ľudí, Bill spísal niektoré zo svojich osobných skúseností a dal ich vytlačiť v pätnásťstranovej brožúre. Titul si požičal z Listu Židom 13:8, *Ježiš Kristus je ten istý včera, dnes i na veky*, a svoje dielo podpísal „kazateľ William (Billy) Branham.“

V predslove napísal,

„Táto kniha bola napísaná preto, aby sa každý, kto ju bude čítať, mohol dozvedieť, že Ježiš Kristus stále zachraňuje a uzdravuje ľudí.

Verím tomu, že On sa čoskoro znova zjaví.

Táto kniha hovorí o tom, ako si On vybral chudobného chlapca a povolal ho do Svojej služby, o tom, ako ten chlapec od Neho nejaký čas utekal, a potom sa k Nemu z celého srdca obrátil.“

Na ďalšej strane bola Billova modlitba,

„Ó, nebeský Otče, prosím Ťa, aby si požehnal každého, kto bude čítať túto knihu.

Daj im poznať, že si už čoskoro povoláš mocnú cirkev, akú sme ešte nikdy nevideli.

Stále Ti veríme.

Stvor v každom jednom srdci túžbu, a, ó, Ty, spravodlivý, pomôž Svojmu pokornému sluhovi niesť Tvoje poslanstvo.

Viem, že si ma ukryl v rákosí, tak ako si to učinil s Mojžišom, s určitým zámerom.

Tak, Otče, pomôž mi osláviť Tvoje Meno, lebo o to prosím v Ježišomv Meno.

Amen.“

Ďalších sedem strán zdôrazňovalo Billov neobyčajný život, začínal príbehom, ako mali spolu so svojou mamou umrieť počas snehovej búrky, keby do toho nezasiahol sused. Rozprával o hlase, ktorý k nemu hovoril z vetví stromu, keď mal sedem rokov, slovami, *„Nikdy nepi a nefajči ani nepoškrvňuj žiadnym spôsobom svoje telo. Bude pre teba pripravené dielo, ktoré máš vykonať, až budeš starší.“* Potom sa zmienil o svojej ceste do Arizony v roku 1927, ako ho smrť jeho brata Edwarda priviedla späť domov a prinútila sa zamyslieť nad tým, čo sa nachádza po tomto živote. Popísal príhodu, ako sa priotrúvil plynom počas vykonávania svojich povinností v komunálnych službách, svoju následnú operáciu a videnie kríža vo forme svetla, ktoré ho obrátilo k Bohu. Potom popísal svoje vlastné zázračné uzdravenie žalúdočných ťažkostí a ťažkého astigmatizmu, svoje povolanie ku kázaniu a nakoniec ohnivú guľu, ktorá sa ukázala nad jeho hlavou počas krstu v rieke Ohio v roku 1933. Nezmenil sa tu však o hlase, ktorý k nemu prehovoril, *„Ako bol Ján Krstiteľ poslaný, aby predišiel prvý príchod Ježiša Krista, tak si poslaný ty, aby si predišiel Jeho druhý príchod.“*

Knihu uzavrel týmito slovami,

„Drahý čitateľ, keby som len mal v tejto knihe dosť miesta, aby som ti mohol rozprávať o tých mnohých veciach, ktoré sa udiali, ako bola postavená naša modlitebňa, a o mnohých mocných prebudeniach, ktoré sa konali. Ľudia prišli zďaleka aj zblízka, aby boli uzdravení. Ale nechávam túto knihu dostatočne malú, aby mohla byť predávaná lacno a byť dostupná všetkým. Tieto veci sú na to, aby ti dali poznať, že Ježiš Kristus je stále ten istý, ako bol včera, aj dnes a bude až na veky, a že by si Mu mal uveriť a

prijať spasenie. Pokiaľ môžeš, kedykoľvek sa naše zhromaždenia s prebudením konajú neďaleko teba, prosím, navštív ich.“

Potom nasledovali dve strany svedectiev ľudí, ktorí boli zázračne uzdravení na základe Billových modlitieb. Zahrnuté boli svedectvá pána Williama Merrilla a pani Mary Der Ohanionovej, ktorí boli prvými dvoma ľuďmi, ktorých Bill videl vo videní, ako sú uzdravení pred tým, než sa to stalo.

Pán Merrill napísal,

„Bol som v nemocnici v New Albany v Indiane, keď som sa dopočul o bratovi Branhamovi. Zrazilo ma auto. Mal som zlomené prakticky všetky rebrá. Moja chrbtica sa skrútila. Bol som v beznádejnom stave, pokiaľ išlo o lekársku pomoc.

Brat Branham sa za mňa pomodlil a moje rebrá sa okamžite vrátili na svoje miesto, rovnako aj moja chrbtica. Lekári to nemohli pochopiť. Vstal som z postele, obliekol som sa, išiel domov a nastúpil do práce.

Sláva Bohu za Jeho moc uzdravenia.“

William H. Merrill
1034 Clark Street
New Albany, Indiana

Pani Der Ohanionová napísala,

„Bola som mnoho rokov ochrnutá. Nejaký čas som bola pripútaná na lôžko. Moje údy boli pokrivené, a tak som nemohla chodiť. Lekár mi povedal, že už nikdy nebudem chodiť. Počula som o bratovi Branhamovi a o tom, ako Boh odpovedá na jeho modlitby. Tak som ho zavolať. Prišiel s ešte jedným mladým mužom, ktorý sa volal DeArc, a obaja sa za mňa modlili. Ihneď na to boli moje údy uzdravené. Môžem chodiť a stále chodím. Sú to už štyri roky, čo sa to stalo.

Chválim Boha za Jeho úžasnú moc.“

Pani Mary Der Ohanionová

2223 East Oak Street

New Albany, Indiana

Brožúra končila dvojstranovou kázňou o moci uzdravenia Ježiša Krista v dnešnej dobe. Bill napísal,

„Mnohí z tých, ktorí čítajú Bibliu, hovoria, ‘Keby som len žil v biblických dobách, išiel by som k Ježišovi a On by mi pomohol.’ Priateľu, On je tu dnes, aby ti pomohol, presne ten istý, aký bol vtedy. Len ver Duchu Svätému, On je Ježišovým svedkom. Prosím ťa, tam, kde práve si, ver Mu a budeš uzdravený.“

Členovia Billovho zhromaždenia rozdali výtlačky s titulom „*Ježiš Kristus je ten istý včera, dnes aj na veky*” svojim priateľom a príbuzným, ktorí ich potom posunuli ďalej svojim známym a susedom. Po čase si táto skromná brožúrka prekliesnila cestu na mnohé odľahlé miesta a privedila mnohé udivujúce zázraky...

Neskôr v to leto v roku 1936 Bill s Hope odcestovali do Fort Wayne v Indiane, aby navštívili Hopinho otca. Bill sa na cestu ponáhľal, pretože pokiaľ by to stihli, mohli by sa zúčastniť sobotnej večernej bohoslužby v Redigarovej modlitebni, v cirkvi, ktorú rád navštevoval, kedykoľvek bol vo Fort Wayne.

„Hope, však sa už nebudeš pred odchodom kúpať?“ Bill sa nervózne pozrel na svoje hodinky.

„Nebude mi to dlho trvať. Ale, Bill, pokiaľ by sme mali ísť dnes večer do zboru, budem potrebovať pár nových pančúch. Zatiaľ čo sa pripravím, išiel by si do obchodu JC Penney a kúpil mi jeden pár?“

„Nuž, ak to veci urýchli...“

„Áno, urýchli. Tu máš šesťdesiat centov. Buď si však istý, že mi prinesieš šifónové pančuchy, nie rayonové. A pamätaj, aby to boli tie moderné. Zapamätáš si to?“

„Samozrejme. Pančuchy zo šifónu. Tie moderné.“

Šifónové pančuchy sa vyrábali z čistého hodvábu, boli hladké a luxusné. Ale hoci boli trikrát drahšie ako rayonové, ženy, ktoré sa chceli cítiť elegantne a vyzeráť moderne, uprednostňovali šifónové. Na druhej strane rayon bol často voľbou pre staršie ženy, ktoré viac zaujímala finančná otázka a účelnosť než vzhľad. Bill Branham sa v ženskej móde nevyznal a mal problém zapamätať si rozdiel medzi rayonom a šifónom. Aby sa uistil, že to nezabudne, stále si opakoval tú správnu značku, zatiaľ čo si vykračoval do obchodu, „Šifón... šifón... šifón... šifón...“ Nieкто ho stretol a pozdravil. Bill odpovedal, „Ahoj,“ a pokračoval v mrmlaní, „Šifón... šifón... šifón...“

Potom stretol Orvilla Spoona, starého kamaráta z rybačiek. Orville povedal, „Billy, vedel si, že berú ostrieže tam pri poslednom móle? Niektoré sú až takéto dlhé!“ Orville natiahol ruky, aby ukázal Billovi dĺžku.

Bill hvizdol celkom ohromený. Títo dvaja muži potom spolu niekoľko minút debatovali o návnadách a metódach rybolovu. Keď potom Bill odchádzal, zabudol, aký druh pančúch to mal vlastne kúpiť.

Čo teraz? Bola by hanba vrátiť sa domov a povedať Hope, že zabudol. Okrem toho by to zabralo príliš veľa času. Zrazu si spomenul na Thelmu Fordovú, svoju kamarátku, ktorá pracovala v blízkom obchode s rôznym tovarom. Snáď mu bude schopná povedať, čo potrebuje vedieť.

Keď vošiel do dverí, Bill sa zastavil pri športových potrebách a obdivoval na polici svoju vytúženú pušku kalibru 22. Bola to nádherná strelná zbraň, perfektná na lov veвериčiek. Billy si ju chcel kúpiť už asi pred rokom, ale stála sedemnaásť dolárov - a on nebol schopný našetriť ani tri doláre na zálohu. Dobré, možno raz...

Pristúpila k nemu Thelma Fordová. „Ahoj Billy, ako ti môžem pomôcť?“

„Ahoj, Thelma. Hope chce, aby som jej kúpil pár ponožiek.“

Thelma pokrčila nosom. „Billy, Hope nechce ponožky.“

„Ale áno, chce. Ona chce také tie moderné.“

„Ó, ty myslíš pančuchy. A aký druh si praje?“

Cítil sa už dosť hlúpo na to, aby ukázal ešte viac svojej nevedomosti, a tak sa rozhodol, že to trochu zahrá. „Aké máš druhy?“

„Máme všetky druhy, od rayonu až po - ...“

„To je to, čo chcela, rayonové. Koľko stoja?“

„Dvadsať centov pár.“

„V tom prípade vezmem dva páry.“

Teraz sa Bill cítil namyslene. Keď prišiel domov, doberal si Hope, „Vy ženy sa vždy vystatujete, že dobre nakupujete. Chodíte za riekou do Louisville a strácate celý deň hľadaním výhodného nákupu, zatiaľ čo ja idem rovno tu do mesta Jeffersonville a kúpim dva páry ponožiek za peniaze, ktoré si mi dala na jeden pár, a ešte mi nejaké peniaze zostali.“

„Kúpil si šifónové?“

„Áno, mám ich.“ Šifónové, rayonové - jemu to znelo rovnako. Hope zobrala vrečko a pozrela do vnútra. Usmiala sa. „Áno, Bill, si skutočný hľadač výhodných nákupov.“

Keď neskoro popoludní dorazili do Fort Wayne, Bill sa rozčúlil, keď mu Hope povedala, že sa musí zastaviť v predajni s rôznym tovarom ešte predtým, než pôjdu do cirkvi. Bill zastavil a Hope vbehla do vnútra. Za niekoľko minút sa vrátila s malým papierovým vrečkom. Nepovedala mu, čo si kúpila, a keďže Billova myseľ bola uprená k tomu, ako sa čo najskôr dostať do Redigarovej modlitebne, ani sa to neopýtal. Bill vtedy ešte netušil, ako skoro sa k nemu jeho nevinná chyba, ktorej sa toho rána dopustil, vráti a bude ho prenasledovať.

Záblesk slnečného svetla zasvietil v Billovom živote, keď sa mu 27. Októbra 1936 narodila dcéra. Dali jej meno Sharon Rose, teda v obrátenom slede Ruža Sáróna, čo je jedným z poetických titulov Ježiša Krista. Sharon Rose bola prekrásnym dieťaťom a Bill ju miloval viac, než miloval teplé slnko v bezmračnom jesennom dni. Nevedel však o tom, že

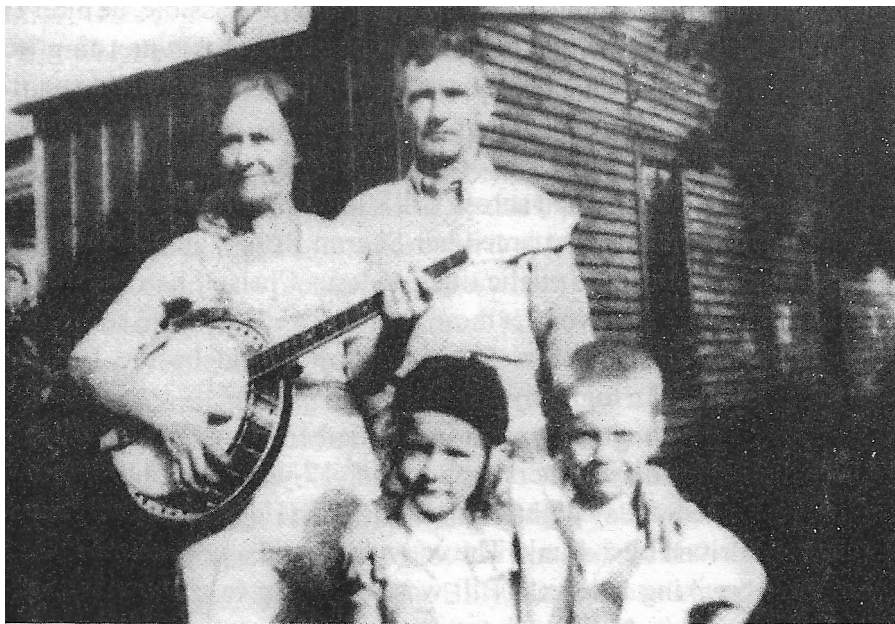
narodenie Sharon bude tým posledným lúčom šťastia, ktorý sa ho dotkne na mnoho rokov.

Temné mraky sa začali sťahovať už v novembri. Najskôr zomrela Billova švagriná. Potom zahynul jeden z jeho bratov, sedemnásťročný Charles Edward Branham junior. Raz v nedeľu večer išiel Charlie autostopom na stúpačke vozidla s podnapitým vodičom. Vozidlo sa šuchlo o elektrický stĺp, strhlo Charlieho dolu a on si zlomil krk. Bill práve kázal v zbore. Jeho druhý brat mu o tom priniesol správu. Bill ihneď rozpustil zhromaždenie, ale predtým, než došli do nemocnice, jeho brat Charles bol už mŕtvy.

Smrť mladého Charlieho ťažko zasiahla Billovho otca. S podlomeným zdravím a zúfale chudobný, Charles Branham senior začal rozmýšľať o svojom živote, o svojej minulosti aj o svojej budúcnosti. Raz ráno ho Bill uvidel, ako sedí na radlici pluhu a plače. Bill sa spýtal, „Čo ti je, oci?“

„Nerozumel by si tomu, Billy, ale jedného dňa to pochopíš. Rád by som ešte uvidel svoj starý domov. Teraz mám päťdesiatdva rokov a nebol som tam asi dvadsaťpäť rokov.“

„Pokiaľ by si sa tam chcel ísť pozrieť, oci, zaobstarám ti na to peniaze.“

Ella a Charles Branham s Delores a Donnym, dvomi z ich desiatich detí

Bolo to naposledy, čo Charles navštívil miesto svojho narodenia blízko Burkesville v Kentucky. Keď sa vrátil do Jeffersonville, sadol si do krčmy a premýšľal o tom, ako alkoholom zmaril celý svoj život. Nieкто mu ponúkol, že mu kúpi pohárik. S pocitom viny, ale neschopný zastaviť samého seba, privolil. Keď svetlohnedá tekutina naplnila jeho pohár, Charles povedal, „Pozrite, chlapi, dnes večer za kazateľňou stojí môj syn. Ten chlapec má pravdu a ja sa mýlim. Nech tento pohárik nevrhá tieň na môjho chlapca.“ Keď tento pohár priložil ku svojim perám, ruka sa mu tak chvela, že väčšina whisky sa mu vyliala na bradu. Chlapi si ho doberali. Charles sa rozplakal. Zobral svoj klobúk a odišiel.

O dva týždne neskôr, 30. novembra 1936, Charlesa Branhama postihol ťažký srdcový záchvat. Keď Bill pribehol k jeho posteli, bol ešte nažive. Bill podložil svoje ruky pod jeho hlavu. Tie tmavé, brčkové vlasy začínali na spánkoch šedivieť. Bill si pomyslel, „Aj ja som mal podiel na týchto šedivých vlasoch. Koľko bolestí srdca som mu spôsobil?“ Pozrel na otcovu ruku, na

ktorej chýbal prst, o ktorý prišiel pri nehode na píle, a pomyslel si, ako ťažko musel tento muž pracovať, aby vychoval svojich desať detí. Bill nebol zvedavý na to, čo si niekto iný myslel o Charlesovi Branhamovi; tento muž bol jeho otcom a on ho miloval.

Charles pozrel do očí svojho najstaršieho syna. „Billy,“ zašeplal, „mýlil som sa.“

„Oci, ešte nie je neskoro zmeniť to.“

Rovno tam, vedľa otcovej smrteľnej postele, ho Bill priviedol k Pánovi všetkého života, Ježišovi Kristovi. O hodinu na to odišiel Charles Branham v ústrety svojmu Tvorcovi. V tej chvíli Bill uvidel anjela stojaceho pred ním v bielom rúchu. Napriek svojmu žiaľu Bill aspoň vedel, že duša jeho otca bola v bezpečí v Kristovi.

Ďalšie nešťastie začalo týždeň pred Vianočnými sviatkami, keď prechladli obidve Billove deti. Krátko nato začala spolu s nimi kýchať a kašľať aj Hope. Vonkajšia teplota klesla pod -18°C . Hope položila deky do škáry pod dverami a uteráky na okenné parapety, aby zamedzila prievanu studeného vzduchu do vnútra. Trochu to pomohlo, ale dom mal tak málo izolácie, že kuchynský šporák nestačil na to, aby ohrial dve miestnosti.

Vianoce v roku 1936 pripadli na piatok. Deň pred Vianocami išla Hope s priateľkou na druhú stranu rieky do Louisville, v Kentucky, aby kúpila na poslednú chvíľu darčeky pre deti. Bill ako obvykle odišiel do práce. Počas obednej prestávky zašiel do banky, aby založil sporiaci účet pre Sharon Rose s počiatočným vkladom osemdesiat centov - bol to vianočný darček pre jeho dvojmesačnú dcérku. Potom priniesol vianočný darček do zdravotného strediska svojmu priateľovi z detstva, Samovi Adairovi, ktorý sa práve nedávno vrátil zo štúdia medicíny a otvoril si súkromnú prax v Jeffersonville.

Neskôr v to popoludnie mal Bill urgentný telefonát. Počas nákupov v Luisville Hope omdlela na ulici. Teraz ležala doma v posteli a zúfale potrebovala jeho pomoc. Bill pribehol domov a našiel Hope tuho zabalenú v dekách, ako sa neovládateľne trasie. Položil ruku na jej čelo. Pokožka pálila ako oheň.

Bill zavolať Samovi Adairovi, ktorý okamžite prišiel. Doktor Adair vložil teplomer pod Hopin jazyk. Stetoskop priložil na jej hrud', chvíľu počúval a potom zvrátil čelo. Potom skontroloval teplotu. „Ó, ona má horúčku nad 40,5°C. Bill, toto je vážne. Ona má zápal pľúc. Budeš jej musieť celú noc dávať pomarančovú šťavu. Počas noci bude musieť vypíť najmenej sedem a pol litra, aby sa zastavila tá horúčka.“

Bill presedel pri posteli Hope celú noc. Dal jej piť pomarančovú šťavu každých niekoľko minút. Do vianočného rána jej horúčka klesla o niekoľko stupňov.

Pani Brumbachová sa u nich zastavila, aby sa pozrela na svoju dcéru, a bola vydesená chladom a prievanom v izbe. „William, tento dom nie je vybavený na to, aby tu udržal dostatočne teplo pre Hope. Vezmem ju do svojho domu.“

Bill odpovedal, „Spýtam sa na to radšej doktora Adaira, či s ňou môžeme hýbať.“

„Adair? Jeho sa nebudem na nič pýtať. Ten chlapec nevie, ani ako sa skryť pred dažďom. Zavolám Dr. Lawrenca, nech sa na ňu pozrie.“ A odišla.

Bill zavolať Dr. Adairovi, ktorý mu doporučil, „Billy, nehýbte s ňou. Pokiaľ vezmeš hneď teraz Hope v tomto mrazivom počasí von, zabije ju to.“

„Ale, doktor, jej matka to aj tak urobí.“

„Potom ja sa od toho dištancujem, Bill. Mám ťa rád ako svojho brata; ty to dobre vieš. Ale nemôžem byť za Hope za takých podmienok zodpovedný. Budem musieť prenechať Hope v starostlivosti Dr. Lawrenca.“

„Dobre, doktor, vieš, na ktorej strane som.“

S myšlienkami v tomto zmätku zašiel Bill do modlitebne, pokľakol a modlil sa, „Pane, milujem svoju ženu. Prosím, zmiluj sa nad ňou a uzdrav ju. Učiníš to, Pane?“

Bill pred sebou uvidel padať čierne prestieradlo, ako keby pred ním spadla opona na predstavení v divadle. S hrôzou zíal na toto videnie. Ako tak hľadel, naraz temné sivé mračná zatienili slnko. Prívalový dážď sa valil na krajinu a spôsobil, že hladina rieky Ohio prudko stúpala, dokiaľ neboli pretrhnuté hrádze chrániace Jeffersonville a voda nezaplavila nižšie

položené časti mesta. Uvidel muža, ako zostupuje z neba s meracím pravítkom v ruke, a keď zmeral vodu na ulici Spring, miera ukazovala vyše 6,7 metrov hlboko.

To videnie Billa znepokojovalo. Doteraz sa každý detail, ktorý mu bol o budúcnosti ukázaný, naplnil. Podelil sa s týmto videním v okolí mesta a dúfal, že tomu ľudia budú venovať pozornosť a pripravia sa a vďaka tomu budú ich životy ušetrené. Ale tí, ktorým o tom povedal, sa tomu buď vysmiali, chehtali sa alebo to vôbec nebrali vážne. Dokonca aj niektorí ľudia z jeho vlastného zhromaždenia boli k tomu skeptickí - ako napríklad starší Jim Wiseheart, ktorý povedal, „Billy, najhoršia povodeň, ktorú sme tu kedy mali, bola v roku 1884, a vtedy namerali na ulici Spring okolo pätnásť centimetrov.“

Bill zopakoval svoje videnie. Videl som muža, ako zostupuje z neba, berie merací prút, priloží ho tam na ulici Spring a povie, „6,7 metrov.“

Jim Wiseheart sa zasmial, „Á, Billy, si len príliš rozrušený.“

„Ja nie som rozrušený. To je ‘Tak hovorí Pán’! A navyiac, ten istý Boh, ktorý mi ukázal, že bude potopa, mi ukázal čiernu oponu, ktorá vchádza medzi Neho a mňa. Niečo nás rozdelilo. Nevypočul ma, keď som sa modlil za svoju manželku. Trápi ma myšlienka, že ona sa už z toho možno nikdy nedostane.“

Kapitola 20

Katastrofálna povodeň

1937

Hoci sa Billy Paul a Sharon Rose rýchlo zotavili zo svojho nachladnutia, zápal pľúc u Hope tvrdohlavo vzdoroval. Celý január preležala v posteli v dome svojej matky, neschopná sama urobiť nič. Bill sa staral o svoje deti po príchode zo zamestnania, ale v priebehu dňa ich musel zveriť opatrovateľke. Najal si Médu Broyovú. Méda mala teraz takmer osemnásť rokov. V máji zmaturovala na strednej škole a keďže ešte nenašla trvalé zamestnanie, bola to pre ňu vhodná príležitosť, ako si niečo privyrobiť a zároveň pomôcť svojmu pastorovi.

V druhej polovici januára v roku 1937 sa nad severovýchodnú časť Spojených štátov presunul front búrok. Počas dvoch týždňov studený dážď bičoval rozľahlé oblasti na západ od Apallačského pohoria v povodí rieky Ohio. Každým dňom centimeter po centimetri hladina rieky stúpala, až vystúpila po hornú hranicu záplavových hrádzí, ktoré chránili mestá Jeffersonville a Louisville. A dažde neustávali - niekedy v podobe snehu, ale väčšinou ako dážď so snehom. Ľudia tieto hrádze neustále strážili. Keby sa len jedna z nich roztrhla, zaplavilo by to stovky míľ ornej pôdy a rovnako aj nižšie položené časti miest v okolí rieky. Protipovodňové hrádze boli postavené kvalitne, ale boli vybudované iba z hlíny. Nemohli odolať tak vysokej hladine vody po takú dlhú dobu. Deň za dňom tieto hrádze slabli. Nakoniec v polovici februára nastala hodina, kedy miestne civilné úrady rozhodli o nutnosti evakuácie všetkých, ktorí žili v tejto nebezpečnej lokalite.

Po celý tento deň boli ulice plné ľudí, ktorí sa sťahovali do vyšších polôh. Billov dom aj dom pani Brumbachovej boli situované v jednej z ohrozených zón a tak musel Bill nájsť iné miesto, kam by mohol presťahovať svoju manželku. Najskôr hľadal miesto v nejakej bežnej nemocnici. Nanešťastie boli všetky plné. Billy teda musel presťahovať svoju manželku a deti do dočasnej nemocnice, zriadenej vládou. Potom sa pripojil k namáhavej akcii civilnej evakuácie.

Napriek dôraznému varovaniu obyvateľov niektorí ľudia stále otáľali a zostávali vo svojich domovoch, často kvôli tomu, že nemali prostriedky na cestovanie. Dobrovoľníci s veľkou horlivosťou pracovali do noci a snažili sa týchto ľudí nájsť a dostať ich von, kým nebolo príliš neskoro. Okolo polnoci sa časť hrádze pri rieke zo strany štátu Indiana začala rúcať a uvoľnila obrovskú stenu vody rovno do mesta Jeffersonville. Všetky sirény v meste vydali svoje posledné naliehavé varovanie - prišlo to najhoršie.

Bill bol v tom čase na druhej strane mesta, kde mal hliadku vo svojom nákladnom aute komunálnych služieb. Pre prípad potreby mal vzadu čln. Cez vysielачku dostal správu, „Bill, z našej strany sa pretrhla hrádza. Ponáhľaj sa so svojím člnom smerom k ulici Chestnut. Budeme potrebovať tvoju pomoc.“

Keď Bill prišiel do vysielачkou označenej lokality, niekoľko mužov mu ukazovalo na búrlivé prúdy vody, ktoré sa valili a točili medzi domami. „Uviazla tam matka s niekoľkými deťmi. Nie sme schopní sa k nim dostať. Myslíš, že by si sa k nim mohol dostať so svojím motorovým člnom?“

Ako zísal do toho dažďovo-snehového šera, Bill uvidel v diaľke obrys osoby stojacej na verande domu v blízkosti miesta, kde sa pretrhla hrádza. Prielomom sa valil mohutný prúd a celý dom sa otriasal vo svojich základoch v prívale vody. V hluku vetra a burácaní zaplavujúcej vody mohol Bill začuť slabé kričanie ženy o pomoc. Prúd vyzeral hrozivo. „Urobím všetko, čo bude v mojich silách. Pomôžte mi dostať čln na vodu.“

Bill naštartoval motor a pokúšal sa dostať priamo k uviaznutej žene, ale prúd bol príliš silný a neustále ho strhával z trasy. A tak nasmeroval predok svojho člna proti prúdu arazil si cestu k samotnému zdroju povodne. Jeho slabý motor s malou vrtuľou ťažko bojoval o každý meter vpred. Keď sa dostal ku pretrhnutej hrádzi tak blízko, ako sa len odvážil,

roztočil čln a ponáhlal sa krížom k prúdu, ktorý ho uhlopriečne niesol k jeho cieľu.

Narazil do boku domu a rýchle zaistil čln o jeden zo stĺpov na verande. Matka medzitým omdlela. Vyzerala tak poľutovaniahodne, ako ležala na ľadovej verande, jej vlasy boli obalené mokrým snehom, šaty mala prilepené na koži. Za ňou sa v otvorených dverách k sebe tísli dve malé vystrašené dievčatká. Billovi sa podarilo bez ťažkostí dostať všetky tri z tej klzkej verandy do svojho rozhojdaného člnu.

Nasmeroval teda čln priamo smerom k vyššiemu terénu, kde mal zaparkované nákladné auto, ale mocný prúd ho prinútil pristaviť takmer o míľu nižšie od miesta, z ktorého vyrazil. Skupina záchranárov pomohla vyjsť z člnu najprv deťom. Keď zodvihli matku, ktorá bola v bezvedomí, naraz sa prebrala a začala hystericky kričať, „Moje dieťaťko! Moje dieťaťko! Ó, nenechávajte tam moje dieťa!“

Vydesený Bill sa pozrel na dve dievčatká, ktoré zachránil. Mladšie malo minimálne dva roky. Zdesenie ho zasiahlo hlbšie než dážď so snehom, ktorý búšil do jeho tváre. Neskontroloval vnútro domu! Musel v tom odsúdenom dome zabudnúť dieťaťko! Bill zakričal na ostatných záchranárov, „Idem naspäť pre to dieťaťko.“ Chlapi mu prikývli.

Bill otočil čln a kliesnil si cestu späť proti prúdu k pretrhutej vodnej hrádzi. Kým dosiahol svoj cieľ, časť verandy bola už zrútená a zostávajúca časť domu vyzerala, akoby mala čoskoro nasledovať. Bill priviazal čln k jednému z posledných stĺpov verandy, vbehol do domu a horúčkovo prehľadával miestnosť po miestnosti. Nebolo tam žiadne dieťaťko. Čo to malo znamenať? Potom si to uvedomil: tá matka bola po celý čas záchranej akcie v bezvedomí; nevedela teda, že obe jej dievčatká boli v bezpečí. Musela mať na mysli svoju mladšiu dcérku, keď kričala, „Moje dieťaťko!“

Dom okolo neho stonal, akoby sa skrúcal v smrteľnom kříči. Omietka zo stropu sa sypala ako dážď a na stene praskala ako pukance. Z chodby bolo počuť hlasné prasknutie. Podlaha sa roztrhla, keď sa dom začal presúvať, a Billa odhodilo ku dverám komory. Nasledovalo ďalšie prasknutie krátko po tom prvom, spolu so zvukom praskajúceho dreva. Dom sa odtrhol od svojich základov.

Bill strmhlav prebehol chodbou a vyskočil cez hlavný vchod. Nevedel, že veranda sa práve úplne odtrhla od domu. Pristál v ľadovej vode. S Božou milosťou sa mu podarilo chytiť sa za okraj verandy, ktorá už bola unášaná prúdom. Dostal sa z vody a vyškriabal sa len tak-tak do svojho člnu. So skrehnutými prstami rozviazal uzol. Po chvíli sa dom odtrhol od svojich základov a bol odplavený do tmy noci.

Bill si bol vedomý toho, že ešte nie je mimo nebezpečenstva. Keď prehľadával dom, motor medzitým zhasol a jeho maličký čln bol teraz nekontrolovateľne unášaný prúdom ulicami zaplavenými povodňou. Každú chvíľu mohol byť prevrátený vlnou alebo vetvou stromu. Bill uchopil do ruky štartovacie lano pokryté ľadom a snažil sa ho vopchať zauzleným koncom do zotrvačníka. Silno zatiahol. Bezúspešne. Zatiahol znova. Stále nič. Priškrtil ho a znova zatiahol; aj tak sa nenaštartoval. Teraz bol už motor zatopený. Znova a znova Bill trhal lanom, až dokiaľ jeho unavené svaly nekričali po odpočinku. Motor naďalej odmietal naštartovať.

Zatiaľ ho prúd vody odniesol k ulici Market a potom k ďalšej diere v pretrhnutej hrádzi rovno do samotnej rieky Ohio. Hrôza obnovila Billovu energiu. Iba niekoľko minút pod ním burácali Vodopády rieky Ohio!

Okolo neho sa vzdúvali päťmetrové vlny. Bill zápasil o udržanie rovnováhy, zatiaľ čo zároveň bojoval s tým tvrdohlavým motorom. Mal dojem, ako keby medzi jednotlivými ťahmi počul hlas, ktorý k nemu hovoril, „*Čo si teraz myslíš o svojom rozhodnutí neísť medzi tú bandu letničných ľudí?*“ Bill znova zatiahol štartovacie lano. Nič.

Pred sebou počul hukot Vodopádov Ohio. Bill pokľakol do ľadovej vody, ktorá špliechala na dne jeho člna, spojil svoje zmrznuté prsty a zúfalo sa modlil, „Pane, mám chorú ženu a dve choré deti, ktoré ležia v nemocnici. Počas niekoľkých minút sa utopím pod týmito vodopádmi. Ó, Pane, prosím Ťa, pomôž mi. Nechcem umrieť tu v tejto rieke a nechať svoju rodinu napospas osudu.“

Odlíšna myšlienka prerušila jeho modlitbu. Mal dojem, že počuje svoju svokru, ako hovorí, „Spodina. Oni nie sú nič iné než smetie. Nikdy ti nedovolím ťahať moju dcéru medzi takú spodinu.“

Bill sa triasol od pocitu viny a pokračoval v modlitbe, „Drahý Bože, viem, že som urobil chybu, ale prosím, odpusť mi. Ježiš, prosím, zmiluj sa nado mnou. Prosím, naštartuj tento motor!“

Každou minútou hučali vodopády hlasnejšie a hlasnejšie. Bill sa postavil a znova zatiahol za štartovacie lano. Teraz motor naskočil, dvakrát zakašľal a potom sa rozbehol. Bill otočil čln a pridal plný plyn. Pomaly sa vzdďaloval od hlavného prúdu, až bol nakoniec v dostatočnej vzdialenosti od vodopádov a mohol bezpečne nasmerovať čln k brehom Indiany.

Pristál neďaleko Howardovho parku; na míle vzdialený od miesta, z ktorého vyšiel; bol takmer v New Albany. Priviazal čln ku stromu a pešo sa uberal smerom k Jeffersonville.

Bolo už skoré ráno, keď dovolil svojmu unavenému telu vkĺznuť za volant svojho nákladného auta. Ihneď sa vydal za svojou ženou a deťmi, ale musel sa vydať okľukou, keď zistil, že cesta bola zatopená. Pokúsil sa teda ísť inou cestou, ale aj tá bola neprejazdná. Po takmer hodine zúfalých pokusov si Bill uvedomil, že každá cesta v tomto smere bola neprejazdná. Naraz jeho srdce zaplavila nová vlna hrôzy. Čo ak je štátna nemocnica pod vodou? Hnal sa do miestneho úradu, kde našiel svojho priateľa, majora Weeklya.

„Major, je nemocnica odplavená?“

„Billy, v tejto lokalite je cez šesť metrov vody. Mal si tam niekoho?“

„Áno, chorú ženu a dve choré deti.“

„Netráp sa, všetci boli evakuovaní. Boli naložení do vlaku a odvezení na sever do Charlestownu. Obávam sa však, že vlak nebol príliš luxusný. Všetko, čo mali k dispozícii, boli iba dobytčie vagóny.“ Nieкто iný podotkol, „Počul som, že ten vlak bol zmetený vodou z koľají v mieste, kde lešenia križujú Lancassangský potok. Myslím, že všetci sa utopili.“

Všetky telefónne a telegrafné linky medzi Jeffersonville a Charlestownom boli odplavené, takže nebolo možné získať ďalšie informácie iným spôsobom, ako tam ísť. Bill skočil do svojho nákladného auta a vydal sa po Utica Pike smerom k Charlestownu, vzdialenému dvadsať kilometrov severne od Jeffersonville. Lancassangský potok ho zastavil. Bol

neprejazdný po mnoho míľ, vylial sa zo svojich brehov, premenil kukuričné polia na močiare a celé kilometre diaľnice boli pod vodou. Bill sa teda ponáhľal späť do Jeffersonville, naložil čln, natankoval palivo a vrátil sa do Utica Pike na miesto, kde koľajnice zmizli pod vodou. Dážď so snehom sa zmenil na krúpy, ktoré búšili do podlahy jeho člnu, keď ho Bill spustil na vodu. Snažil sa pozorovať koľajnice pod vodou, čo sa mu celkom dobre darilo na úseku prvej míle. Ale čím viac sa blížil ku stredu potoka, tým bol prúd oproti nemu silnejší, až ním bol nakoniec celkom odnesený. Čoskoro bol beznádejne stratený v bludisku močiarov kukuričných polí, ktoré sa striedali s pásmi lesa. Začalo byť príliš nebezpečné, aby pokračoval či už dopredu alebo naspäť. Hoci to trhalo Billove srdce, aby pokračoval ďalej, vedel, že musí prečkať tú búrku. Vytiahol teda čln na malý ostrovček, postavil si prístrešok z vetví a urobil oheň. Potom sa posadil a čakal... a obával sa.

Kapitola 21

Hope zomiera

1937

Vody povodne uväznili Williama Branhama na tom malom ostrove počas troch dní plných trápenia. Väčšinu svojho času strávil trápením seba samého, predstavou toho najhoršieho, obrazmi svojej manželky a detí, ako plávajú v rieke obrátení tvármi ku dnu, zavesení niekde na hromade krovia. Myšlienky toho druhu takmer roztrhali jeho dušu na kúsky. V mukách sa modlil o pomoc ku svojmu Majstroví. Ale bez ohľadu na to, ako vytrvalo sa modlil, nebol schopný nájsť u Pána útechu. Vyzeralo to tak, akoby sa Boh k nemu obrátil chrbtom a odmietal ho počúvať. Vždy, keď sa Bill modlil, jeho myšlienky sa vracali späť k tým letničným ľuďom, s ktorými sa stretol v Mishawaka. Boli oni skutočne tou spodinou oproti iným cirkvám? Alebo opustili tie cirkvi kvôli tomu, že našli niečo skutočné? Keď tak sedel hodinu za hodinou vo svojom väzení na ostrovčeku, Bill mal dosť času na to, aby si uvedomil, či tí letniční ľudia boli spodinou alebo nie, a či mal alebo nemal brať ohľad na názor svojej svokry a dať tomu názoru prednosť pred vedením Ducha Svätého.

Na druhý deň po svojom uväznení konečne prestalo pršať, vrstva mrakov sa stenčila a občas preblesklo slnko. Spozorovalo ho lietadlo, ktoré mu zhodilo nejaké potraviny. Na tretí deň sa utíšil aj vietor a Bill sa rozhodol, že to skúsi znova. Podarilo sa mu na svojom člne dostať o jednu míľu ďalej pozdĺž rozvodneného potoka do malej osady Port Foulton, ktorá bola situovaná natoľko vysoko, že vlny dosahovali k domom iba do výšky niekoľkých schodov. V Port Foulton strávil sedem dní; prial si, aby voda klesla a prúd vody sa zmiernil. Nakoniec to ale dlhšie nevydržal. Pokúsil sa

znovu doplávať k vzdialenému brehu a tentoraz sa mu to podarilo. Pripevnil svoj čln ku stromu a pokračoval ďalej pešo smerom k Charlestownu. Keď došiel k okraju mesta, pýtal sa každého, koho stretol, či nevie niečo o vlaku, ktorý sem mal doraziť z Jeffersonville krátko predtým, ako povodeň podomlela koľaje. Nikto z opýtaných o tom nič nevedel. Celý sklúčený sa Bill plahočil ku vlakovej stanici.

Zrazu vedľa neho zastavilo auto. „Hej, Billy Branham, čo ťa privádza do Charlestownu?“ Bol to plukovník Hayes, starý rodinný priateľ. Potom, čo mu Bill vysvetlil svoju vážnu situáciu, plukovník Hayes povedal, „Naskočí si, Billy. Pomôžem ti ich nájsť.“

Za chvíľu už stáli vo dverách kancelárie vlakového dispečingu. Bill sa triasol, keď sa spýtal, „Pred desiatimi dňami, práve, keď sa prelomila hrádza v Jeffersonville, prišiel sem okolo polnoci nejaký vlak. Údajne mal dobytčie vagóny, ale bol plný ľudí, chorých ľudí.“

„Ako by som mohol na ten vlak zabudnúť?“ odpovedal výpravca. „Bol to posledný vlak, ktorý prešiel ešte predtým, než voda podomlela koľaje.“

Billa zaliala vlna úľavy. „Čo sa stalo s tými ľuďmi?“ spýtal sa dychtivo.

„To vám neviem povedať. Ten vlak sa tu ani nezastavil. Neviem, kde skončil, ale za chvíľu príde rušňovodič, ktorý ho riadil. Zostaňte niekde nablízku.“

Rušňovodič toho vedel viac. „Matka s dvoma malými deťmi? Áno, spomínam si na ten prípad. Všetci boli ťažko chorí. Poslali sme ich do Columbusu v Indiane. Tam sa asi sotva dostaneš, mladý muž. Povodeň narušila celú trať do Columbusu a cesty sú tiež všetky zablokované.“

Keď Bill spolu s plukovníkom opustili železničnú stanicu, Bill bol zmietaný starosťou, trel si ruky a preťahoval si prsty. Plukovník Hayes mu pevne položil ruku na plece a povedal, „Billy, ja ťa tam dostanem. Poznám medzi cestami prechod, ktorý je vyššie položený, a som si istý, že cez tú vodu prejdeme.“

„Tak poďme.“

Columbus v štáte Indiana bol vzdialený osemdesiat kilometrov na sever. Prišli až za súmraku a čoskoro sa dozvedeli o baptistickom kostole,

ktorý bol zmenený na dočasnú nemocnicu, aby v ňom dočasne ubytovali všetky choré a zranené obeť povodne. Keď prišli k hlavnému vchodu budovy, Bill vyskočil a hnal sa hore po schodoch, pričom bral tri schody naraz. V auditóriu sa tlačili ľudia. Lavice boli zložené na hromade pri stene a na podlahe boli v dlhých radoch postavené vojenské poľné lôžka. V tejto veľkej miestnosti prevládala hlučnosť a zmätok - ľudia chodili uličkami medzi lôžkami, hovorili; pacienti stonali a kašľali. Bill vzrušene zakričal, „Hope! Hope! Kde si?“ Tváre sa otočili jeho smerom, ale Bill si to nevšimol. Behal medzi posteľami a hľadal jednu tvár, ktorá preňho znamenala viac než všetky ostatné. „Hope, kde si, miláčik?“

Ďaleko na konci miestnosti Bill spozoroval útlu ruku, ako sa dvíha hore. Hnal sa strmhlav medzi lôžkami, až kým sa neocitol vedľa jej postele. Prvý pohľad na svoju milovanú ženu spôsobil, že sa nekontrolovateľne zachvel. „Drahý Bože, zmiluj sa!“ pomyslel si. Hopina koža bola biela ako bavlna. Jej ruky boli tak chudé; musela stratiť najmenej dvanásť kíľ. Jej oči boli hlboko vpadnuté do očných jamiek a priehlbiny na jej lícach boli tak spadnuté, že bolo možné ľahko vidieť obrysy jej lícných kostí.

Hope na neho hľadela a slabo sa usmiala. „Bill, mrzí ma, že takto vyzerám.“

Bill klesol na kolená a objal ju. Zápasil, aby udržal svoj hlas bez trasenia, a povedal, „Miláčik, vyzeráš dobre. Je mi ľúto, že si tak chorá. Kde sú Billy Paul a Sharon?“

„Sú u niekoho v inej miestnosti. Nechcú ma k nim pustiť.“

Nejaká ruka sa dotkla Billovho pleca. „Ste kazateľ Branham?“

„Áno.“

„Som jeden z tunajších lekárov. Môžem si s vami na pár minút osobne pohovoriť?“

Akonáhle boli tak ďaleko, aby ich Hope nepočula, lekár prehovoril, „Kazateľ Branham, je mi ľúto, že vám to musím povedať, ale u vašej manželky sa rozvinul tuberkulózný zápal pľúc. Nevidím teraz nič, čo by ho mohlo zastaviť.“

Slová lekára zasiahli Billovu hrud' ako skalpel. „Nie, pán doktor, to nie je možné. Boh ju môže zachrániť.“

„Áno, to by mohla byť pravda; ale čo sa týka lekárskeho vied, ona je na konci. Nie sme schopní pre ňu urobiť nič viac. Starám sa tiež o tvoje deti. Tvoj chlapec je na tom celkom dobre, ale tvoja dcérka má ťažký zápal pľúc. Budeš šťastným človekom, ak sa z toho dostane.“

Bill zavzlykal, „Ó, Bože, zmiluj sa.“

„Nesmieš sa zosypať pred svojou ženou,“ napomenul ho lekár, „to by bolo pre ňu ešte horšie. Ona nevie, že umiera.“

Bill sa snažil zo všetkých síl ovládnuť svoj ziaľ. „Kedy ju budem môcť vziať s deťmi naspäť do Jeffersonville?“

„Akonáhle budú otvorené cesty.“

Bill sa vrátil späť k Hopinmu lôžku a povedal, „Miláčik, lekár povedal, že ťa budem môcť za niekoľko dní vziať domov. Potom sa o teba bude starať doktor Sam Adair.“

Tenké Hopine pery sa jemne pohli v žalostnom úsmeve, „To bude fajn, Bill. Snáď mi Boh preukáže milosrdenstvo a nechá ma nažive.“

Bill sa s námahou snažil, aby sa mu nezakolísal hlas, keď povedal, „Ja celým srdcom dúfam, že to urobí.“

Po dobu piatich mesiacov bola Hope pripútaná na nemocničnom lôžku v Jeffersonville. Doktor Adair vyskúšal celé svoje umenie zo svojej čiernej lekárskej kapsy, aby ju dostal z tej kľzáčky, ktorá ju ťahala dole. Nič nepomáhalo.

Keď Hope začala kašľať krv, Bill začal byť z toho celý zúfalý. Doktorovi Adairovi toho nezostalo veľa, čím by mohol Billa utešovať, okrem vysvetlenia, čo sa deje, „Bacily tuberkulózy nakazili jej pľúca a narušili cievy v okolí prieduškového stromu. Odtiaľ pochádza tá krv.“

„Doktor, nie je tu ešte niečo, čo by sme mohli vyskúšať? Som zúfalý.“

„Poznám Dr. Millera, ktorý pracuje v sanatóriu v Louisville. Ten má veľa skúseností s TBC. On by mohol mať nejaké návrhy. Zavolám mu.“

Dr. Miller prišiel cez rieku, aby vyšetril Hope predtým, než mohol vyjadriť svoj názor. „Tá nemoc je v značne pokročilom štádiu. Jedinou vecou, ktorá by snád mohla zabráť, je umelý pneumothorax.“

Bill vyzeral zmätene, „Čo je pneumothorax?“

„Pneumo znamená pľúca a thorax znamená pľúcnu dutinu, ktorá drží pľúca a srdce. Pneumothorax je teda stav, kedy vzduch alebo plyn, ktorý prichádza do priestoru medzi pľúcami a hrudnou stenou, zvyšuje tlak v tejto oblasti, čoho následkom je pľúcne zlyhanie. To sa stáva samovoľne pri niektorých pľúcnych ochoreniach a obvykle je to veľmi nebezpečné. Pri umelom pneumothoraxe spôsobíme zlyhanie jednej časti pľúc zámerné. Keďže bacil, ktorý je pôvodcom TBC, potrebuje ku svojmu prežitiu vysokú hladinu kyslíka, pokiaľ spravíme kolaps jednej časti pľúc, podarí sa nám niekedy udusiť bacily.“

„To znie sľubne. Čo to zahŕňa?“

„Vpichnete ihlu medzi rebrá do hrudnej dutiny. Potom tam vpustíme odmeranú dávku vzduchu a spôsobíme zlyhanie jednej časti pľúc. Postupne táto časť pľúc vstrebe vzduch a tak musíme vtláčať viac vzduchu v stanovených intervaloch v závislosti od dĺžky liečby.“

Teraz si Bill nebol celkom istý. „To znie riskantne.“

„Každopádne tu nie sú žiadne záruky,“ dodal Dr. Miller.

Bill sa o tom porozprával s Hope a ona súhlasila, nech to skúsia. Nemocnica v Jeffersonville nebola vybavená pneumothoraxovým zariadením a tak si Bill požičal peniaze, aby mohol prenajať tento prístroj z Louisvillskej nemocnice. Držal Hope za ruku, keď lekár znečivil jej bok a vsunul jej ihlu do priestoru medzi rebrá a hrudnú dutinu. Počas celého zákroku mala Hope zovreté pery a zvierala Billovu ruku tak silno, až zbelela. Hrozne trpela. Keď bol Dr. Miller so zákrokom hotový, Bill musel vypáčiť Hopine prsty zo svojej ruky.

Po liečbe urobil Dr. Miller röntgen oboch pľúc. Podrobne ich preskúmal a potom zavolał Billa do konzultačnej miestnosti. „Kazateľ

Branham, obávam sa, že sa nám to nepodarilo. Plúca tvojej ženy sú už príliš zasiahnuté. Nie je už nič, čo by sme pre ňu v tejto chvíli mohli urobiť. Volá ju k Sebe všemohúci Boh. Obávam sa, že bude žiť už iba niekoľko dní.“

Nevýslovne rozpoltený vo svojom vnútri sa Bill vrátil do Hopinej izby. Vyzerala tak bledo a krehko, ležala na posteli ako veľká čínska bábika. Ó, ako ju miloval. Čo by si bez nej počal? A deti - Billy Paul nemal ešte ani dva roky; a Sharon Rose mala ledva deväť mesiacov - čo si počnú bez mamy?

Hope sa spýtala, „Povedal ti niečo lekár?“

Bill potriasol hlavou, „Nepýtaj sa ma na to, miláčik. Musím ísť teraz do práce, ale budem ťa chodiť navštevovať každých niekoľko hodín.“ Nerád sa od nej vzdával, ale na liečenie minul počas niekoľkých posledných mesiacov stovky dolárov a bol nútený pracovať, aby ich mohol splácať.

Vo štvrtok 22. júla bol Bill na pochôdzke päťdesiat kilometrov severne od Jeffersonville, v blízkosti Scottsburgu v Indiane, keď náhle začul vo vysielacke zdrvivú správu, „Voláme Williama Branhama, tvoja manželka umiera. Ak ju chceš uvidieť živú, radšej sa vráť. Ihneď!“

Bill zišiel s vozidlom na okraj vozovky a vystúpil von. Odopol si opasok s pištoľou a položil ho na sedadlo; potom si dal dole svoj klobúk a kľakol na okraj vozovky. Sklonil hlavu pred Bohom a modlil sa, „Nebeský Otče, urobil som všetko, čo som mohol. Vieš, že trháš samotnú dušu Svojho služobníka na kusy; ale ja som pravdepodobne trhal Tvoju dušu, keď som namiesto Teba počúval svoju svokru. Už som Ti predtým povedal, že to ľutujem. Pane, prosím Ťa, nenechaj Hope zomrieť, dokiaľ sa s ňou ešte raz neuvidím.“

Vyliezol späť do kabíny, zapol sirénu a ponáhlal sa do nemocnice tak rýchlo, ako to len jeho nákladák dokázal. Bežal po schodoch do hlavného vchodu, keď uvidel Dr. Adaira, ktorý išiel po chodbe tým istým smerom. Dr. Adair letmo pozrel na Billa, rýchle sklonil svoju hlavu a vstúpil do bočných dverí, aby sa mu vyhol. Bill prebehol chodbou a otvoril dvere.

Sam ho objal a súcitne povzdychol, „Billy, chlapče.“

„Povedz mi, doktor, je ešte nažive?“

„Myslím si, že áno, Billy. Ale dlho nebude.“

„Doktor, pôjdeš so mnou do jej izby, však?“

Doktor Adair zvesil svoju hlavu. „Ó, Bill, nechci to odo mňa. Hope mi upiekla toľko koláčov. Je ako moja sestra. Nemôžem to znieť, aby som ešte vstúpil do jej izby.“

Otvorili sa dvere a sestrička vstúpila do miestnosti. „Kazateľ Branham, vezmite si tento liek. To vás upokojí.“

Bill ho odsunul nabok a vyšiel smerom k Hopinej izbe. Sestrička povedala, „Pôjdem s vami,“ a nasledovala ho.

Dr. Adair zavolať za Billom, „Bill, ona je v bezvedomí.“

Hope ležala na lôžku a prestieradlo mala natiahnuté cez tvár. Bill zdvihol prestieradlo. Jej oči boli zatvorené a čeľusť visela otvorená. Jej telo sa scvrklo na menej ako päťdesiat kíľ. Bill položil ruku na jej čelo; cítil, že je chladné a lepkavé. Uchopil ju za plece a jemne s ňou zatriasol. „Hope, miláčik, odpovedz mi. Milujem ťa z celého srdca. Prehovoriš ku mne ešte aspoň raz?“ Žiadna odpoveď, žiaden pohyb. Bill sa začal nahlas modliť, „Bože, viem, že som zlyhal, ale prosím, nech ku mne prehovorí ešte aspoň...“

Skôr, než skončil s modlitbou, Hopine viečka zažmurkali a potom otvorila oči. Pokúsila sa zdvihnúť ruky, ale bola príliš slabá. Jej pery sa pohlí, prehovorila slabým hlasom, „Je to také ľahké,“ povedala, „prečo si ma zavolať späť?“

Bill sa oprel o posteľ, aby ju lepšie počul. „Čo si tým myslela, miláčik?“

„Billy, ty si o tom hovoril, kázal si o tom, ale nemáš ani tušenie, aké nádherné to je.“

„O čom to hovoríš?“

„Išla som Domov. Boli tam dve osoby v bielom rúchu, každý z nich stál po jednej strane. Kráčali cestičkou lemovanou nádhernými kvetmi a elegantnými palmovými stromami. Všade boli krásne vtáky, spievali a lietali zo stromu na strom. Bolo to také pokojné. Potom som z diaľky začula tvoje volanie a otočila som sa dozadu, aby som ťa videla.“ Hope si všimla sestričku, ktorá stála vedľa jej manžela. „Louisa, keď sa vydáš, dúfam, že

budeš mať takého dobrého manžela, ako je môj. On bol ku mne taký dobrý. Taký chápavý.“

Ošetrovatelka si zakryla tvár vreckovkou a rýchle opustila izbu.

„Nie, miláčik,“ povedal Bill, „nebol som schopný urobiť pre teba to, čo som chcel.“

„Urobil si všetko, čo si mohol urobiť, Bill. A ja ťa za to milujem. Ale musím sa ponáhľať; čakajú na mňa. Predtým, než odídem, chcela by som ti povedať niekoľko vecí. Vieš, prečo odchádzam, však?“

Bill sa snažil povedať áno, ale nenašiel v sebe vhodné slovo; a preto len prikývol hlavou.

„Nikdy sme nemali počúvnuť mamu,“ zašepkala Hope. „Tí letniční ľudia sú v poriadku. Sľúb mi, že jedného dňa k tým ľuďom pôjdeš. Vychovávaj takto naše deti.“

„Ja viem, že som nemal počúvnuť tvoju mamu. Ó, keby som to mohol vrátiť naspäť, urobil by som inak. Ale raz to napravím.“

„Bill, pamätáš sa na tú pušku, ktorú si si chcel kúpiť, ale nemali sme dosť peňazí na to, aby sme mohli zložiť zálohu?“

„Áno, drahá, viem o tom.“

„Tak veľmi som si priała, aby si tú pušku mal. Šetrila som drobné mince zo svojho týždenného rozpočtu na oblečenie, ktorý si mi dal. Keď sa vrátiš domov, pozri sa hore nad skladáciu posteľ. Tam nájdeš obálku s peniazmi. Sľúb mi, že si tú pušku kúpiš.“ Bill preglol a sľúbil. „Kvôli tebe si ju kúpim.“

„Ďalšia vec - chcem sa ti ospravedlniť, lebo som ti niečo tajila. Spomínaš si, ako sme raz išli do Fort Wayne a ty si mi kúpil tie pančuchy?“

„Áno, spomínam si na to.“

„Bill, ty si mi kúpil nesprávny druh. Tie pančuchy boli vhodné pre staršiu ženu. Dala som ich tvojej mame. Ale nepovedala som ti o tom, lebo som ťa nechcela zraniť.“

Bill zrazu pocítil iný druh bolesti, ktorá sa ho zmocnila. Svojou nedbalosťou v ten deň podcenil potreby Hope. Ako len mohol byť tak bezohľadný, tak bezcitný? Jeho muky mu teraz pripadali neznesiteľné.

Na Hopinej tvári sa rozhostil pokoj. „Prichádzajú späť. Cítim, že sa približujú. Bill, je to ľahké. Tento vzácny Duch Svätý, ktorého sme prijali, ma sprevádza. Daj mi sľub, že budeš kázať krst Duchom Svätým, až kým nezomrieš. Je to skutočné. Je to nádherné v hodine smrti.“

„Sľubujem ti, že budem.“

Hope sa podaril slabý úsmev. „Chcem, aby si mi tiež sľúbil, že nebudeš žiť sám.“

„Ó, Hope, to ti nemôžem sľúbiť. Príliš ťa milujem.“

„Bill, máme dve deti. Nechcem, aby sa vláčili z miesta na miesto. Nájdi si nejaké dobré kresťanské dievča a ožeň sa s ním; s niekým, kto bude milovať naše deti a vytvorí im domov.“

„Ó, Hope, prosím, nepros ma, aby som ti niečo také sľúbil.“

„Prosím, Bill. Nechceš ma nechať umrieť nešťastnú, však?“

So srdcom, ktoré mu takmer vyskočilo z hrude, Bill zamumlal, „Sľubujem, že urobím najlepšie, ako budem môcť.“

Jej posledné slová k nemu boli, „Bill, zotrvaj na misijnom poli.“

Bill povedal, „Miláčik, pochovám ťa na cintoríne Walnut Ridge. A keď zaspím ja, budem ležať vedľa teba. Ak Ježiš príde skôr, než zomriem, budem niekde na bojovom poli pri kázaní evanjelia Ducha Svätého. V ten veľký deň, keď sa na Ježišove slová rozostúpia nebesia a nový Jeruzalem bude zostupovať z neba, vezmem Billyho Paula a Sharon a stretneme sa s tebou pri východnej bráne predtým, než vojdeme do vnútra.“

Hope sa naposledy usmiala a stlačila mu ruku. Potom zatvorila oči a odišla tým chodníkom medzi palmami smerom k Božiemu mestu. V Billových myšlienkach navždy zostane vo veku dvadsaťštyri rokov.

Kapitola 22

Najzradnejší okamih jeho života

1937

Ella Branhamová naliehavo prosila svojho syna, aby u nej zostal prvú noc po smrti Hope. Vedela, že o deti sa stará pani Broyová, a Ella nechcela, aby bol Bill sám. Bill odmietol, chcel ísť domov. Aj keď tam toho veľa nebolo - všetko v oboch izbách by sa dalo kúpiť za desať dolárov - stále bol však tento malý príbytok ich domovom. Hope v ňom udržiavala čistotu; zanechala v ňom stopy lásky a premenila tak stiesnený obyčajný nájomný byt na teplý, pohostinný domov.

Len čo Bill vošiel hlavným vchodom, uvedomil si, že urobil chybu. To miesto ho nevívalo; nebol v ňom život; nebola v ňom sila na radosť. Vošiel do spálne, pozrel sa na vrch skladacej postele. Tam pod novinami ležala obálka, o ktorej sa Hope zmienila. Bill vysypal mince na prikrývku postele a spočítal ich. Celková suma bola 2,80 dolárov – chýbalo len dvadsať centov do čiastky potrebnej na zaplatenie zálohy za pušku kalibru 22, po ktorej vyše roka túžil. Bill sa vo svojom srdci rozhodol, že zaplatí zálohu za tú pušku; napriek stovkám dolárov, ktoré dĺžil za lekárske účty. Sľúbil, že bude mesačne splácať čiastku stanovenú za tú pušku, dokiaľ nebude celá jeho. Na pamiatku svojej oddanej manželky.

Lahol si na posteľ a túžil utiecť do spánku. Nejaká myška sa vlúdila do kuchynského šporáka a šelestila na rošte v papieri na zapaľovanie ohňa. Billovi to znelo, ako keby Hope otvárala obal od cukríkov, ktoré mala na polici v kuchyni. Vstal a zavrel nohou dvere do kuchyne. Za dverami viselo na vešiaku Hopine kimono. Teraz si uvedomil, že mal predsa len ísť do

domu svojej matky. Tu mu všetko pripomínalo jeho manželku, ktorá teraz ležala v márnici. Bill zaboril svoju mokrú tvár do matraca, aby si uľavil vo svojom žiali.

V tej chvíli naliehavo zabúchala na dvere nejaká päšť. Bill vyskočil a nechal do izby vojsť Franka Broya so svojim synom Fletcherom. Frank povedal, „Bill, mám pre teba zlé správy.“

„Ja viem, Frank. Bol som s Hope, keď umierala.“

„To nie je všetko. Umiera aj tvoje dieťa.“

„Sharon?“ Bill zalapal po dychu. „Určite nie!“

„Áno. Dr. Adair ju zobral do nemocnice. Má meningitídu. Lekár povedal, že nebude žiť. Poď, zaveziem ťa tam.“

Namiesto pohybu Bill odpadol na podlahu. Frank s Fletcherom mu pomohli dostať sa von a nastúpiť do Frankovej dodávky.

Keď Bill prišiel do nemocnice, Dr. Adair ho zobral do laboratória a nechal ho, aby sa cez mikroskop pozrel na vzorku tekutiny zo Sharoninej chrbtice. „Toto je tuberkulózna meningitída,“ povedal smutne Dr. Adair. „Dostala to od svojej matky. Obvykle sa bacily TBC zastavia v pľúcach, ale niekedy preniknú do krvného riečišťa a dostanú sa do blán, ktoré obaľujú mozog. To sa stalo tvojej dcére. Je mi ľúto, Bill, ale v tomto bode nie je absolútne nič, čo by sme pre ňu mohli urobiť.“

„Kde je, doktor? Chcem ju vidieť.“

„Je dole na izolačke. Ale nemôžeš sa tam ísť na ňu pozrieť, Bill, je infekčná.“

„Nezáleží mi na tom, či zomriem. Musím Sharon ešte raz uvidieť.“

S ťažkosťami trval Dr. Adair na svojom rozhodnutí. „Nemôžeš to urobiť, Bill. Meningitída je vysoko nákazlivá. Môžeš si ju preniesť na kabáte a nakaziť Billyho Paula.“

Bill sa posadil, skryl tvár vo svojich dlaniach a vzlykal, „Prines mi nejaký chloroform a nechaj ma zomrieť spolu s ňou. Aký význam má teraz pre mňa môj život? Všetko, čo som miloval, je preč.“

Dr. Adair pociťoval muky svojho priateľa, akoby boli jeho vlastné. „Bill, zostaň tu. Pošlem ti sestru, aby ti priniesla niečo, čo by ti zmiernilo bolesť.“

Len čo Dr. Adair opustil izbu, Bill vykĺzol inými dverami von a smeroval do suterénu. Sharon Rose ležala v postieľke, mrnčala a trhala sa vo svalových kĺboch. Jej telíčko bolo zahalené tenučkým plátnom ako sieťkou proti komárom, ale kvôli jej kopaniu a vrteniu sa toto plátno zošmyklo a teraz tam dve muchy sali tekutinu z okolia jej očí. Bill odohnal muchy a dal sieťku na svoje miesto.

„Sharon?“ nežne prehovoril.

Obrátila k nemu svoju hlavičku a jej ústa sa zachveli. Trpela tak hrozne, že oči jej zaškúľili.

Bill klesol na kolená, zavrel oči a zopol dlane k sebe. „Ó, drahý Bože,“ úpenlivo prosil, „Ty si mi zobral moju milovanú manželku a teraz berieš moje dieťaťko! Prosím, neber mi moju dcérenku. Ja som ten, ktorý urobil chybu. Mal si vziať mňa. Lutujem to, že som počúvol niekoho iného namiesto toho, aby som počúvol Teba. Budem sa snažiť, aby som to už nikdy viac neurobil. Pane, pôjdem medzi tých ľudí, ktorých ona nazvala odpadom a spodinou, a nebudem hľadiť na to, že ma niekto bude prezývať náboženským fanatikom. Urobím všetko, čo budeš odo mňa žiadať, len prosím, nenechaj zomrieť moje dieťa.“

Len čo otvoril oči, uvidel niečo ako čierne prestieradlo, ktoré padalo dole medzi neho a Sharon. Tú istú vec videl, keď sa minulé vianoce modlil za Hope. Vedel, že Boh odmietol jeho modlitbu.

To bola najzradnejšia chvíľa jeho života. Kľáčal na tvrdej podlahe na izolačke v suteréne so svojou deväťmesačnou dcérkou, ktorá umierala pred jeho očami, keď v tom k nemu pristúpil pokušiteľ a šepkal, „*Hovoríš, že Boh je láska? Je toto láska? Tak veľmi si kázal Jeho Slovo, tak veľmi si sa snažil pre Neho žiť, a teraz, keď ide o život tvojho vlastného dieťaťa, On ťa odmietne! Akému Bohu to vlastne slúžiš?*“

Bill sa na chvíľu zapotácal v neistote na tomto veľkom predele. Potom prišla jeho odpoveď, vyvierajúca z akejsi skrytej fontány sily v hlbine jeho duše, „Poviem to ako Jób za dávnych čias:

'Hospodin dal a Hospodin vzal. Nech je požehnané meno Hospodinove.'

Ó, Bože, neviem, prečo ma takto trháš, ale to nezmení moju vieru v Teba. Aj keby si ma zabil, aj tak Ti budem dôverovať. Verím v Teba.“

Vstal a naposledy sa naklonil nad postieľkou svojej dcéry. „Sharon, keď anjeli zanesú tvoju dušu v ústrety tvojej mame, pochovám ťa v jej náručí.“

Amélia Hope Branhamová bola pochovaná v sobotu 24. júla 1937 na cintoríne Walnut Ridge, na mieste, ktoré si jej otec kúpil pre seba a svoju manželku. Sharon Rose zomrela na druhý deň. V pondelok ráno zamestnanci pohrebného ústavu otvorili hrob Hope a spustili malú rakvu na veko rakvy jej matky. Bill dodržal svoj sľub; pochoval Sharon Rose v náručí jej mamy.

Nasledujúce týždne Bill existoval v začarovanom kruhu neznesiteľného žiaľu. Každý deň sa vliekol bez konca. Noci boli často bezsennou mučiarňou. Každé pracovné ráno sa nútil ísť do práce. Vedel o svojich záväzkoch splácať svoje dlhy za liečbu v nemocnici a to mu dodávalo zmysel žiť ďalej. Popoludní si vyzdvihol Billyho Paula z domu Broyových, uvaril večeru a celé hodiny sa prechádzal po uliciach a nosil pri tom syna na pleciach.

Raz po práci Bill posadil svojho syna na schodisko a išiel na dvor pozrieť svojho loveckého psa, ktorý bol uviazaný pri starom dube v zadnej časti jeho pozemku. Billy Paul povedal, „Oci, kde je mamička?“

Bill na túto otázku odpovedal už najmenej stokrát. Ale dvojročný Billy Paul jednoducho nebol ešte natoľko vyspelý, aby to mohol pochopiť. „Je v nebi. Išla navštíviť Ježiša.“

„Kedy sa vráti? Ja ju chcem.“

„Billy, ona sa nevráti, ale ty a ja za ňou raz pôjdeme.“

Keď sa Bill znovu vracal cestičkou dozadu, Billy Paul ukázal svoj buclatý prst k nebu, „Oci, pozri! Videl som mamičku tam na tom oblaku.“

To bolo pre Billa príliš veľa, aby to mohol uniesť. Padol na zem na tvár a ležal tam celú hodinu, mŕtvolne nehybne, zatiaľ čo Billy Paul sedel na schodoch a plakal za mamičkou. Keď sa Bill nakoniec vzbudil natoľko, aby vstal, odviezol Billyho Paula späť k Broyovým, aby ho tam nechal na noc, a sám sa uberal na cintorín Walnut Ridge. Po ceste na cintorín vedľa neho prešlo a zastavilo auto. Pán Isler, senátor štátu Indiana, ktorý býval neďaleko, vystúpil zo svojho auta. „Kam ideš, Billy? Na cintorín?“

„Hej.“

„Nie je to prvýkrát, čo ťa vidím, ako ideš na ten kopec. Čo tam hore robíš?“

„Sedím vedľa hrobu svojej manželky a dieťaťa a načúvam vetru, ktorý vyhráva melódiu vo vetvách stromov.“

„Aký druh hudby to hrá?“

Bill zacitoval verš cirkevnej piesne, „Je kraj za riekou, volajú ho 'Sladké navždy' a ten breh dosiahneme iba rozhodnutím viery. Jeden po druhom sa blížime k jeho portálu, aby sme žili medzi nesmrteľnými; a raz tieto zlaté zvony zaznejú pre teba a pre mňa.“

Senátor Isler zovrel obidve Billove ruky vo svojich dlaniach. „Billy, chcem sa ťa na niečo spýtať. Videl som ťa stáť na rohoch ulíc a kázať ťa tak, že si vyzeral, ako by si mal padnúť mŕtvy. Videl som ťa chodiť hore a dole po uliciach, aby si sa modlil za chorých v každej nočnej hodine. Po všetkých tých ťažkostiach, ktoré si mal, čo pre teba teraz znamená Kristus?“

„Je mi všetkým, čo mi zostalo, pán Isler. Je mojím životom, mojím všetkým, mojou konečnou autoritou. Je mi tou jedinou pevnou vecou, ktorej sa môžem držať.“

Pán Isler zavrtel hlavou. „Potom, čo ti zobral ženu a dieťa, ty Mu stále chceš slúžiť?“

„Aj keby ma zabil, stále Mu budem dôverovať.“

Na druhý deň skoro ráno bol Bill poverený úlohou, aby opravil poškodené sekundárne vedenie v ulici Highway 15, blízko New Albany. Dal si na nohy ostrohy a bezpečnostný pás, vyšplhal sa na stĺp elektrického vedenia a zastavil sa tesne pod priečkou. Hope a Sharon Rose ťažko

doliehali na jeho myseľ. Bol schopný pochopiť, prečo Boh zobral jeho ženu,

kde kedysi stál starý drsný kríž, znamenie utrpenia a hanby, pretože na tom starom kríži Ježiš trpel a mrel, a za hriechy sveta bol zabitý.“ Slnko sa práve dotýkalo korún stromov, ktoré sa kúpali v slnečnom svetle, a vrhalo tieň na úbočie vedľa neho - bol to tieň muža, ktorý visel na kríži.

„Tak je to,“ zavzlykal, „moje hriechy Ťa tam dostali, Ježiš. Som rovnako vinný ako ktokoľvek iný.“ Zrazu mu rozum zastrela zmätená myšlienka. Diabol využil tento zmätok a nabádal ho k tomu, aby skoncoval so svojím vlastným životom. Bill sa pozrel na svoje silné, gumové rukavice a potom na linku primárneho vedenia s napätím 2300 voltov, ktorá súbežne viedla so sekundárnou. Zvážil možnosti. Bolo to zlé, veľmi zlé; ale nejako v tej chvíli, s utrpením zastretou myseľou, mu to zlé pripadalo ako správne. Strhol jednu zo svojich ochranných rukavíc a povedal, „Drahý Bože, nerád to robím, ale som zbabelec. Jednoducho nie som schopný bez nich žiť.“ Natiahol svoju holú ruku smerom k tej 2300 voltovej primárnej linke s vedomím, že keď sa jej dotkne, elektrický prúd uvarí jeho krv a roztriešti jeho kosti. „Sharon, otecko ide za tebou a mamičkou.“

Nevedel, čo sa potom stalo. Keď prišiel k sebe, sedel na zemi, jeho bezpečnostný pás bol ešte pripevnený k stĺpu. Pot obliak jeho telo a celý sa nekontrolovateľne triasol. Neschopný pokračovať v ten deň ďalej v práci, nahádzal náradie dozadu svojej služobnej dodávky a išiel domov.

Z poštovej schránky na prednej verande trčalo niekoľko listov. Zobral ich do ruky a zanesol dovnútra. Rozložil ich na kuchynskom stole. Okrem obvyklých mesačných účtov, jeden list bol celkom neočakávaný. Prišiel z jeho banky a bol adresovaný na „Slečnu Sharon Rose Branhamovú“. Billova ruka sa chvela pri otváraní obálky. Potom to pochopil. Banka jej vracala tých 80 centov. Bill zabudol na ten sporiaci účet, ktorý niekoľko dní pred vianocami založil pre Sharon. Bolo to práve pred...

Jeho psychická sila bola na konci a jeho myseľ zaplavili tie hrozné spomienky. Modlil sa, „Ježišu, keď som bol dieťaťom, často som bol hladný a bolo mi zima. Všetci sa mi posmievali a nazývali ma bábovkou. Cítil som sa tak osamelý. Keď som sa stal kresťanom, dal si mi malý domov a vlastnú

rodinu. Usiloval som sa o to, aby som žil správne. Teraz si mi to všetko zobral. Nevýslovne ma to trýzni. Nemôžem takto ísť ďalej. Ó, Bože, prečo nevezmeš aj mňa?“

Diabol sa znova priblížil ako hmla, ktorá zatemnila Billovo zdravé uvažovanie. Bill na okamih stratil obraz Božej riadiacej ruky. V tom zradnom okamihu ho satan vyzýval k tomu najhroznejšiemu rozhodnutiu, aké mohol urobiť. Za kuchynskými dverami visel na klinci Billov lesnícky pás s pištoľou. Zobral túto zbraň do ruky a kľakol na podlahu hneď vedľa vojenského lôžka, ktoré stálo pri sporáku. Priložil si hlaveň k hlave, odistil poistku a stlačil spúšť, zatiaľ čo sa nahlas modlil, „Otče náš, ktorý si na nebesiach, posväť sa Meno Tvoje. Príď kráľovstvo Tvoje. Buď vôľa Tvoja...“ Stlačil silnejšie a silnejšie na tú dobre naolejovanú spúšť, ale tá sa ani nepohla. Vložil do toho teda všetku svoju silu, ktorá mu ešte zostala, ale jednako sa tá oblúkovite zakrivená oceľová spúšť ani nepohla. Nakoniec to vzdal a odhodil zbraň nabok. Keď dopadla na zem, výstrel prerazil stenu až na druhú stranu.

Bill sa zrútil na lôžko. „Ó, Bože, drvíš ma na kusy. Nechceš mi ani dovoliť zomrieť?“

Nakoniec sa preplakal do hlbokého spánku - a mal sen. Nebol to bežný sen so zahmlenými okrajmi a slabým vedomím. Hrany boli ostré a zreteľné. A zostali v jeho pamäti tak jasne, ako keby tam v skutočnosti bol.

Snívalo sa mu, že sa nachádza niekde na prérii na západe, vykračuje si cestou v púšti a spieva si známu baladu zo západu, „Koč má zlomené koleso a na ranči je tabuľka s nápisom 'Na predaj'...“ Bill kráčal okolo starého zakrytého koča, takého, aký dávni osadníci nazývali „plachetnica prerie“. Jedno jeho predné koleso bolo zlomené a tým bola celá kostra koča naklonená k jednému rohu, a os sa tým pádom dotýkala zeme. Vedľa miesta, kde sa zlomené koleso dotýkalo kostry koča, stála krásna mladá slečna a pozorovala ho. Vietor sa pohrával s jej dlhými blond'avými vlasmi. Jej modré oči žiarili v slnku. Keď Bill prechádzal okolo, zložil si svoj kovbojský klobúk a veselo ju pozdravil, „Dobré ráno, madam.“

Ona odpovedala, „Dobré ráno, oci.“

Bill sa zastavil a zízal na túto krásnu ženu oblečenú v bielom. Vyzerala najmenej na dvadsať rokov. „Ako to, slečna, ako môžem byť tvojím ockom, keď si takmer rovnako stará ako ja?“

Jej široký úsmev ukázal jej dokonalé zuby. „Oci, ty jednoducho nevieš, kde si. Na zemi som bola tvojou malou Sharon Rose.“

„Sharon? Ale ona bola len malým dieťaťom.“

„Tu nie sú žiadne malé deti, oci. Sme všetci rovnako starí. Sme nesmrteľní. Kde je môj brat, Billy Paul?“

„Pred chvíľou som ho nechal u pani Broyovej.“

Sharon povedala, „Budem tu čakať na Billyho Paula. Nešiel by si navštíviť mamičku? Ona na teba čaká v našom novom dome.“

„V novom dome? My Branhamovci sme nikdy nemali domy; vždy sme boli chudobnými tulákmi.“

„Ale tu máš dom, oci. Pozri.“

Ukázala hore na cestu. Tam na konci tej cesty stál nádherný palác, posadený na vrchole pahorku. Slnko sa práve ponorilo za strechy toho sídla a snečné lúče teraz žiarili všetkými smermi ako maják, ktorý vedie unavených pocestných do prístavu. Bill kráčal tou cestou s rukami zdvihnutými do vzduchu a spieval, „*Môj domov, sladký domov...*“ Od úpätia kopca viedlo dlhé schodisko k hlavnému vchodu. Hope čakala v otvorených dverách, odiata v bielom, s dlhými čiernymi vlasmi, ktoré viali vo vánku. Bill bežal hore po schodisku, bral po tri schody naraz. Keď dobehol hore, padol k jej nohám. Hope ho nežne nabádala, aby sa postavil. Bill povedal, „Hope, práve som sa stretol so Sharon, tam na ceste. Stala sa z nej taká nádherná mladá žena.“

„Áno, stala, Bill. Musíš sa prestať trápiť o mňa a o Sharon.“

„Miláčik, nemôžem si pomôcť. Cítim sa bez vás dvoch tak osamelý. A Billy Paul za tebou neustále plače, neviem už, čo s ním robiť.“

„Sharon a ja sme na tom oveľa lepšie než ty. Sľúb mi, že si už o to nebudeš robiť starosti.“ Hope ho objala a pohladila ho po chrbte tak, ako to tak často robievala na zemi. „Bill, vyzeráš tak unavene. Vyčerpávaš sa

modlitbou za chorých. Pod' so mnou dovnútra. Teraz sa môžeš posadiť a odpočinúť si.“

Vstúpil s ňou do sídla a tam stálo zelené Morrisovo kreslo, presne také, o ktoré prišiel v tej leasingovej spoločnosti, pretože nebol schopný splácať splátky.

Hope povedala, „Spomínaš si na to kreslo?“

Billovi zovrelo hrdlo, „Ako dobre si ho pamätám.“

„Toto ti už nezoberú,“ uistila ho. „Je už zaplatené.“

„Nechápem.“

„Teraz sa vrátiš naspäť, Bill. Sľúb mi, že sa už viac nebudeš trápiť o mňa a o Sharon.“

„Hope, to ti nemôžem sľúbiť.“

Ale Hope naraz zmizla a Bill sa prebúdza. Stále kľačal pri lôžku v tmavej kuchyni. Vstal a poobzeral sa po tmavej miestnosti. Zdalo sa mu, akoby cítil nejakú neviditeľnú ruku na svojom pleci. „Hope, si to ty?“ Zdalo sa mu, že cíti, ako ho hladí po chrbte. „Hope, si tu v izbe?“ Bola to len predstava? Alebo mohol počuť jej šepkanie, „Sľúb mi, že si nebudeš robiť starosti.“

Bill povedal, „Sľubujem, Hope.“

Kapitola 23

Prebojovať sa späť

1937 - 1939

Hladina rieky Ohio skutočne vystúpila do výšky 6,7 metra nad ulicou Spring počas povodne v roku 1937, presne tak, ako to Williamovi Branhamovi ukázal anjel. Branhamova modlitebňa, ktorá nebola ďaleko od ulice Spring, tiež obdržala svoj krst. Stúpajúca hladina vody prelomila okná a zaplavila vo vnútri všetko, čo nebolo upevnené, vrátane kazateľne a lavíc. Keď kalná voda konečne klesla, lavice zišli dolu poprehadzované krížom krážom a hore nohami, ale kazateľňa zosadla dolu takmer presne na miesto, kam patrila - na stojato a čelom k obecnstvu. Večer pred povodňou nechal Bill ležať na kazateľni svoju otvorenú Bibliu. Keď sa tam konečne vrátil, aby si pozrel spôsobenú škodu, našiel svoju Bibliu presne tam, kde ju nechal, stále otvorenú na tej istej strane. Bill to zobral ako znamenie od Boha - aj keď vonkajšie okolnosti jeho života boli stále neusporiadané; Slovo Božie, ktoré kázal, zostalo stále pravdivé a nemenné.

To bolo povzbudzujúce - a Bill potreboval každý gram povzbudenia, ktorý mohol dostať, aby mu pomohol niesť ťarchu jeho života. Nemohol sa totiž vyrovnáť so stratou manželky a dcéry. Cítil sa, akoby pykal v žalári bez nádeje na prepustenie. Zármutok ho držal ako závary cely; samota ho strážiła ako strážca a beznádej ako prísny strážca väzenia, ktorý riadi každý jeho pohyb, tento rozsudok mu pripadal takmer príliš ťažký na to, aby ho uniesol.

Občas sa mu podarilo načerpať trochu útechy zo svojho sna o Hope a Sharon v nebi. Vedel, že to bol sen, pretože upadol do spánku.

(Videnia prichádzali, keď bol v normálnom bdelom stave.) Ale to bol taký nezabudnuteľný sen - tak živý, vrátane kresby dreva na tom prérivom koči a stôp, ktoré svojimi čižmami zanechal v piesku. Takisto mu to pripadalo plné významov, ako keby mu Boh chcel povedať mnoho vecí. Niektoré veci mu pripadali jasné. Zlomené koleso koča istotne znamenalo jeho rozpadnutú rodinu; a bolo pravdou, že Hope a Sharon boli teraz na lepšom mieste, ako je zem. Avšak iné symboly neboli už také jasné. Prečo sa ten sen odohrával na západe? A či západ slnka mal nejaký zvláštny význam? Najviac nepochopiteľné zo všetkého bolo to, čo mala Hope na mysli, keď povedala, že je vyčerpaný modlitbami za chorých. Na tieto otázky nedokázal nájsť uspokojivú odpoveď.

Bill čerpal svoju najväčšiu silu z Biblie. Čítal v liste Rimanom 8:28, kde apoštol Pavol hovorí,

„A vieme, že tým, ktorí milujú Boha, všetko spolu pôsobí na dobré, tým, ktorí sú povolani podľa preduloženia.“

Bill zápasil o to, aby tomu uveril, ale bolo to tak ťažké vidieť. Čo dobré by predsa mohlo vzísť zo straty manželky a dcéry? Zapísal si Jána 14, kde Ježiš povedal,

„Nech sa neľaká vaše srdce! Veríte v Boha, verte aj vo mňa. V dome môjho Otca je mnoho príbytkov... idem vám pripraviť miesto... prídem zase a pobriem si vás k sebe... Nech sa neľaká vaše srdce ani nestrachuje!“

Bill sa pokúšal uvádzať do praxe tieto rady, ale jeho srdce bolo často rovnako trápené. Hoci pokračoval v kázaní vo svojom zbore, stratil veľa zo svojej niekdajšej energie a elánu. Bol rovnako starostlivý k ľuďom, ale cítil, že nie je v poriadku s Pánom. Kedykoľvek sa modlil, nemohol sa nikdy celkom dotknúť Božieho trónu takým spôsobom, ako to robil predtým. Cítil sa tak mizerne.

Jeho matka bývala iba niekoľko blokov od jeho bydliska. Po smrti Charlesa seniora urobila zo svojho domu penzión, ktorý sa pre ňu stal zdrojom pravidelného, hoci iba priemerne vysokého príjmu. Každý deň varila Ella raňajky a večere pre svojich zákazníkov. Bill sa u nej často zastavoval na večeru. Raz večer, keď pomáhal matke pri umývaní riadov,

Ella sa ho opýtala na nový most, ktorý sa začal stavať cez rieku Ohio medzi Louisville v Kentucky a Jeffersonville v Indiane. „Nezdá sa ti to povedomé?“ spýtala sa ho.

„To je zvláštne, ale zdá - ako by som si to odniekiaľ pamätal.“

Ella prikývla hlavou. „Raz pred mnohými rokmi si pribehol do domu celý vzrušený a brblal si niečo o tom, že si uvidel most v mieste, kde žiaden most nestál. Najprv som si pomyslela, že je to celé hlúposť. Ale potom som o tom uvažovala a zapísala som si to a schovala.“

Podala mu kúsok žltého papiera. Bill vedel, čo na ňom je, ešte predtým, ako si ho prečítal. Spomienky z jeho detstva sa rýchle vrátili späť. Spomenul si na tú jabloň, hru s guľkami a ten zvláštny pocit, ktorý sa ho zmocnil. Spomenul si, ako sa rieka k nemu približovala bližšie a bližšie, a ako sa nad riekou rýchle formoval most, kúsok po kúsku, až sa jeden nosník vysoko v strede prelomil a zrútil sa dole. Roztvoril ten útržok starého papiera a čítal čmáranice svojej matky. Potom uvažoval o tom novom moste a jeho stavbe. Je to tu. Dialo sa to presne tak, ako to videl vtedy, keď bol ešte chlapcom. „Mami, čo si myslíš, že to znamená?“

Pokrčila plecami. „Odkiaľ to môžem vedieť? Ale, Billy, po celé tie roky som často uvažovala o tom, či si sa nenarodil pre zvláštny účel vo svojom živote. Stále si myslím, že to tak môže byť.“

Keď si spomenul na to videnie z detstva - na svoje prvé videnie - a teraz si uvedomoval, že sa skutočne vyplnilo, Bill sa pozastavoval nad tou istou vecou. Mohol by naozaj jeho život smerovať k nejakému jedinečnému cieľu? Momentálne mu jeho život pripadal tak suchý, tak prázdny, tak bezúčelný, že bolo ťažké si predstaviť, ako by ho Boh mohol použiť k čomukoľvek zvláštnemu. Nikdy ale nemohol zabudnúť na toho sedemročného chlapca, ktorý s hrôzou načúval tomu hlbokému hlasu, ktorý k nemu prehovoril z veterného víru na strome, „*Nikdy nepi, nefajči ani nepoškvŕňuj svoje telo žiadnym spôsobom. Keď budeš starší, je tu pre teba pripravené dielo, ktoré budeš vykonávať.*“ Je toto dôvod, prečo mu Boh ešte nedovolil umrieť? Je tu preňho ešte stále nejaké dielo, ktoré by mal vykonať?

Maličký plameň nádeje vzplanul v jeho hrudi.

Prvého septembra 1939 Adolf Hitler nariadil svojim jednotkám zaútočiť na Poľsko. Dva dni na to Francúzsko a Veľká Británia vypovedali vojnu Nemecku. Francúzi v okamihu zaútočili cez rieku Rýn pozdĺž svojej spoločnej hranice s Nemeckom, ale mali problémy s prelomením nemeckej obrany. Medzitým nemecké mechanické divízie úplne premohli poľské jazdecké oddiely. Iba po osemnástich dňoch katastrofálnych bojov poľská vláda a vojenské velenie utiekli do susedného Rumunska. Od tej chvíle poľský odpor výrazne ochabol a dovolil Nemecku sústrediť svoju silu na inváziu do Francúzska. Hoci Francúzsko rýchlo opustilo nemeckú pôdu, pre väčšinu politických pozorovateľov bolo zjavné, že vojna v Európe namiesto toho, aby skončila, práve začala.

Spolu so všetkými, ktorí mali prístup k rozhlasu a novinám, William Branham sledoval túto európsku drámu s vážnou pozornosťou. Avšak jeho záujem o vojnu pramenil z úplne iného zdroja. Toto bolo to, čo videl v júni v roku 1933, keď upadol do videnia, počas ktorého pred sebou pozoroval sedem udalostí, ako sa pred ním zjavovali v panoramatickom videní budúcnosti. Bolo to nevysvetliteľné. Čo to bola za moc, ktorá mu umožnila vidieť udalosti predtým, než sa stali? A za akým zámerom? Tu bolo znovu to slovo - zámer. Možno má Boh skutočne s jeho životom nejaký významný zámer? Ak áno, prečo to neprejaví nejakým jasnejším spôsobom?

V tomto bode jeho myšlienok sa Billova myseľ nevyhnutne vracala k tomu náhodnému stretnutiu s letničnými ľuďmi v Mishawaka v Indiane pred dvoma rokmi. Bill vedel, že minul Boží plán vo svojom živote, keď odmietol pozvania od tých letničných kazateľov, aby prišiel do ich cirkví evanjelizovať. Ako by sa mohol ešte niekedy vrátiť späť do vôle Božej? Samozrejme, mohol by jednoducho začať navštevovať letničné cirkvi s nádejou, že niektoré prejavia záujem o jeho kázanie. Stále tu však bola jedna páľčivá otázka - ako cestná dlažbová kocka - ktorá mu nedovolila ísť touto priamou cestou; bola to otázka darov Ducha Svätého. Zvlášť otázka hovorenia v jazykoch a ich výklad.

Až do tejto chvíle bol Bill presvedčený o tom, že aj jazyky aj ich výklad sú oba pravými darmi Ducha Božieho. Biblia mu pripadala v tejto veci jasná. Čo však Billa trápilo, bol jeho zážitok v Mishawaka s tými dvoma mužmi, ktorí boli zvlášť aktívni v prejave daru jazykov a ich výkladu. Obaja demonštrovali rovnaké mocné pôsobenie Ducha Božieho počas cirkevnej

bohoslužby. Ale neskôr, keď Bill hovoril s každým osobitne, mohol nahliadnuť priamo do ich osobných životov. Hoci jeden z nich bol oddaným kresťanom, ten druhý muž bol úplným pokrytcom. Bill vedel, že je to pravda. Videnie sa nikdy nemýlilo. A práve to ho na celej tejto letničnej myšlienke trápilo, nechávanie darov Ducha pôsobiť slobodne počas bohoslužieb. Pokiaľ by to bol skutočne Duch Boží, ktorý zostupoval v tých letničných zhromaždeniach v Mishawaka, ako mohol Duch Boží požeňať tomu zjavnému pokrytcovi? Nevyzeralo to pravdepodobné. Ale mohol by snáď satanov duch vyprodukovať skutky Božie? To mu tiež pripadalo pochybné. Potom bolo možné, aby oba duchy pôsobili počas toho istého zhromaždenia? Taká myšlienka predstavovala ťažkosti. Ak Duch Boží a duch satanov pôsobili rovnaké výsledky, ako by potom ktokoľvek mohol spoznať, čo je správne?

Táto záhada ho za posledné dva roky veľakrát znepokojovala. Ale teraz, keď videl, ako sa jeho videnie o vojne v Európe stalo realitou, Bill pocítil nové naliehanie, aby našiel odpoveď, aby mohol odhodiť svoju chybu za seba a začať znovu kráčať cestou k osudu, ktorý mal s ním Boh vo Svojej myšli.

Zobral si teda v práci niekoľko dní voľna a uberal sa na sever cestou č. 62, dokiaľ nedorazil do okolia Tunelového mlynu. Zaparkoval auto vedľa cesty, prebrodil rieku Štrnásta míľa a pokračoval pešo lesom. Jeseň už začala odhaľovať svoju krásu. Oranžové, hnedé a červené lístie šumelo nad ním a šuchotalo pod ním pri chôdzi. Vtáci tomu svojím jemným koncertom vytvárali pozadie. Konečne Bill dorazil na miesto, kde sa nachádzala dvadsaťštyri metrová strž, ktorá sa prudko prepádala dole z vápencového útesu. Zvolil si cestu uprostred porastu posiateho kamennými balvanmi na úpäť útesu, dokiaľ nedorazil ku otvoru do svojej jaskyne. Pri vchode do jamy sa nachádzala úzka, vztýčená skala, výčnelok, ktorý sa podobal zubu. Zapálil sviečku, potom sa vkradol dovnútra jaskyne nohami dopredu. Prechádzal kľukatou chodbou dlhou 7,5 metra, vedúcou do svahu hory, potom sa zastavil a znovu sa pozeral na skalú, ktorá visela zo stropu a mala tvar obrátenej pyramídy a smerovala ku vápencovému stolu obdĺžnikovitého tvaru. Udivovalo ho to vždy, keď to videl. Odložil si kabát a položil niekoľko náhradných sviečok na kamenný výčnelok, ktorý používal

ako lôžko. Potom si zobral Bibliu a vyšiel naspäť von pred jaskyňu do teplého jesenného slnečného jasu s úmyslom hľadať Boha.

Na zemi neďaleko ústia do jaskyne ležal vyvrátený dub. Miesto, kde sa kmeň tohto starého stromu rozvetvoval, bolo teraz ako prírodné kreslo. Bill sa v tom rozvetvení chúlil celé popoludnie, čítal Bibliu a modlil sa. Nakoniec sa obloha zotmela a ukázali sa hviezdy. Slabý, ale studený jesenný vietor ho prinútil, aby sa schoval vo svojej skrýši v jaskyni.

Na druhý deň ráno sa zobudil, až keď už bolo slnko natoľko vysoko, že zohrialo jeho miesto. Nechal otvorenú Bibliu na rozvetvení mŕtveho duba a vietor svojím vánkom obrátil stránky do Listu Židom 6. kapitoly. Bill sa obkročmo posadil na kmeni a začal čítať.

„Lebo je nemožné tých, ktorí už raz boli osvietení a ochutnali nebeského daru a stali sa účastnými Svätého Ducha a ochutnali dobré slovo Božie a rôzne moci budúceho veku, keby odpadli, zase obnoviť ku pokániu, ktorí sebe znova križujú Syna Božieho a vystavujú ho potupne na obdiv. Lebo zem, ktorá pije dážď, ktorý často prichádza na ňu, a plodí rastlinu, vhodnú tým, pre ktorých sa aj obrába, berie podiel na požehnaní od Boha. Ale tá, ktorá rodí trnie a bodľač, je nesúca a je blízka zlorečenstva, ktorej koniec je, aby bola spálená.“

To mu nedávalo žiaden zmysel. Obracal stránky a hľadal isté miesto v 2. Timoteovi, o ktorom uvažoval. Keď vzdialil svoju ruku od Biblie, náhly závan vetra obrátil stránky späť do Listu Židom 6. kapitoly. Pomyslel si, to je zvláštne. Že by mu chcel Boh niečo povedať týmto miestom Písma? Znova prečítal 6. kapitolu, ale stále mu to nedávalo žiaden zmysel.

Vrátil sa do svojej jaskyne, spustil sa ústím dovnútra arazil si cestu úzkou chodbičkou do miesta, kde visela táto obrátená pyramída z vápencového kameňa nad obdĺžnikovým skalným stolom. Bill si kľakol a modlil sa, „Pane, čo znamená tá 6. kapitola Listu Židom? Čo sa mi tým snažíš povedať?“

Zrazu pocítil, že mu začínajú trpnuť prsty - nie však od chladu jaskyne; bol to ten ohromujúci pocit, ktorý bol často predzvesťou videnia. Ruky a nohy mu oťaželi a pery stuhli, ako keby mu práve dal zubný lekár injekciu Novocainu. Keď otvoril oči, uvidel svet otáčať sa okolo svojej osi.

Zem vyzerala ako čerstvo porané pole. Spoza okraja tejto otáčajúcej sa planéty prichádzal muž oblečený v bielom a niesol pri svojom boku veľké vrece. Vždy, keď tento muž urobil niekoľko krokov, nabral hrst plnú semien zo svojho vreca a prudkým pohybom ich rozhadzoval po poli. Akonáhle zmizol za zemským zakrivením, Bill uvidel iného muža - tento bol oblečený v čiernom - kradmo sa plížil za tým prvým. Ten druhý muž mal tiež pri svojom boku vrece a potajomky rozhadzoval semená po poli. Neustále otáčal hlavu z jednej strany na druhú, ako keby robil niečo zlé a bál sa, že pri tom bude pristihnutý.

Keď tento muž v čiernom zmizol za zakrivením sveta, Bill spozoroval, ako semená kľúčia a rýchle rastú do svojej plnej výšky. Teraz bolo zrejmé, čím boli tie semená - niektoré boli pšeničné a iné boli kúkoľ, bodľače a burina. Vyšlo slnko a pražilo na pole a vysušilo všetku vlahu z pôdy. Pšenica i kúkoľ zvesili spolu svoje hlavy, dychčali a so zúfalstvom sa modlili za dážď. Rastliny sa skláňali nižšie a nižšie k vyprahnutej zemi. Potom Bill uvidel na obzore obrovský temný mrak. Keď prišiel lejak, pšenica sa narovнала a zakričala, „Sláva Bohu! Chvála Pánovi!“ V tej istej chvíli sa aj bodliaky s burinou narovnali a kričali, „Sláva, haleluja! Chvála Pánovi!“ Celý svet zrazu ožil, keď sa rastliny spamätali po daždi a všetky kričali to isté, „Sláva Pánovi!“ Potom videnie pominulo.

Bill bol nadšený. Teraz pochopil 6. kapitolu Listu Židom,

„Lebo je nemožné tých, ktorí už raz boli osvietení... stali sa účastní Svätého Ducha... keby odpadli, zase obnoviť ku pokániu... Lebo zem, ktorá pije dážď, ktorý často prichádza na ňu... berie podiel na požehnaní od Boha. Ale tá, ktorá rodí trnie a bodľač, je nesúca a je blízka zlorečenstva...“

To bola jeho odpoveď: Rovnaký dážď, ktorý dáva rast pšenici, zavražduje aj bodliaky a burinu. A ten istý Duch Svätý, ktorý požehnáva a kŕmi kresťanov, môže rovnako požehnať aj pokrytca. Rozdiel je iba v tom, že pokrytec prinesie iné ovocie. Všetko záleží od toho, aké semeno bolo zasiate.

Bill rozmýšľal o niečom, čo povedal Ježiš.

„Milujte svojich nepriateľov! Dobrorečte tým, ktorí vás preklínajú, čiňte dobre tým, ktorí vás nenávidia, a modlite sa za tých, ktorí vás potupujú a prenasledujú, aby ste boli synmi svojho Otca, ktorý je v nebesiach; lebo svojmu slncu velí vychádzať na zlých aj na dobrých, a dáva dážď na spravodlivých aj na nespravodlivých.“ Matúš 5:44-45.

Ako to bolo v tom prirodzenom, tak to bolo aj v tom duchovnom. To vysvetľuje, prečo Ježiš prehlásil,

„Mnohí mi povedia tamtoho dňa, Pane, Pane, či sme neprorokovali v Tvojom mene a v Tvojom mene démonov vyhánali a v Tvojom mene mnoho divov nečinili? A vtedy im vyznám, 'Nikdy som vás neznal. Odídte odo Mňa, páchatelia neprávosti!'“ Matúš 7:22-23.

Hoci títo ľudia preukázali vonkajšie znamenia Božej moci, ich vnútorné pohnútky boli zlé a prevrátené.

Keď Bill opustil svoju jaskyňu, mohol konečne rozumieť, že v rámci cirkvi pôsobia dva duchy, ktoré čerpajú svoj život z toho istého zdroja, ale uberajú sa opačnými smermi. Ako naštepené vetvy do materského kmeňa, všetky budú čerpať svoj život z toho istého kmeňa. Pomarančový strom môže poskytnúť výživu vetvám citrónu, limety alebo grapefruitu. Hoci tieto cudzie vetvy môžu vyzerieť, ako keby patrili stromu pomaranča, predsa len, keď prinesú svoje vlastné ovocie, vetva citrónu splodí citróny; limeta splodí limety. Rovnako tak vždy budú v kresťanskej cirkvi ľudia, ktorí čerpajú svoj život z kmeňa Ducha Svätého, ale ich ovocie budú vlastné záujmy alebo politika alebo zákonníctvo vlastnej spravodlivosti alebo pokrytectvo - čokoľvek, okrem ovocia Ducha Svätého. No jednako, ak ten rodičovský kmeň ešte vypustí nový vlastný výhonok, bude niesť pomaranče. Ježiš povedal v Jánovi 15:5,

„Ja som vinič, vy ste letorasty. Kto zostáva vo mne, a ja v ňom, ten nesie mnoho ovocia, lebo bezo mňa nemôžete nič robiť.“

Pavol napísal,

„Ale ovocím Ducha je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, dobrotá, dobrotivosť, vernosť, krotkosť a zdržanlivosť.“ Galaťanom 5:22-23.

Ježiš nástojil,

„A tak ich teda po ich ovoci poznáte.“ Matúš 7:15-20.

Teraz, keď pochopil rozdiel medzi tými dvomi mužmi v Mishawaka, ktorí tak dramaticky demonštrovali jazyky a ich výklad, Bill začal uvoľňovať svoj postoj voči darom Ducha a vonkajším prejavom emócií. Dňa 31. decembra 1939 konal vo svojom zbere bohoslužbu pri nočnom bdení na privítanie roku 1940. Na pódiu mal školskú tabuľu a nakreslil na ňu podľa svojho najlepšieho porozumenia biblickú časovú os druhého Kristovho príchodu. Z Louisville, z druhej strany rieky, prišla skupina letničných ľudí, aby sa zúčastnila jeho bohoslužby. Keď Bill urobil prestávku v učení, jedna zo žien z tej skupiny chcela zaspievať špeciálne sólo. Nakoniec z toho bola kapela - jedna žena hrala na činely, iná búchala na plechovku z cínu, ďalšia žena hrala na pravej doske s náprstkami na prstoch a štvrtá tĺkla do klavíra. Hrali rýchlu pesničku a zhromaždenie spievalo slová, „Na povetrí bude stretnutie v to sladké, sladké ráno; stretnem sa s vami tam v tom dome za oblakmi; budete počuť taký spev, aký nepočulo ešte ucho smrteľníka, hovorím vám, bude to slávne! A to stretnutie na povetrí povedie Sám Boží Syn.“ V tom víre a rachote hudby jedna mladá blondínka vyskočila zo svojho sedadla a začala tancovať v uličke.

Bill sa posadil na „lavicu pohrdačov“ a kritizoval ju vo svojom srdci. Pomyslel si: v tom predsa nie je nič z Boha. Robí iba divadlo. Chce urobiť na druhých dojem. Robí z môjho zboru hostinec.

Ďalšie dievča sa pripojilo k tomu prvému a potom ďalšie. Bill uvažoval: tak moment, som zvedavý, či je v Biblii nejaké miesto o tanci. Spomenul si na Miriam, ktorá uvidela faraónovu armádu potopenú v Červenom mori, a zobrala tamburínu a tancovala popri brehu a radovala sa z víťazstva a dcéry izraelské ju nasledovali v tanci. Potom si Bill spomenul na kráľa Dávida, keď sa truhla zmluvy vrátila do Jeruzalema, ako on tancoval pred Pánom zo všetkých síl. Bill uvažoval; možno ešte nemám v sebe dosť víťazstva. Tak teda sedel na pódiu a dovolil svojej naškrobenej baptistickej nohe, aby začala vyklopkávať rytmus hudby. Čoskoro jeho ruky tleskali. Ešte predtým, než pieseň skončila, skákal v uličke a tancoval s ostatnými.

Poučený týmto zážitkom sa Bill modlil, „Bože, vezmi ma z tej lavice pohádzačov. Od tejto chvíle daj, nech sa na všetko pozerám rozumne, predtým, než poviem svoj rozsudok.“

Bola to jednoduchá modlitba, ale mala ďalekosiahle následky. Teraz opäť smeroval k naplneniu svojho poslania.

Kapitola 24

Zmrzačené nohy narovnané

1940

Raz v nedeľu večer začiatkom jari v roku 1940 sa William Branham zastavil cestou z modlitebne v dome svojej matky. Sedeli spolu pri kuchynskom stole a dlho do noci sa rozprávali. Túto noc sa o štvorročného Billyho Paula starala vo svojom dome Méda Broyová, a tak sa Bill nemusel ponáhľať domov. Keď konečne vstal a chcel odísť, Ella povedala, „Vyzerá to tak, že sa vonku veľmi ochladilo, Billy. Nechceš zostať u mňa na noc?“

Vonku burácal svieži severný vietor a metal vločky snehu do okenných tabúľ. Bill si spomenul na dve studené miestnosti, ktoré naňho doma čakajú. „Iste, mami, zostanem tu na noc,“ odpovedal s radosťou.

Akonáhle sa ocitol v hosťovskej izbe, ľahol si krížom na posteľ a začal sa modliť. Po celý tento deň pociťoval nevysvetliteľné bremeno, ktoré ležalo na jeho srdci, a teraz mal príležitosť si o tom pohovoriť so svojim nebeským Otcom. Po hodine zaspal.

Asi o druhej hodine ráno sa zobudil a stále cítil to neznáme bremeno, ktoré doliehalo na jeho ducha. Čerstvý po krátkom zdriemnutí, kľakol si vedľa lôžka a pokračoval v modlitbe. V izbe bola taká tma, že nemusel ani zatvárať oči, aby sa sústredil. O nejakú chvíľu si všimol niečo biele, slabo žiariace v kúte izby. Najprv si myslel, že je to posteľné prádlo, ktoré mala matka uložené na kôpke v kresle. Ale ako to pozoroval, zistil, že sa to pohlo a zdvíhalo sa to do vzduchu. Teraz sa to skôr podobalo bielemu oblaku, ktorý sa k nemu približoval.

Za chvíľu už bol zaplavený svetielkujúcim oparom. Naraz už Bill vôbec nebol v spálni, ale niekde vonku. Pred ním stál úzky dom, taký, ktorý zvykol nazývať brokovnicovým domom. Vstúpil hlavným vchodom a ocitol sa v miestnosti, ktorá slúžila zároveň ako obývacia izba aj spáľňa. Steny boli obložené červenými palubovkami na pero a drážku. Priamo pred ním sa otvorili dvere do kuchyne, ktorá - rovnako ako v jeho prenájme - bola jedinou ďalšou izbou v dome. Tmavovlasá žena, asi vo veku dvadsať rokov, si opierala hlavu o kuchynské dvere a plakala. Po Billovej ľavej strane sedela v červenom čalúnenom kresle staršia žena, ktorá tiež plakala. Dala si dole okuliare a utierala si ich do vreckovky. Pri pohľade vpravo uvidel Bill mladého muža, ktorý sedel na červenom čalúnenom kresle. Tento mladý muž bol obrátený tvárou k oknu, a tak jediné, čo mohol Bill na ňom spozorovať, boli vlnité blond vlasy zozadu jeho hlavy. Ďalej po Billovej ľavej strane ležal na bruchu v strede kovového lôžka malý hnedovlasý chlapec v modrom menčestrovom overale. Ten chlapec bol strašne zmračený - nohy mal skrútené ako vývrtky a boli pokrivené až k bedrám. Rovnako mal pokrútené aj ruky, ktoré boli pritlačené k boku. Vysoký, tmavovlasý muž, o ktorom si Bill myslel, že by mohol byť jeho otcom, stál vedľa lôžka a pozeral sa na dieťa.

Nie je to zvláštne? - pomyslel si Bill. Pred chvíľou som bol v matkinom dome a teraz som v tomto dome.

Čoskoro pocítil ohromujúcu prítomnosť niekoho stojaceho tesne za jeho pravým plecom. Bill sa chcel obzrieť, ale niečo ho odradilo od toho, aby otočil hlavu. Potom počul ten istý hlas, ktorý k nemu vždy hovoril vo videniach.

Anjel sa spýtal, *„Mohlo by toto dieťa zostať nažive?“*

„Pane, to neviem,“ odpovedal Bill.

Anjel povedal, *„Prinúť otca, aby ti priniesol toho chlapca, aby si sa za neho mohol pomodliť, a on bude žiť.“*

Otec zobral svojho syna z postele a priniesol ho k Billovi, ktorý položil svoje ruky na bruško chlapca a začal sa modliť. Chlapec prekvapivo vypadol otcovi z rúk. Dotkol sa podlahy ľavou nohou, ktorá sa ihneď narovнала. Okamžite urobil ďalší krok a keď to urobil, narovнала sa aj pravá

noha. Keď urobil tretí krok, narovnali sa ruky. Potom chlapec vložil svoje ruky do Billových a pozrel sa naňho, pričom mal na hornej pere fúzy od mlieka. Povedal, „Brat Bill, som úplne zdravý.“

„Tak teda, sláva Pánovi,“ odpovedal Bill.

Anjel, ktorý bol stále za Billom mimo jeho pohľad, povedal, „*Teraz ťa zoberiem na iné miesto.*“ Zdvihol teda Billa a odniesol ho na vzdialené miesto, postavil ho na nejakom cintoríne vedľa vidieckeho kostola. Anjel ukázal na jeden z náhrobných kameňov a povedal, „*Zapamätaj si meno a dátum z tohoto kameňa. Bude to tvojou smerovkou.*“ Potom preniesol Billa na iné miesto, kde boli dva obchody, čerpacia stanica a niekoľko ďalších budov, ktoré tvorili križovatku. Jeden z obchodov mal žlté priečelie. Z tejto budovy vystúpil muž, ktorý mal na sebe modré montérky s náprsenkou a žltú menčestrovú čiapku. Mal biele vlasy a biele fúzy. Anjel povedal, „*On ti ukáže cestu.*“

Potom bol Bill ešte raz vzatý zo scény. Keď sa jeho nohy opäť dotkli zeme, nasledoval mladú, zavalitú ženu do nejakého domu. Bill sa ocitol v izbe, ktorá bola oblepená žltou tapetou s červenými vzormi. Nad dverami visel nápis, „Bože, žehnaj nášmu domu.“ Oproti ľavej stene stál sporák na drevo a pri pravej stene stálo mosadzné lôžko. Na prestieradle ležala v pyžame mladá osoba, ktorá chradla následkom niečoho, čo mohla byť detská obrna - obidve nohy mala pokrivené pod svojím telom a jednu ruku mala beznádejne scvrknutú. Bill nemohol rozpoznať, či ide o chlapca alebo dievča - v istom zmysle tvár vyzerala mužská, ale dlhé vlasy a pery v tvare srdca skôr napovedali o opaku.

Anjel sa pýtal, „*Mohla by tá osoba chodiť?*“

Bill odpovedal, „Neviem, pane.“

Anjel prikázal, „*Vlož svoje ruky na brucho tej osoby a pomodli sa.*“

Keď Bill urobil to, čo mu bolo prikázané, postava na lôžku zvolala, „Sláva Pánovi!“ A zároveň sa scvrknutá ruka úplne narovнала a obidve zmrzačené nohy sa napriamili a spevnili. Ten mladý človek sa posadil v posteli, pričom sa mu vyhrnula jedna nohavica pyžama a obnažila koleno. Teraz si bol Bill istý pohľadom dotyčného. To nebolo kostnaté koleno

chlapca, ale jemné guľaté koleno dievčaťa. Bill počul, ako niekto blízko neho vykrikol, „Ó, vďaka Bohu!“

Potom z diaľky počul, ako niekto ďalší kričí, „Ó, brat Branham, brat Branham!“ Náhle sa Bill ocitol znovu v dome svojej matky a stál uprostred spálne. Zmätený a dezorientovaný zatriasol hlavou. Jeho matka naňho volala z vedľajšej spálne. „Billy, niekto klope na vchodové dvere a volá ťa.“

„Počujem, mami.“ Potkýnal sa po chodbe a otvoril vchodové dvere. Mladý muž, celý bez seba, stál vo dverách, oči mal opuchnuté a červené. Bill ho ihneď rozpoznal ako muža z tej prvej časti videnia, toho, ktorému ten malý chlapec vykĺzol z rúk. „Podťe ďalej,“ vyzval ho Bill. „Čo sa stalo?“

Muž vošiel dovnútra, aby sa ukryl pred mrazivým vetrom. „Brat Branham, pamätáš sa na mňa?“

„Nie, myslím, že nie.“

„Som John Himmel. Asi pred štyrmi rokmi si pokrstil mňa aj moju rodinu v Powder Plains.“

„Teraz si už na teba spomínam,“ povedal Bill a nejasná spomienka v ňom začala ožívať. „Pred niekoľkými rokmi si zabil človeka, však?“

„Áno, pane, udrel som ho pri bitke päšťou a zlomil som mu väz. Utekal som pred zákonom a tiež pred Bohom. Minulý rok zomrel môj najstarší syn na zápal pľúc. Mám ešte jedného syna, a teraz on zomiera na obojstranný zápal pľúc. Lekár práve opustil môj dom, keďže mu už nedokáže pomôcť. A naraz si mi prišiel na srdce ty. Prídeš a pomodlíš sa za môjho syna?“

„Áno, pane - prídem. Dovoľ len, aby som sa obliekol a naštartoval auto.“

„Nemusíš brať auto, môžeš ísť so mnou. Priveziem ťa naspäť. Bývam iba sedemnásť kilometrov odtiaľto, niekoľko kilometrov za Uticou. Než sa oblečieš, zájdem pre Grahama Snellinga. Je to môj bratranec a chcem, aby sa tiež modlil za môjho syna.“

Bill sa vrátil do izby, aby sa obliekol, a keď prechádzal dverami, Ella na neho zavolala, „Billy, čo sa stalo tomu mužovi?“

„Mami, niečo sa stalo. Pred chvíľou som bol vo videní.“

„Áno?“ povedala nenútene. „Je to niečo dobré?“

„Áno, malý chlapec toho muža bude uzdravený. Keď sa vrátim, poviem ti o tom viac.“

Počas desiatich minút sa John Himmel vrátil so svojím bratrancom. Bill poznal Grahama Snellinga - bol to mladý muž, asi v jeho veku, ktorý sa práve prednedávnom stal kresťanom. Akonáhle Bill nasadol do auta, uvedomil si, že Graham bol tým blondínom, ktorého uvidel vo videní, tým, ktorý sedel na červenom gauči a pozeral sa von oknom. Bill horel netrpezlivosťou s vedomím, že Boh učiní zázrak.

Vydali sa na sever smerom k Utica Pike. Bill povedal, „Pán Himmel, bývate v malom bielom domčeku, je to tak?“

„Áno, pane, bývam.“

„Tvoj dom stojí na kopci s hlavným vchodom na juh.“

„To je pravda.“

„Sú v ňom dve izby. V jednom je obklad z červených paluboviek na pero a drážku do polovice stien. Vo vnútri máš červený gauč a kreslo a železné lôžko. Tvoj syn má asi... povedal by som, že má tak tri roky. Má hnedé vlasy a na sebe má modré menčestrové nohavice s náprsenkou. Jeho matka má čierne vlasy.“

John Himmel zízal na svojho spolucestujúceho s otvorenými ústami. „Brat Branham, ty si už niekedy u nás bol?“

„Keď si klopal na moje dvere, práve som odchádzal z tvojho domu.“

Tvár muža sa pokrivila zmätením. „To je divné. Nevidel som ňu tam.“

„Bol som tam duchovne. Pán Himmel, ak som ťa pokrstil, tak si ma možno niekedy počul rozprávať o tom, že niekedy vidím udalosti ešte predtým, než sa stanú.“

„Áno, spomínam si. Stalo sa ti niečo také teraz?“

„Áno. A nech je to čokoľvek, čo mi tieto veci hovorí, nikdy mi nebola povedaná lož. Pán Himmel, keď k vám prídem, váš syn bude uzdravený.“

Pri týchto slovách John Himmel pribrzdil a zastavil auto, hodil sa na volant a s tvárou vo svojich dlaniach prepukol v plač, „Bože, hanbím sa za seba. Ak mi odpustíš, sľubujem, že budem žiť pre Teba po zvyšok svojho života.“

Keď došli do svojho cieľa, dom vyzeral presne tak, ako ho Bill videl vo videní. S istotou vošiel hlavným vchodom. Vo vnútri bol červený gauč a kreslo; čiernovlasá mladá matka; železné lôžko; malý, chorý chlapec.

John sa spýtal manželky, „Ešte dýcha?“

Chlapcov hrudník sa nedvíhal tak, aby bolo možné vidieť, či dýcha, a tak matka priložila kúsok papiera pred nos dieťaťa, aby sa presvedčila, či ešte dýcha. „Áno, ešte žije,“ odpovedala, „ale len tak tak.“

Teraz si Bill uvedomil, že tie hrozne znetvorené ruky a nohy, ktoré videl vo videní, predstavovali zápal pľúc, ktorý zabíjal tohto malého chlapca. „Prines mi to dieťa,“ prikázal.

Otec priniesol syna a držal ho, zatiaľ čo sa Bill modlil. Ale namiesto toho, aby sa chlapcov zdravotný stav zlepšil, okamžite sa zhoršil. Pohyb vyburcoval jeho zmysly. Teraz mu hlien zapchal hltan a úplne prestal dýchať. Vydesení rodičia ním začali triasť a opakovane ho búchali po chrbte, dokiaľ znova nenabral vzduch do pľúc. Každý ďalší dych vyzeral, ako by bol tým posledným - kašľal, pľul, bojoval, niekedy slabo zaplakal priduseným hlasom medzitým, čo lapal po dychu.

Niečo nie je v poriadku, pomyslel si Bill. Keď sa rozhladol po izbe, uvedomil si, čo to bolo. Situácia nebola presne taká, ako ju uvidel vo videní. Matka sa neopierala o dvere v kuchyni, Graham Snelling nesedel na

gauči a nepozeral sa z okna a mala tam byť ešte jedna staršia žena a sedieť na červenom čalúnenom kresle a utierať si okuliare.

Keď zúfalá matka prikladala liek pod nos svojho syna, Bill sa zahanbene posadil na gauč. Vo svojej horlivosti predbehol to, čo bolo vo videní, a tým minul Boha. Nebol ani schopný Himmelovcom objasniť, čo sa vlastne stalo. Jediná vec, ktorú teraz mohol urobiť, bola len sedieť a čakať a dúfať, že Božia milosť preváži jeho chybu.

Hodinu a pol sedel Bill ticho a modlil sa, zatiaľ čo dieťa zúfale bojovalo o život. Keď sa na obzore ukázali prvé zore, Graham Snelling povedal, „Musím ísť, pretože o ôsmej mám byť v práci.“

„V poriadku,“ povedal John Himmel, „odveziem ťa naspäť. Brat Branham, aj ty chceš ísť?“

„Nie, ja zostanem tu.“

So sklúčeným srdcom pozoroval Bill tých dvoch mužov, ako si obliekali kabáty vedľa hlavného vchodu. Vedel, že Graham Snelling bol tým blondínom vo videní. Ak Graham teraz odíde, kedy by sa tak mohol vrátiť späť? Večer? Podľa videnia dieťa nemôže byť uzdravené bez prítomnosti Grahama. Bill uvažoval, ako by ten chorý chlapec mohol prežiť ešte tento deň?

Bill sa pozrel z okna a uvidel staršiu ženu, ktorá prichádzala po chodníku smerom k domu. Zrazu si všimol, že má okuliare! Bill si pomyslel: Ó, Bože, ako Ti ďakujem. Len aby tí dvaja muži teraz neodišli.

John Himmel si zapol posledný gombík na svojom kabáte a potom sa obrátil ku svojej manželke a povedal, „Za chvíľu prídem. Dnes nepôjdem do práce.“

Graham si schoval vlasy pod čiapku, keď sa zrazu ozvalo klopanie na zadné dvere. Matka rýchle bežala do kuchyne, aby otvorila zadný vchod. Tá staršia žena rýchle vstúpila dovnútra a celá sa triasla zimou.

„Kto je tam?“ spýtal sa John.

„To je mama,“ odpovedala mladá matka a zavrela zadný vchod. „Mami, spala si trochu?“

„Pár hodín,“ povedala staršia žena. „Ako sa darí chlapcovi? Polepšilo sa mu, odkedy som odišla?“

„Nie,“ odpovedala mladá matka, pričom hlas sa jej triasol. „Mami, on umiera,“ potom prepukla v plač. Zakryla si tvár rukami a oprela hlavu o kuchynské dvere.

Tu je to! Pomyslel si Bill a jeho vzrušenie vzrástlo. Presne takto vyzerala vo videní. Teraz sa babička posadí do kresla a začne si utierať okuliare a brat Snelling by sa mal posadiť na moje miesto.

Bill vstal a uvoľnil miesto na gauči. Graham Snelling si sňal klobúk a posadil sa na mieste, ktoré Bill práve uvoľnil, a zahľad sa do okna.

Ó, pomyslel si Bill. „Ešte sa musí stať jedna vec.“

Babička medzitým vstúpila do prednej izby, kde sa posadila do červeného kresla. Okuliare mala zahmlené - keďže vošla z chladného prostredia do teplej, vlhkej izby – a tak si ich sňala z nosa a začala ich utierať, presne tak, ako to robila vo videní.

Okamžite sa všetko dalo do správneho postavenia a Bill pocítil ten zvláštny tlak na svojej koži, ako keby sa niekto alebo niečo mocné postavilo vedľa neho. Bill povedal, „Brat Himmel, stále mi dôveruješ ako Kristovmu služobníkovi?“

„Iste, brat Branham.“

„Potom mi prines to dieťa.“

Rodičia nechali medzitým dieťa ležať v klude, lebo pri každom pohybe dostával záchvat kašľa a úplne strácal dych. Teraz bez jedinej myšlienky pochybnosti alebo strachu zobral otec svojho syna na ruky a priniesol ho k Billovi.

Bill vložil ruky na sivú kožu dieťaťa a začal sa modliť. „Nebeský Otče, odpusť hlúposť Svojho služobníka, ktorý prebehol videnie. Uzdrav toto dieťa v Mene Ježiša Krista.“

Chlapec sa začal krútiť. Jeho modré líca zružovali a nehybné oči sa začali pohybovať, potom sa zaostrili. „Oci!“ zakričal. „Ó, oci, oci!“ a objal svojho otca okolo krku.

Všetci v izbe sa ihneď zbehli okolo dieťaťa a pýtali sa tú istú otázku: Je v poriadku? Chlapec povedal, že je mu dobre, ale Bill dodal, „Pán Himmel, bude to trvať tri dni, než to toho drobca opustí úplne, pretože vo videní urobil tri kroky predtým, než sa jeho skrútené údy celkom narovnali.“

John Himmel zaviezol Billa a Grahama späť do Jeffersonville, aby obaja stihli ísť včas do práce.

V stredu večer rozprával Bill svojmu zhromaždeniu o tom videní a o uzdravení a dodal, „Príal by som si, aby ste tam zajtra popoludní so mnou všetci išli a pozreli sa na to cez okná. Pozorujte a uvidíte, ako sa ten malý chlapec s fúzmi od mlieka na hornej pere bude prechádzať po izbe. Potom vloží ruky do mojich dlaní a povie, ‘Brat Bill, som úplne v poriadku.’”

Vo štvrtok popoludní celý zbor nasledoval Billa do toho dvojizbového brokovnicového domčeka na vidieku. Ľudia sa zhromaždili pod oknami a niektorí stáli za Billom, keď zaklopal na vchodové dvere. Matka pracovala v kuchyni v zadnej časti domu. Bill počul, ako beží naprieč po drevenej podlahe otvoriť dvere.

„Jej, to si ty, brat Bill. Len poď ďalej a pozri, aká zmena nastala u nášho syna.“

Bill vstúpil dovnútra bez toho, aby povedal jediné slovo. Otvorenými dverami do kuchyne mohol vidieť, ako malý chlapec sedí v rohu a hrá sa s nejakými kockami. Dieťa vstalo a batolilo sa po podlahe. Jeho horná pera bola ozdobená čokoládovo mliečnymi fúzami. Vložil svoje malé ruky do Billových dlaní a povedal, „Brat Bill, som úplne v poriadku.“

Počas ďalšej bohoslužby rozprával Bill zvyšok svojho videnia o dievčine so scvrknutou rukou a dvomi zmrzačenými nohami, ktoré budú uzdravené. Zdôraznil, „Neviem, čo tie veci znamenajú. Môžem vám povedať iba to, čo vidím.“

O dva týždne neskôr, keď prišiel Bill ráno do práce, jeho predák, pán Scott, mu povedal, „Prišiel ti list, Billy, dal som ti ho do skrinky.“

Keď sa Bill pripravoval na svoje denné úlohy, pozrel sa na odosielateľa na obálke. List bol od pani Harold Naleovej z Južného Bostonu v Indiane. Ešte nikdy nepočul o mieste zvanom Južný Boston v Indiane.

Roztrhol obálku, roztvoril list a čítal,

Drahý pán Branham,

volám sa pani Harold Naleová. Bývam v Južnom Bostone v Indiane. Mám mladú zmrzačenú dcéru, ktorá je následkom svojho postihnutia pripútaná na lôžku. Jej kĺby sú zasiahnuté artritídou a teraz dňom a nocou plače od bolesti. Som metodistka. Pred niekoľkými týždňami na modlitebnom zhromaždení... (Keď Bill pozrel na dátum, zmocnila sa ho vnútorná slabosť. Bola to práve tá noc, počas ktorej uvidel uzdravenie zmrzačenej dievčiny.) ...mi niekto dal tvoju knižku, „*Ježiš Kristus je ten istý včera, dnes i na veky.*“ Keď som prečítala tvoju knihu, niečo pohlo mojím srdcom, aby som ti napísala a požiadala ťa, aby si sa prišiel pomodliť za moju dcéru.

S úctou,

pani Harold Naleová.

V ten večer v modlitebni, keď Bill pripomenul zhromaždeným to videnie, prečítal im aj ten list. „Som si istý, že ide o tú dievčinu, ktorú som videl vo videní. O tomto mieste som však nikdy nepočul. Vie niekto z vás, kde leží Južný Boston?“

George Wright povedal, „Brat Branham, myslím si, že je to kúsok na juh od New Albany.“

Niekoľko ľudí chcelo ísť s Billom, aby tak mohli vidieť, ako sa toto videnie naplní. Jim Wiseheart, Billov starší diakon, 21-ročná Méda Broyová a pán a pani Braceoví, pár, ktorý sa nedávno prisťahoval do lokality v blízkosti Branhamovej modlitebne, po tom, čo bola pani Braceová vďaka Billovej modlitbe zázračne uzdravená z tuberkulózy. V ten víkend sa všetci

vlačili do Billovho auta. Bill podal pánovi Braceovi kúsok papiera s menom a dvomi údajmi.

„Načo je toto?“

„Niekde po ceste bude miesto, keď pôjdeme okolo cintorína. A toto bude napísané na jednom náhrobnom kameni.“

„Myslel som, že si povedal, že si nikdy v Južnom Bostone nebol!“

„Nikdy som ani nebol. Tie údaje som dostal od anjela Pánovho. Keď ich uvidíme, spoznáme, že sme na správnej ceste.“

Zamierili teda na juh a krátko nato zistili, že George Wright mal na mysli mesto Nový Boston, nie Južný Boston. Spýtali sa teda na pošte a dozvedeli sa, že Južný Boston je dedina severne od Jeffersonville, len kúsok za Henryville. Spýtali sa teda znova v Henryville a tam im bol ukázaný hlavný smer.

Šesť míľ išli po kľukatej, blatistej cestičke uprostred malých fariem, kukuričných polí, zalesnených pahorkov a porastov sassafras. Často z nej odbočovali vedľajšie cesty (alebo možno to boli hlavné cesty), a to im značne sťažovalo orientáciu, či idú stále správnym smerom. Naraz Bill pocítil vo vnútri také silné zovretie, že mu to skoro vyrazilo dych. Zišiel na okraj cesty a zastavil.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa Jim Wiseheart.

Bill sa jemne triasol a po spánkoch mu stekal pot. „Neviem. Niečo nie je v poriadku. Potrebujem chvíľu pre seba.“

Vystúpil a kráčal dozadu za auto. Položil jednu nohu na nárazník a modlil sa, „Nebeský Otče, čo chceš teraz povedať svojmu sluhovi?“ Občerstvil ho chladný, jarný vánok a čoskoro ten skľučujúci pocit z jeho pľúc a priedušiek zmizol. Keď sa rozhladol okolo seba, všimol si neďaleko mimo od cesty kostolík. Vedľa kostola sa nachádzal malý dedinský cintorín. „Brat Brace,“ zvolal vzrušene, „prines mi ten kúsok papiera.“

Všetci vystúpili z auta a nasledovali Billa na cintorín. Ihneď za bránou sa týčil veľký mramorový náhrobok. Meno a dátum, ktoré boli vytesané na jeho hladkom bielom povrchu, boli presne tie, ktoré boli na kúsku papiera v ruke pána Bracea.

„Nikdy predtým som tu nebol,“ povedal Bill, „ale viem, že sme na správnej ceste. Bol to anjel Pánov, ktorý ma zastavil. On mi nedovolil, aby som minul tento ukazovateľ.“

O sedem míľ neskôr prechádzali okolo pahorku a uvideli malú dedinku na križovatke.

„To je to miesto,“ povedal Bill. „Tam je ten obchod so žltým priečelím. Teraz sledujte - keď tam prídeme, z toho obchodu vyjde muž s bielymi fúzmi a ukáže nám cestu. Bude mať na sebe modré montérky a žltú menčestrovú čiapku. Počkajte a uvidíte.“

Pani Braceová povedala, „Brat Branham, stále sa nemôžem spamätať po návšteve toho náhrobku. Nikdy predtým som nič také nezažila. Pokiaľ sa objaví ten muž tak, ako hovoríš, neviem, čo si počnem.“

„Pokiaľ by sa tam neobjavil,“ povedal Bill, „potom som veľkým podvodníkom.“

Keď auto spomalilo a zastavilo na križovatke, otvorili sa dvere hlavného vchodu do obchodu a vyšiel z nich muž - biele fúzy, modré montérky, žltá menčestrová čiapka, a tak ďalej. Pani Braceová, ktorá sedela manželovi na lone, omdlela.

Bill povedal, „Teraz pozorujte - on sa bude správať veľmi zvláštne, pretože prítomnosť Pánova je blízko.“ Stiahol okno a povedal, „Pane, máte mi povedať, kde býva Harold Nale.“

Muž vyzeral prekvapene. Keď potom začal hovoriť, jeho oči sa pozerali raz sem, raz tam, akoby bol nervózny. „Pôjdete touto cestou tu asi pol míle a na prvej križovatke odbočíte doľava. Bude to druhý dom po ľavej strane. Uvidíte veľkú červenú stodolu na vrchole kopca. A prečo sa pýtate?“

„Ona má postihnutú dcéru, však?“

„Áno, má. A čo má byť?“

„Pán Ježiš sa ju chystá uzdraviť.“

Bill sa držal pokynov toho muža a vyrazil z Južného Bostonu, zatiaľ čo na zadnom sedadle pán Brace masíroval tvár svojej manželky. Pani Braceová prišla k sebe, práve keď odbočovali na prístupovú cestu vedúcu k

Naleovcom. Bill zaparkoval na dvore a všetci vystúpili. Zavalitá žena otvorila dvere svojho domu.

„Dobrý deň. Som brat Branham.“

„Myslela som si to. Som pani Harold Naleová, tá, ktorá ti poslala ten list.“

„Som rád, že ťa poznávam, pani Naleová. Moji priatelia prišli so mnou, aby sme sa spolu pomodlili za tvoju dcéru. Ona bude uzdravená.“

„Čože?“ Tá žena otvorila dvere dokorán. „Poďte ďalej.“

Keď vstúpili dovnútra, Bill ani nečakal, kým mu pani Naleová ukáže, kam má ísť. S dôverou kráčal chodbou do spálne dievčiny. Ostatní ho nasledovali. Miestnosť sa dokonale podobala tej vo videní. Bol tam sporák na drevo, na stenách žlté tapety s červenými vzormi, nad dverami visel nápis, „Bože, žehnaj nášmu domu.“ Lôžko z mosadze a na ňom na prikrývke ležala tá zmrzačená dievčina s chlapčenskou tvárou - jedno jej rameno bolo zoschnuté, nohy mala stiahnuté pod sebou.

Keď pani Braceová uvidela tú izbu a dievča, ako ju popísal Bill, omdlela po druhýkrát. Jej manžel k nej rýchle priskočil, nadvihol ju a jemne ju tľapkal po tvári, snažil sa ju priviesť k vedomiu.

Tu sa stalo niečo, čo si Bill neskôr nevedel vysvetliť. Zdalo sa mu, akoby sa jeho duch oddelil od jeho tela a vznášal sa v rohu nad tou skupinou. Z tejto vtáčej perspektívy pozoroval seba (teda aspoň svoje telo), ako kráča po podlahe smerom k lôžku a hovorí, „Sestra, tak hovorí Pán, budeš uzdravená.“ Potom pozoroval, ako kladie svoju ruku na brucho dievčiny, presne tak, ako to urobil vo videní. Potom jeho duch vstúpil späť do jeho tela. Oči mal zatvorené a modlil sa, „Pane, robím to, čo verím, že je Tvojím príkazom.“

Dievča vykričlo. Bill otvoril oči a uvidel, ako sa jej zmrzačená ruka stala normálnou. V návale vzrušenia sa dievča snažilo použiť svoju ruku, ktorá bola práve privedená do pôvodného stavu, aby sa zdvihla na lôžku. Jej nohy sa ihneď narovnali a pritom sa jej vyhrnula jedna nohavica pyžama a obnažilo sa jej guľaté koleno, čím sa presne naplnilo videnie.

Pán Brace práve vzkriesil svoju manželku dostatočne na to, aby bola schopná stáť na nohách. Dievča, ktoré bolo pripútané na lôžko, zvolalo, „Mami! Mami!“ keď prehupla svoje nohy cez hranu lôžka, položila ich na zem a postavila sa. Pani Braceová letmo pozrela na ten zázrak a znova upadla do mdloby, priamo do náruče svojho manžela.

Krátko nato, keď čakali v predizbe, prišlo k nim mladé dievča, oblečené v šatách, kráčalo na dvoch zdravých nohách a česalo si vlasy rukou, ktorá bola roky zoschnutá a nepoužiteľná. Tentokrát sa pani Braceová už dokázala ovládať.

Kapitola 25

M-i-i-i-lltownský zázrak

1940

Niekoľko týždňov po uzdravení dcéry pani Naleovej, William Branham opäť zostal na noc v dome svojej matky. Aj keď už bola veľmi neskorá hodina, nemohol zaspať. Vstal teda a prechádzal sa v tme po hosťovskej spálni a pociťoval nejasnú tiaž tlačiacu jeho srdce. Pomyslel si, možno je niekde niekto chorý a potrebuje moju modlitbu.

Bill si kľakol vedľa lôžka a dlho sa modlil bez toho, aby pocítil úľavu. Pozrel hore a v rohu miestnosti zbadal bielu škvrnu, v mieste, kde mala jeho matka vo zvyku skladať na kresle prádlo. Zvláštne na tom bolo to, že to jemne svietilo. Keď sa toto biele miesto k nemu priblížilo, Bill vedel, že to bol anjel Pánov. Vyzeral ako malý svetielkujúci oblak. Biela hmľa sa pohybovala smerom k nemu a naraz zistil, že kráča tieňom zahalenou pustatinou. Kdesi v diaľke počul bečanie ovečky. „Bé–e–e–e. Bé–e–e–e.“ Znelo to tak nemohúco. Bill si povedal, „To úbohé stvorenie. Uvidím, či sa mi ju podarí nájsť.“ Začal kráčať v smere toho žalostného zvuku, díval sa poza stromy a kríky, či neuvidí chumáč vlny. Keď sa priblížil k miestu, odkiaľ prichádzal ten zvuk, bečanie sa stávalo silnejšie, ale zároveň sa menilo vo výške tónu, až kým to neznelo takmer ako ľudský hlas. Bill zastal a pozorne počúval. Ovečka ako keby bečala, „M-i-i-i-lltown, M-i-i-i-lltown.“ Potom ho videnie opustilo.

Bill nikdy o takom mieste ako Milltown nepočul a preto sa na druhý večer v modlitebni spýtal svojho zhromaždenia, či niekto nevie, kde sa to nachádza.

George Wright povedal, „Ja viem, brat Branham. Je to malé mesto asi tridsaťpäť míľ západne odtiaľto, neďaleko od miesta, kde bývam.“

„Pôjdem tam budúcu sobotu,“ vysvetľoval Bill. „Niekoľko je tam v núde.“ A povedal svojmu zhromaždeniu o tom videní.

„Vezmem ňu tam,“ ponúkol sa George Wright.

Ako sa ukázalo, Milltown bol typickou poľnohospodárskou dedinou v Indiane. Sobotňajším najrušnejším miestom bol obchod s potravinami v centre mesta, kde sa zišli všetci farmári na svojich týždenných nákupoch. Keď prechádzali hlavnou ulicou, Bill premýšľal, „Čo asi Pán o mňa chce.“ Pretože sa neponúkala žiadna iná lepšia možnosť, rozhodol sa, že bude kázať na rohu tržnice. Vstúpil teda do obchodu, kúpil si drevenú škatuľu, prevrátil ju hore dnom na rohu ulice, postavil sa na ňu s Bibliou v ruke a mal v úmysle kázať každému okoloidúcemu človeku. Ale hoci takú evanjelizáciu na ulici vykonával v Jeffersonville stovky krát, teraz mu z nejakého dôvodu neprichádzala na rozum žiadna téma, na ktorú by mohol kázať. Čoskoro na to bolo zjavné, že ľudia sa vôbec nemienia zastaviť, aby počúvali nejakú náhodnú, improvizovanú kázeň.

George Wright povedal, „Brat Branham, ja zjdem tam hore na kopec k jednému známemu predať mu vajíčka. Nechceš tam ísť so mnou?“

„Môžem, prečo nie. Tu to k ničomu nevedie.“

Smerom k vrcholu kopca prechádzali okolo veľkého bieleho kostola. Bill podotkol, „Nie je to pekná budova?“

„Áno,“ odpovedal George. „Vieš, je mi ľúto toho miesta. Kedysi to bol baptistický kostol, ale posledný pastor, ktorý tu bol, sa dostal do nejakých problémov. Jeho zhromaždenie ho opustilo a pripojilo sa do iných cirkví v meste a budovu dostalo pod správu mesto.“

„Brat George, môžeš tu zastaviť a nechať ma tu. Cítim, že ma niečo tiahne k tomu kostolu.“

„Dobre, brat Bill. Zastavím sa pre teba cestou späť.“

Keď auto odišlo, Bill vystúpil po schodoch a siahol na kľučku. Dvere boli zamknuté. Posadil sa teda na vstupných schodoch, zložil ruky,

sklonil hlavu a modlil sa, „Pane, pokiaľ si ma praješ v tomto kostole, prosím, otvor pre mňa tieto dvere.“

Čoskoro prišiel nejaký človek, ktorý povedal, „Dobrý deň, všimol som si vás, ako tu sedíte, možno by som vám mohol byť v niečom nápomocný.“

„Áno, som kazateľ,“ objasnil Bill, „a rád by som si kostol prezrel, ale je tu zamknuté.“

Muž povedal, „Mám kľúč.“

„Ďakujem Ti, Pane!“ zašepkal Bill.

Ten neznámy mu otvoril hlavný vchod a previedol ho úzkou halou do veľkej modlitebne, ktorá mohla pojať takmer štyristo ľudí.

„Kto je majiteľom tejto budovy?“ spýtal sa Bill.

„Mesto, a na starosti ho mám ja. Konajú sa tu iba svadby a pohreby.“

„Bolo by možné, aby som tu usporiadal evanjelizáciu?“

„Musel by si si o tom pohovoriť s mestskými úradníkmi.“

Keď sa vrátil George Wright, obaja spolu zháňali starostu mesta, ktorý im povedal, „Samozrejme, pokiaľ tam bude inštalovaný elektromer. V budove totiž teraz nie je elektrina.“

„To nebude problém,“ povedal Bill. „Som zamestnaný v Komunálnych službách v Jeffersonville. Dám tam svoj elektromer.“

Na budúcu sobotu ráno Bill nainštaloval v starom kostole svoj elektromer a potom začal navštevovať ľudí v okolí a informovať ich o prebudeneckých zhromaždeniach, ktoré sa začnú konať v nasledujúcu stredu večer. Jeho prvé kontakty s ľuďmi neboli veľmi sľubné. „Dobrý deň, pane. Volám sa Billy Branham.“

„Dobré ráno. Som J-.“

„Pán J-, budúcu stredu večer sa bude v tom starom bielom kostole na kopci konať evanjelizácia. Prídete?“

Pán J- sa ukázal byť vajcom uvareným natvrdo. „Chovám sliepky. Nemám čas na to, aby som chodil do kostola.“

„No, nemôžete nechať na chvíľu sliepky samé a prísť na zhromaždenia?“ Trval na svojom Bill.

„Počúvaj, kamarát,“ odsekol muž. „Prečo sa nestaráš o svoje veci? Ja sa budem starať o svoje.“

„Nechcel som sa vás dotknúť, pane.“

Tak to pokračovalo po zvyšok dňa. Väčšina ľudí síce bola voči Billovi vládnejšia ako pán J-, ale všetci, ktorých oslovil, zaujali k evanjelizácii odmietavý postoj. Billa by to odradilo, ak by si nebol vedomý toho, že sa tam nachádzal na základe slova od Pána. Niekde v Milltowne bečala o pomoc jedna Božia ovečka. Keďže videnie mu odhalilo iba jeden drobný detail - meno mesta - Bill vedel, že sa musí iba snažiť, dokiaľ sa tá ovečka v potrebe neobjaví.

George Wright dal do miestnych novín o tej nadchádzajúcej evanjelizácii oznámenie a nazval v ňom svojho pastora ako „ďalšieho Billyho Sundaya,“ čím prirovnal Billa ku známemu baseballistovi, ktorý sa stal kazateľom prebudenia a ktorý zomrel v roku 1935. Tento trik by mohol zapôsobiť a pritiahnúť malú, ale zvedavú časť ľudí, až na to, že inzerát sa tiež zmienil o „Božskom uzdravovaní“ a uviedol, že kazateľ Billy Branham sa bude modliť aj za chorých. Milltownské konzervatívne nastavenie pri týchto radikálnych myšlienkach zamrzlo. Hneď na to v nedeľu miestni kazatelia upozornili svojich zhromaždených, aby sa pred takými hlúpostami mali na pozore. Miestna Kristova cirkev zašla dokonca tak ďaleko, že sa vyhrážala svojim členom vylúčením, ak by sa opovážili navštíviť evanjelizáciu. S takýmto odporom v pozadí nebolo žiadnym prekvapením, že v stredu večer v laviciach starého Milltownského baptistického kostola sedeli iba štyria ľudia - George Wright so svojou ženou, jeho syn a dcéra. Bill aj napriek tomu kázal svoje poslanstvo, ako keby bola budova plná.

Vyzeralo to tak, že vo štvrtok večer sa zopakuje situácia zo stredy. Päť minút pred začiatkom bohoslužby vstúpil po schodoch do hlavného vchodu budovy muž s falkou z kukuričného vretena a pozeral sa dovnútra.

George Wright, ktorý si všimol, ako tam ten muž stojí, sa k nemu ihneď ponáhlal, aby ho pozval dovnútra. „Ó, pán Hall, som rád, že vás vidím,“ pozdravil ho George.

Mužove vlasy boli neupravené, odev špinavý a v ústach mu na jednej strane chýbalo niekoľko zubov. Otočil svoju kukuričnú fajku, vyklepal ju o stenu budovy a popol rozsypal po schodoch. „Kde je tento malý Billy Sunday, ktorým ste sa vychvaľovali? Chcem sa naňho pozrieť.“

Pán Hall vkĺzol do prvej lavice, ku ktorej prišiel, keď vstúpil dverami, zatiaľ čo George išiel dopredu, aby varoval svojho pastora. „Brat Bill, ten najproblematickejší muž v tomto kraji práve vošiel dovnútra. Volá sa William Hall. Vlastní lom tam hore na kopci. Ó, je to skutočný zabijak.“

Bill sedel v kresle za kazateľňou a čítal si Bibliu. Založil si do knihy záložku a postavil sa. „Možno je to on, ktorého Pán hľadá.“

Keď Bill kázal, George Wright išiel dozadu a chcel tak pozvať pána Halla, aby išiel bližšie dopredu.

„Nie, ďakujem. Ja sa budem starať o seba tu a vy sa starajte o seba tam.“

Ale ešte predtým, než Bill zakončil svoju kázeň, pán Hall nielen že prišiel uličkou dopredu, ale kľakol pred kazateľňou a kričal k Bohu o zmilovanie pre svoju dušu.

V piatok večer nový William Hall prinútil na tucet svojich susedov a zamestnancov, aby s ním prišli na evanjelizáciu. Na konci zhromaždenia sa Bill ponúkol, že sa bude modliť za každého, kto je chorý. Niekoľko ľudí prišlo dopredu a boli uzdravení.

Potom pán Hall povedal, „Vieš čo, brat Branham, keď som dnes hovoril s ľuďmi o zhromaždeniach a pozýval ich sem, dozvedel som sa, že je tam nejaké dievča, ktoré sa na teba pýtalo. Volá sa Georgie Carterová. Má už veľa rokov tuberkulózu. Georgie má takmer dvadsaťsedem rokov a pokiaľ som si to dobre zapamätal, povedali mi, že je už deväť rokov a osem mesiacov pripútaná k posteli. Teraz už vyzerá naozaj zle - je len kosť a koža. Je na tom tak zle, že už ju nemôžu ani zodvihnúť na posteli, aby pod ňu podložili misu. Tuším, že čítala tvoju malú knižku, ktorú si napísal o

Ježišovi, že je ten istý včera i dnes, a prosí ťa, aby si k nej prišiel a pomodlil sa za ňu.“

Billova intuícia mu napovedala, že to bude tá bečiacca ovečka z jeho videnia. „Na čo teda čakáme? Poďme sa za ňu pomodliť.“

„Obávam sa, že to nebude také jednoduché. Jej rodičia patria ku Kristovej cirkvi, takže s tebou nebudú chcieť mať nič do činenia. Považujú ťa za zvodcu.“

„V takom prípade,“ povedal Bill, „predložím to Pánovi v modlitbe.“

Uzdravenia, ktoré sa udiali v piatok večer, zapôsobili v okolí ako pichnutie do hniezda sršňov. Na povrch sa vynoril hnev a mnohí sa posmievali. Ale niektorí ľudia boli posadnutí zvedavosťou. V sobotu večer sa v laviciach toho starého bieleho kostola posadilo asi tridsať nových tvári a ďalších dvanásť uzdravení prilialo olej do ohňa miestneho sporu.

Po bohoslužbe priniesol pán Hall Billovi dobrú správu. „Carterovci zmenili svoj názor a dnes večer ti dovoľia, aby si sa pomodlil za ich dcéru, ale s podmienkou, že nikto z rodičov v tom čase nebude doma. Myslím si, že Georgie kvôli tebe tak plakala, že dúfajú, že ju tým upokoja.“

„Myslím si, že najprv museli dostať súhlas od svojho pastora, než sa odhodlali k tomu, aby som ich navštívil,“ poznamenal Bill. „Každopádne, poďme.“

To, čo Bill uvidel po príchode do izby mladej ženy, ho šokovalo do hĺbky jeho duše. Po deviatich rokoch choroby Georgie Carterová tak schudla, že teraz ležala na posteli a podobala sa kostre potiahnutej kožou. Jej ramená vyzerali ako rukoväť metly. Nemohla vážiť viac než dvadsaťpäť kíl. Na prestieradle vedľa jej hlavy ležal výtláčok Billovej knižky, *„Ježiš Kristus je ten istý včera, dnes i na veky.“*

Pery Georgie sa pohli, ale Bill nemohol počuť, čo povedala. Pristúpil teda bližšie k posteli a naklonil sa nad ňu. Zašepkala, „Brat Branham, verila som, že prídeš a že ma Ježiš uzdraví.“

„Sestra, ak to On urobí, budeš Mu slúžiť z celého srdca?“

Sotva badateľne prikývla hlavou a zopakovala, „Z celého srdca.“ Potom sa rozkašľala. Ošetrovateľka jej priložila k ústam pohár, ale to úbohé dievča bolo tak slabé, že nemalo v sebe ani toľko síl, aby si odpľulo.

Aby Bill povzbudil jej vieru, porozprával jej príbeh o uzdravení dcéry pani Naleovej. Georgie sa spýtala, „Prečo nemôžeš urobiť pre mňa to, čo pre dievča Naleovcov?“

„Sestra, to bolo videnie. Musím najprv vidieť videnie. O dva týždne budem tu v Milltown robiť ďalšie štvordňové evanjelizačné zhromaždenia. Snáď mi Boh dovedy ukáže niečo definitívne. Ale teraz sa za teba môžem pomodliť. To je všetko, čo viem. Keď mi Pán ukáže niečo viac, vrátim sa. Ale stále verím, že potom, keď sa spoločne pomodlíme, budeš uzdravená.“

Keď sa o dva týždne neskôr znova otvorili dvere starého baptistického kostola v Milltown, Bill kázal o spasiteľnej milosti a uzdravujúcej moci Ježiša Krista dvakrát väčšiemu zhromaždeniu ako minule. Každý večer dav rástol a obracalo sa stále viac ľudí, čo vyzvalo Billa k tomu, aby sobotné popoludnie vyhradil na bohoslužbu spojenú s krstom.

V sobotu 1. júna 1940 sa stretli v Totem Forde na Blue River. Bill bol prekvapený, že na brehu rieky stálo oveľa viac ľudí, ako sa ich zúčastnilo na ktoromkoľvek jednotlivom evanjelizačnom zhromaždení. Keď to spomenul Williamovi Hallovi, ten mu odpovedal, že jeden z miestnych kazateľov povzbudil celý svoj zbor, aby sa na to prišli pozrieť.

Bill sa brodil studenou tečúcou vodou až po pás a pozval nových veriacich, aby prišli a spečatili tak svoje svedectvo krstom. Takmer päťdesiat ľudí odpovedalo na túto výzvu. Jedného po druhom ich Bill pokrstil v Mene Pána Ježiša Krista. Keď Bill pristúpil k poslednej osobe v rade, modlil sa, „Bože, tak, ako si poslal Jána Krstiteľa, aby pokrstil Ježiša, tak nám Ježiš hovorí toto:

‘Id’te po celom svete a kážte evanjelium každému stvoreniu. Ten, kto uverí a pokrstí sa, bude spasený, a kto neuverí, bude odsúdený. A uverivších budú sprievádzať tieto znamenia: v Mojom mene budú vyhánat’ démonov, budú hovoriť novými jazykmi, hadov budú brať, a keby vypili

niečo smrtonosné, neuškodí im, na chorých budú vzkladať ruky a budú sa mať dobre.” Marek 16:15-18.

V tej chvíli začal dav na brehu kričať a volať, jasať, triasť sa, tliekať rukami, ako keby Duch Boží preskakoval z jedného na druhého. Takmer každá osoba, ktorá ešte mala na sebe suché šaty, sa postavila do radu ku krstu, vrátane kazateľa, ktorý priviedol svoje zhromaždenie. Jeden po druhom sa títo ľudia brodili riekou - muži v oblekoch a kravatách, ženy v hodvábných šatách, rodičia spolu s deťmi. Bill pokračoval v krste ľudí až do neskorého popoludnia. Keď skončil, jeho nohy boli tak studené a stuhnuté, že ho museli dvaja muži vytiahnuť z vody.

George Wright odviezol Billa do svojho domu, aby mu dal najesť a doprial mu, aby si odpočinul do večernej bohoslužby. Keď prišli, stále mali ešte hodinu času, než bude pripravená večera. Bill povedal svojmu priateľovi, „Idem sa pomodliť do lesa. Niečo ma ťaží na srdci.“

„V poriadku,“ povedal George, „ale keď začuješ zvonec na večeru, okamžite sa vráť, pretože sa musíme ponáhľať s jedením, pokiaľ chceme prísť včas na bohoslužbu.“

Bill si razil cestu medzi krovinami a pokľakol vedľa drievového kríku. Slnko zapadalo a tiene sa začali predlžovať. Hoci cítil ťažkosť na srdci, nemohol sa sústrediť na modlitbu. Vzduch bol chladný a necítil sa pohodlne; ostne ho bodali cez nohavice a trápila ho myšlienka, že bude meškať do kostola. Ale pokračoval v zápase, dokiaľ krídla jeho modlitby neboli uchvátené vetrom Ducha Božieho, ktorý Billa povzniesol vyššie nad také nepríjemnosti, ako boli bodliaky a chlad. Zvonec na večeru zazvonil, ale Bill bol ponorený v modlitbe príliš hlboko, než aby ho mohol počuť. Zvonec teda zvonil znova a znova bez výsledku. Čoskoro Wrightovci začali s lampášmi prečesávať les a volali na svojho pastora.

Bill otvoril oči a uvidel, ako naňho zhora nad drievom svieti jantárové svetlo. Lesom zahrmel hlboký hlas, „*Chod' ku Carterovcom a Georgie bude uzdravená.*“

S výkrikom radosti Bill vyskočil na nohy a bežal k Wrightovej farme. Krížom cez pole okolo rohu budovy vběhol priamo do náručia Georgovi Wrightovi.

„Brat Billy, kde si bol? Po celom kopci sú ľudia, ktorí ťa hľadajú. Matka čaká s večerou už celú hodinu.“

„Brat Wright, dnes nebudem večerať. Georgie Carterová bude úplne uzdravená. Je to 'Tak hovorí Pán!'”

Obočie George Wrighta sa zodvihlo tak vysoko, ako len mohlo. „Chceš povedať, že ona vstane?“

„Ona bude normálna a zdravá počas najbližších niekoľkých minút, len čo tam dorazíme.“

„Tak teda poď,“ povedal George. „Ja pripravím auto a ty sa zatiaľ ukáž matke, nech vie, že sme ťa našli. Ona to povie ostatným.“

Pán Brace bol v dome. Keď mu Bill povedal tú radostnú správu, nemohol tomu uveriť. „Máš na mysli tú kôpku kostí? Môžem ísť s tebou a vidieť to?“

„Iste.“

George pristavil svoje auto a potom už všetci traja uháňali tých osem míľ po špinavej ceste, ktorá ich viedla do Milltownu.

V tom istom čase sa pani Carterová znepokojene prechádzala po svojom dome. Predtým v ten deň sedela vedľa postele svojej dcéry, zatiaľ čo Georgie vyjednávala s Bohom. Georgie Bohu sľubovala, že pokiaľ by mohla byť v ten deň uzdravená, išla by do Totem Fordu a nechala by sa s ostatnými pokrstiť. Keď už prešlo popoludnie a zázrak sa nedostavil, Georgie upadla do takého horúčkovitého stavu emócií, že plakala až do vyčerpania. Teraz bola pani Carterová kvôli tomu celá rozrušená. Išla teda do kuchyne, kľakla si a modlila sa, „Drahý Bože, zmiluj sa nad Georgiou. To biedne stvorenie je tak blízko smrti a teraz prišiel do nášho kraja ten podvodník, ktorý o sebe tvrdí, že je niečo, čo nie je, a on spôsobil, že moje dieťa je tak zmätené. Bože, zmiluj sa.“

Zodvihla hlavu a utrela si slzy. Západ slnka vrhal intenzívne červené svetlo kuchynským oknom na protiľahlú stenu. Pani Carterová uvidela tieň muža, ktorý sa pohyboval po stene. Jej prvá myšlienka bola, že

je to jej manžel, ktorý vchádzal do domu. Ale keď sa k nej ten profil priblížil, vyzeralo to ako tieň Ježiša Krista.

Zakoktala, „Kto - kto si?“

Tieň sa obrátil smerom ku dverám. Pani Carterová sa tiež obrátila a so zdesením uvidela toho kazateľa Billyho Branhama, ako vchádza vchodovými dverami dokonca bez zaklopania. Vedela, že je to Branham, pretože videla ten obrázok v tej malej knižke, ktorá spôsobila celé to rozrušenie jej dcéry. Branham držal Bibliu na svojom srdci a bol nasledovaný ďalšími dvoma mužmi - ten jeden bol miestny, George Wright, a toho druhého nepoznala. Títo traja muži prešli okolo nej smerom ku Georgiinej spálni, ale predtým, než tam vstúpili, zmizli.

Pani Carterová zdvihla ruky na ústa a vykrikla, „Ó, milosť, to sa mi muselo zdať!“ Bežala do dcérinej spálne a bľabotala, „Georgie! Georgie! Neuhádneš, čo sa mi teraz stalo. Bola som v kuchyni a modlila som sa a...“

Začula, ako pred ich dom prichádza auto, ktoré sa zastavilo. Dvere auta sa zabuchli. Pani Carterová pozrela otvorenými dverami spálne do kuchyne a uvidela mladého kazateľa Branhama, ako vchádza hlavným vchodom so svojou Bibliou na hrudi. Za ním kráčali dvaja muži. Bolo to pre ňu príliš zvláštne, než aby to mohla pochopiť. Jej oči sa prevrátili dozadu a upadla do mdlôb, pričom padla na podlahu, ako keby z kresla spadol mech s múkou.

Keď Bill vystúpil z auta pred domom Carterovcov, cítil sa rozjarený absolútnou istotou, ktorá prekypovala jeho telom. Teraz ho už nič nemôže zastaviť. Dostal videnie. Vedel, na čom stojí. Keď vystupoval po schodoch na verandu, mal dojem, akoby sa jeho duch oddelil od jeho tela. Sledoval sám seba, ako otvára vchodové dvere a bez klopania vstupuje dovnútra. Tam na lôžku ležala táto úbohá mladá žena, Georgie Carterová, chudá a scvrknutá ako egyptská múmia. Jej matka kľáčala vedľa postele, letmo sa naňho pozrela a omdlela. Bill pozoroval sám seba, ako pristupuje k posteli. Potom jeho duch opäť vstúpil do tela.

Pozrel dolu na tú krehkú dievčinu pod prikrývkou a povedal, „Sestra Georgie, Pán Ježiš Kristus, ktorého si milovala a dôverovala Mu po

celý ten čas, ten istý Ježiš sa so mnou dnes večer stretol v lese a skrze videnie mi povedal, že budeš uzdravená. Preto ťa beriem za ruku a hovorím ti v Mene Ježiša Krista, postav sa na nohy a buď zdravá.“

Bill ju uchopil za jej kostnatú ruku a opatrne potiahol. Nebolo však potrebné byť opatrný. Georgie vykrikla, keď nadprirodzená moc jej telu dodala energiu, odhodila prikrývku a vyskočila zo svojho väzenia s takým elánom, ako keď školáčka na vianočné ráno vyskočí z postele.

Mladšia Georgiina sestra pribehla z vedľajšej miestnosti, aby zistila, kvôli čomu je ten rozruch. Uvidela, ako jej staršia sestra, ktorá bola pripútaná k posteli tak dlho, kam len siahala jej pamäť, teraz tancuje po izbe ako malá kostra. Šok dočasne prerušil zdravé zmysly mladšej sestry. Vykrikla, trhala si vlasy a vybehla otvorenými vchodovými dverami s volaním, „Niečo sa stalo! Niečo sa stalo!“

Pán Carter sa práve vracal zo stodoly a niesol vedro mlieka. Keď začul tie výkriky, v obave toho najhoršieho pustil mlieko a rýchlo bežal domov, len aby zastal vo vchode a s absolútnym úžasom zíval na svoju dcéru Georgiu, ktorá sedela pri klavíri a hrala pieseň, ktorú sa naučila, keď bola malým dievčatkom:

„Drž ma blízko križa, Ježišu, tam je vzácny prameň, zdarma pre všetkých - uzdravujúci, plynúci z vrchu Golgoty.“

Neskôr George Wright odišiel hore do kostola, aby oznámil čakajúcemu davu, prečo kazateľ Branham ešte neprišiel. Všetci chceli osobne vidieť tento zázrak. Kým prišli k domu Carterovcov, Georgie štvornožkovala po dvore a bozkávala kvety a trávu.

Z celkom pochopiteľných dôvodov bol starý biely kostol na druhý deň večer preplnený ľuďmi až po steny. Keď sa zhromaždenie skončilo, William Hall sa opýtal, „Brat Branham, čo tu plánuješ ďalej?“

„Nie som si istý, nerozmýšľal som poza to, ako nájsť tú stratenú ovečku z videnia.“

George Wright podotkol, „To by bola hanba nechať týchto ľudí tak a neposkytnúť im dostatok základného biblického učenia.“

Bill súhlasil. „Myslím si, že je možné, aby som sem pravidelne chodil, až kým si Boh nevzbudí k tomuto dieľu niekoho iného.“

Pán Hall, ktorý sa neskôr stal pastorom Milltownskej baptistickej cirkvi, vyjadril svoj súhlas, „Bude dobré využiť túto peknú starú budovu aj pre niečo iné ako len pohreby. Zdá sa, že tých tu bude ešte aj tak dosť. V pondelok budeme mať ďalší.“

„Ó, niekto, koho poznám?“ spýtal sa George.

„Myslím si, že si poznal pána J-.“

George a Bill sa na seba pozreli. George povedal, „Myslím si, že už viac nebude chovať sliepky.“

Bill dodal, „Škoda, že si nenašiel trochu času aj pre svoju dušu.“

POZNÁMKA

Georgie Carterová žila pri plnom zdraví do roku 1954, keď jej bola diagnostikovaná rakovina prsníka. Mala vtedy 41 rokov. V čase, keď jej rakovinu našli, mala už metastázy, čo znamenalo, že zo strany medicíny neboli žiadne nádeje, aby sa uzdravila. V zúfalstve poprosila Williama Branhamu, aby sa za ňu pomodlil. Urobil tak a Georgie Carterová bola znovu uzdravená. Žila ešte ďalších 44 rokov. Zomrela 22. marca 1998 vo veku 84 rokov.

Kapitola 26

Stratený na Hurikánovej hore

1941

Pesnička skončila. Billy Paul sa dychtivo postavil pred svoju tortu, vdýchol do pľúc toľko vzduchu, koľko len vládol, a fúkal, dokiaľ všetkých šesť sviečok nezhaslo. Potom, žiariaci radosťou, začal vybaľovať svoje darčeky.

William Branham sa usmieval, potešený tým, že jeho syn si užíva svoje narodeniny – vďaka pozornosti Médy Broyovej. Upekla Billy Paulovi tortu a starostlivo naplánovala jeho oslavu. Priala si, aby tento deň, sobota 13. septembra 1941, bol pamätným dňom pre jej mladého zverenca.

Doteraz Méda opatrovala Billyho Paula každý pracovný deň počas takmer piatich rokov. Pripadalo jej to úplne prirodzené, že by pre neho mala urobiť narodeninovú oslavu. Avšak nie všetci v okolí videli situáciu Médy a Billa tak nevinne. Viacero klebetníkov šírilo zlomyseľné klebety o „tom mladom kazateľovi a jeho gazdinke.“

Bill neznášal tieto nepekné narážky proti Médinmu dobrému charakteru, ale bol schopný pochopiť ľudí, ktorí takto hovorili. Bola tu nádherná mladá žena vo veku na vydaj, ktorá nerobila skoro nič iné, len mu prala prádlo, upratovala jeho dom a opatrovala jeho syna. V skutočnosti nebolo voči Méde správne, aby jej bral toľko jej času. Bill sa teda rozhodol, že pre Médine dobro ju prestane zamestnávať. Pripravoval sa na to, že jej to oznámi v niektoré popoludnie, keď si príde po práci vyzdvihnúť Billyho Paula. Ale vždy, keď sa mu naskytna príležitosť, akoby mal zapchaté ústa.

Ako by mohol povedať tejto jemnocitnej dievčine, ktorá sa o jeho syna starala takmer päť rokov, že chce teraz novú opatrovateľku? Nemohol sa k tomu odhodlať. Ale cítil, že to akosi musí pre jej dobro urobiť. Méda sa potrebovala odpútať od svojich dočasných záväzkov k nemu, aby mohla rozvinúť vzťah na celý život s niekým iným.

Nakoniec Bill vymyslel okľukový plán. Pomyslel si, že keď si dohodne schôdzku s nejakou inou ženou, Méda sa naňho tak nahnevá, že s ním jednoducho skončí. Takto sa to ale vôbec nepodarilo. Méda sa vôbec nenahnevávala, jej srdce bolo zlomené. Po celé dni plakala.

Bill sa tiež cítil hrozne. Veľa o Méde premýšľal a snažil sa pre ňu urobiť to najlepšie, ale namiesto toho urobil vo všetkom zmätok. Každopádne jej bol dlhý vysvetlenie. „Méda, čo to nevidíš? Beriem ti príliš veľa času. Si príliš dobré dievča na to, aby si premárnila svoj život kvôli mne.“

„Ale, Bill, ja ťa milujem. Vždy som ťa milovala. A navyiac, ty si jediný muž, ktorého kedy budem milovať.“

„Cením si to, Méda. Aj ja ťa milujem. Ale vieš, ja budem žiť len ako pustovník. Už sa nikdy znova neožením a ako ťa teda môžem okrádať o tvoj čas?“

To bol argument, ktorý Méda jednoducho nemohla akceptovať. Keď sa vrátila do svojho domu, položila si svoju zavretú Bibliu na lono a modlila sa, „Pane, pokiaľ to je to, čo chceš, nechcem Ťa neuposlúchnuť... ale predsa, milujem Billa. Nevieam, čo mám robiť. Pane Ježišu, pomôžeš mi? Nikdy predtým v živote som Ťa o toto neprosila, Pane, a dúfam, že už ani nikdy nebudem musieť znova prosiť, ale prosím teraz - keď otvorím túto Bibliu, dal by si mi, prosím, miesto Písma, ktoré by ma viedlo a dalo mi útechu?“

Zavrela oči, otvorila Bibliu v strede a položila ukazovák na miesto uprostred stránky. Potom sa pozrela. Jej prst ukazoval na verš v Malachiášovi v 4. kapitole:

„Hľa, ja vám pošlem proroka Eliáša, prv ako príde deň Hospodinov, veľký a strašný...“

To je zvláštne miesto na útechu, pomyslela si. „Som zvedavá, prečo Pán...?“ Potom si spomenula... Pred rokmi stála na brehu rieky, zatiaľ čo Bill stál vo vode a krstil, keď sa uprostred dňa zjavila tá hviezda. Ona tú ohnivú guľu nevidela, pretože mala pri modlitbe zatvorené oči, ale nikdy nezabudne na hlas, ktorý oznamoval, *„Ako bol Ján Krstiteľ poslaný, aby predišiel prvý príchod Ježiša Krista, tak si ty poslaný s Posolstvom, aby si predišiel Jeho druhý príchod.“* Teraz si uvedomila, prečo jej Pán dal pre útechu práve tento konkrétny úryvok Písma. *„Hľa, ja vám [ti] pošlem proroka Eliáša...“* Méda vstala a odišla s pokojom vo svojom srdci, presvedčená, že budú s Billom zosobášeni.

Ani Bill nebol ďaleko od podobného uzáveru. Raz popoludní po práci sa zastavil vyzdvihnúť svojho syna z domu Broyovcov. Billy Paul sa hral na kope piesku. Bill povedal, „Billy, poď, pôjdeš s ockom domov.“

Billy Paul otočil hlavu a opýtal sa, „Oci, kde je môj domov?“

Bill bol otrasený. Momentálne býval v malom dome na vode, pretože nedokázal žiť v tom prenajatom dome, ktorý mu bez Hope pripadal tak prázdny. Teraz sa pozrel na svojho šesťročného syna a pomyslel si, „Jedného dňa, ak ho povedú na elektrické kreslo, otočí sa ku mne a povie - oci, keby si urobil to, o čo ťa požiadala mama, a oženil by si sa znovu a postaral sa mi o dobrý domov, namiesto toho, aby si ma ťahal sem a tam, toto by sa nikdy nestalo.“ Zatiaľ čo Bill otrepával piesok z nohavíc svojho syna, pomyslel si, „Možno mala Hope v hodine svojej smrti pravdu.“

Tej noci Billa niečo prebudilo z hlbokého spánku. Ležal pokojne v tme a počúval, ako vlny jemne narážajú do jeho domčeku na vode. Bol tam ešte iný zvuk. Nieкто stál rovno v jeho dverách. Chlpy na krku sa mu od strachu zježili. Potom Bill počul hlboký hlas, ktorý mu povedal, *„Chod' a ožeň sa s Médou Broyovou 23. októbra tohto roku.“*

William Branham a Méda Broyová spojili svoje ruky v manželstve 23. októbra 1941. Ako svadobnú cestu Bill navrhol výlet k Niagarským vodopádom a potom chcel pokračovať na východ pozdĺž severnej hranice Spojených štátov do hôr Adirondak na severe v štáte New York. Bill bol už v týchto končinách niekoľkokrát a poznal tam jedného lesného správcu. Pred

dvomi rokmi spolu so správcom Dentonom zastrelili blízko Hurikánovej hory neďaleko kanadskej hranice troch medveďov. Pokiaľ by Bill mohol opäť počas tejto jesene loviť, mohol by skolíť ďalšieho medveďa, čím by sa zásobil množstvom mäsa, ktoré by mu vydržalo celú zimu.

Méde to pripadalo rozumné. Vedela, akí boli chudobní v začiatkoch ich manželského života. Vo večerných hodinách pomáhala Billovi zbierať čučoriedky, aby si zarobili dosť peňazí na zakúpenie uhlia na zimu. Zásoba mäsa by bola vítaným prínosom pre ich skromný rozpočet.

Bill teda napísal, „Pán Denton, prídem k vám túto jeseň. Rád by som si s vami znovu ulovil nejakého medveďa.“

Pán Denton mu odpísal, „V poriadku, Billy, príď. Budem ťa čakať v chatrči na konci cesty do Hurikánovej hory...“ a udal dátum v novembri. „Pomôžeš mi dať dole ten telefónny kábel, ktorý sme na jar spolu natiahli, a potom pôjdeme na lov medveďa.“

Na vrchole Hurikánovej hory stála protipožiarna rozhľadňa. Na jar Bill pomohol tomuto správcovi natiahnuť telefonickú linku dlhú osem kilometrov súběžne s cestou, ktorá spájala vyhliadkovú vežu s chatrčou, ktorá bola na konci cesty. Zvinuť túto linku na zimu, to potrvá minimálne celý deň, ale Billovi to pripadalo ako dobrý obchod s tým, že bude môcť loviť s tak znamenitým sprievodcom.

Bill, Méda a Billy Paul prišli na miesto o niekoľko dní skôr. Správčov zrub bol zamknutý, ale neďaleko vedľa cesty sa nachádzal malý prístrešok, ktorý ich ochránil pred vetrom. Hoci ešte nesnežilo, počasie nasvedčovalo tomu, že snežiť môže začať každú chvíľu. Tej noci teplota klesla pod bod mrazu. Aby Billyho Paula zohriali, Bill a Méda si ho položili na noc medzi seba.

Na druhý deň ráno Bill povedal, „Vieš čo, miláčik, bolo by krásne, keby som skolil veľkého jeleňa a zobrali by sme si ho domov spolu s medveďom. Keby som sa dnes trochu venoval lovu, mali by sme zaistené mäso na celú zimu.“

Méda sa jedným pohľadom pozrela na tmavé mraky a spýtala sa, „Myslíš si, že je bezpečné ísť von bez sprievodcu? Čo keď sa stratíš?“

„Ja? A stratiť sa?“ Billovi to znelo zábavne. „V žiadnom prípade. Ja sa nemôžem nikde stratiť. Moja matka je napoly Indiánka, pamätáš? Mám dostatočný inštinkt na to, aby som vždy vedel, kde som. Som ako môj dedko Harvey. Okrem toho, že bol učiteľom, bol aj najlepším lovcem na juhu.“

Méda mu venovala rezignujúci pohľad, ktorý prezrádzal - Nie som si tým tak istá. „Nebud' tam dlho, Bill. Pamätaj, ešte nikdy som nebola v horách. Nič o tom neviem.“

„Vrátim sa do druhej hodiny,“ sľúbil.

Prehodil si pušku cez plece a zostupoval dolu cestičkou, až prišiel na miesto, kde pred rokmi stínali stromy. Medzi pníkmi a hromadami ponechaných vetví vyrastali nové stromčeky do výšky asi štyri a pol metra. Toto vyzeralo ako ideálny domov pre jelene - dostatok potravy a veľa prístreškov. Bill zišiel z cesty a kráčal lesom. Počas ďalšej hodiny pozoroval veľa stôp jeleňov, ale všetky mali ostré špičky, čo znamenalo, že ide o lane. On ale potreboval samca.

Keď prekročil hrebeň a vstúpil do ďalšieho kaňonu, Bill začul nejaký pohyb v kroví. Zostal stáť ako peň stromu a načúval. Mohol zreteľne počuť nohy, ktoré našľapovali po borovicovom ihličí - to neboli kopytá, toto boli nohy, ktoré mali vankúšiky. Naraz to zviera vyrazilo. Bill zazrel obrovskú horskú pumu, ako skočila do húštiny. Namieril pušku, ale veľká mačka bežala príliš rýchlo. Bill nestihol ani vystreliť a puma bola preč.

Bill prenasledoval tú pumu dolu kaňonom asi míľu. Nejaký čas počul, ako sa prediera pod hustým krovím. Ale mačka čoskoro utiekla príliš ďaleko a Bill sa musel uchýliť ku svojim stopárskym schopnostiam, pozoroval stopy a ohnuté vetvičky. Nakoniec však puma utiekla do vysokého lesa, kde si ľstivo zvolila cestu v korunách stromov. Bill stratil stopu a vzdal to.

Vrátil sa späť do kaňonu, ale zastavil sa, keď ucítil zápach medvedieho samca. Vzrušene stúpil proti vetru do strmého svahu kaňonu, prešiel cez hrebeň a zostupoval dole na druhú stranu. Niekoľkokrát sa mu ten zápach stratil, ale znova ho zachytil. Terén sa vyrovnal.

Bill išiel pomaly ďalej a pozorne sledoval každú záchytnú stopu v teréne, ako bolo rozrušené mravenisko alebo stopy pazúrov na stromoch. Vystúpil na vrchol hrebeňa a potom zostupoval do plytkého údolia. Keď zostúpil až úplne dole, zápach nasvedčoval tomu, že jeho korisť je blízko. Bill hľadal medzi balvanmi, v rozsadlinách, dokiaľ nenašiel medvediu jaskyňu. Nemohol sa mýliť. Zápach spôsobil, že zaslzil. Opatrne pristúpil k tmavému otvoru s puškou pripravenou k výstrelu. Plytká jaskyňa bola prázdna.

Bill sa pozrel na hodinky. Ručičky sa blížili k 12:30. Bude sa musieť čoskoro vrátiť späť, pokiaľ chce dodržať slovo, ktoré dal Méde. Nevadilo mu, že preruší lov. Teraz, keď zistil, kde má medveď úkryt, môže sa sem vrátiť, akonáhle spolu s pánom Dentonom odmontujú telefónny kábel na Hurikánovej hore.

Bill sa šplhal hore roklinou, prešiel len krátky úsek, keď zrazu zbadal hýbajúci sa krík na druhej strane kaňonu. Tam je, pomyslel si Bill. Nabil pušku a ticho stál. Namiesto medveďa sa na obzore ukázal majestátny jelení samec. Bill zamieril pušku a stlačil spúšť. Samec na mieste klesol k zemi.

Kým jelen vykrvácal a Bill stihol svoj úlovok vypitvať, bolo už po jednej hodine. Potom zviazal jeleňovi nohy a vytiahol ho hore a uviazal k vetve stromu a vyrazil z kaňonu tak rýchle, ako mu to dovoľoval pohyb v krovinatom teréne. Všimol si, že mraky sa znižujú k zemi. Hurikánová hora bola už zahalená. Pomyslel si, „Musím sa ponáhľať. Tá búrka sa približuje.“ Vedel, že keď príde hmla, nebude schopný zbadať svoje orientačné body v teréne.

Tridsať minút klusal, neustále hľadal miesto, z ktorého zostúpil do tohto konkrétneho kaňonu. Zastavil sa, aby si oddýchol, vytiahol z vrecka vreckovku a utrel si pot tečúci po tvári. „Fíha, to bola dlhá cesta,“ preletelo mu hlavou, „nemyslel som si, že by som zašiel až tak ďaleko.“

Ešte raz začal bežať. O niekoľko minút však zastal v úplnom úžase. Visel tam jeho jeleň!

„Dobre, čo som vlastne urobil?“ Zamrmlal. „Niekde som minul odbočku. Ale ako som sa mohol otočiť a dostať sa späť sem?“

Vyrazil znova a uvažoval, „Tentokrát pôjdem správne. Jednoducho som nedával dosť pozor. Energicky kráčal a opatrne hľadal miesto, kde zostúpil zo strmého svahu. Mraky už teraz viseli nad samými korunami stromov. Stále obtiažnejšie bolo čokoľvek rozpoznať. Po štyridsiatich minútach prišiel na miesto, ktoré mu pripadalo známe. Počas ďalšej minúty už vedel prečo. Tam na strome visel jeho jeleň.

Keď Bill vyrazil po tretíkrát, uvažoval, „Nemôžem sa trikrát za sebou dopustiť tej istej chyby.“ Ale o hodinu neskôr sa nachádzal znova pri svojom jeleňovi.

Unavený a vyplašený si sadol, aby si oddýchol a dal sa dokopy. Vedel, čo sa deje. Indiáni tomu hovoria cesta smrti - človek sa v hore stratí a blúdi v kruhoch, dokiaľ vyčerpaním a chladom nezomrie. Keby bol Bill v horách sám, vôbec by si nerobil starosti. Jednoducho by išiel do tej medvedej jaskyne a tam by počkal, dokiaľ by neprešla búrka a mraky by sa nezdvihli. Akonáhle by sa ukázali jeho orientačné body, bez ťažkostí by našiel cestu do chatrče. Ale za momentálnych okolností bol tento plán nemysliteľný. Méda ešte nikdy v živote nebola v horách. Ona ani nevedela, ako by mala založiť oheň. Ak sa Bill nevráti do tábora, potom by ona a Billy Paul mohli počas noci ľahko zmŕznúť na smrť. Navyše by bola vydesená z tmy. Čo keby počula rev nejakého zvierata? Iste by si pomyslela, že je ohrozený, a vybrala by sa ho hľadať - a sama by mohla zablúdiť. Potom si Bill spomenul na tú pumu, ktorá sledila po lese neďaleko ich prístrešku.

Celý bez seba od starostí vyskočil a predieral sa húštinou. Onedlho sa zastavil a rozmýšľal, „Počkaj chvíľu, William Branham. Čo je to s tebou? Zbláznil si sa?“ Celý život bol zálesákom. Vedel, čo je najväčším nebezpečenstvom. V takejto situácii sa človek rozruší a ľahkovážne sa derie lesom dopredu; a potom na jar niekto nájde jeho kosti na dne útesu. Zhlboka sa nadýchol, aby upokojil trasúce sa nervy. „Musím zachovať pokoj,“ pomyslel si. „Nie som skutočne stratený. Som len trochu dezorientovaný. Musím sa len dať do poriadku.“

Teraz hmľa padla úplne a všetko vyzeralo neznámo. A aby sa okolnosti ešte viac skomplikovali, začalo snežiť. Najhoršie zo všetkého bolo to, že slnko zapadalo a rýchlo sa začalo stmievať. Ak sa mu čoskoro

nepodarí nájsť cestu, potom ju už nenájde vôbec. Potom počas noci zahynú všetci traja.

Bill zápasil o to, aby zostal pokojný a uvažoval, „Nemôžem sa stratiť. Som príliš dobrý zálesák, aby som sa mohol stratiť. Počkať chvíľu. Keď som sem prišiel, vietor mi vial do tváre. Tak je to; musím teda ísť tak, aby mi vietor fúkal do chrbta, a tak sa odtiaľto dostanem.“

Namieril teda na opačnú stranu, ako fúkal vietor. Okolo seba nevidel už nič okrem tienistých obrysov stojacich stromov a kríkov, ktoré pohlcovala hmla a sneh. Raz za čas premenlivý vietor zmenil smer. Čoskoro bolo očividné, že vietor, ktorý sa točil okolo vrcholkov hôr, nemôže byť kompasom.

Aby si však dodal odvahy a zachoval pokoj, Bill si nahlas povedal, „Nie si stratený. Vieš, kde si.“

Ale jeho svedomie mu vravelo, že je to klam, „Billy, vieš, že si stratený.“

Sám sebe odpovedal, „Ja? Ja nie. Ja sa nemôžem stratiť.“ Potom musel prekročiť obrovský pahýľ, o ktorom vedel, že okolo neho ešte neprechádzal. Začal sa triasť. Po jeho tvári stekal pot. „Nemusíš už viac klamať samého seba,“ pomyslel si. „Stratil si sa. Priznaj to.“

Nebol ho však ten úder raniaci jeho hrdosť. Bola to hrôza, ktorú cítil kvôli svojej manželke a synovi. „Som skutočne stratený,“ povedal si sám pre seba. „Neviem, kde je východ a kde západ. Musím zvoliť smer a ísť rovno, lebo očividne chodím v kruhoch. Takže idem týmto smerom.“

Zvolil teda náhodný smer a vyrazil dopredu, starostlivo pozoroval niekoľko stromov, ktoré boli na dohľad, a snažil sa kráčať v rovnej línii od stromu ku stromu. Ako kráčal, mal dojem, ako keby počul šepkať nejaký hlas,

„Boh nám je útočiskom a silou, pomocou v súženiach, nájdenou veľmi dokázanou.“

Bill si pomyslel, „Takže som sa zbláznil, už počujem nejaké hlasy!“

Kráčal ďalej a zo všetkých síl sa snažil sústrediť na svoj cieľ. O chvíľu to počul znovu, trochu hlasnejšie než predtým,

„Boh nám je útočišťom a silou, pomocou v súženiach, nájdenou veľmi dokázanou.“

Bill kráčal ďalej, pušku ťahal za sebou a cítil sa už veľmi unavený. Ten vytrvalý hlas bol hlasnejší,

„Boh nám je útočišťom a silou...“

Bill zastal a nahlas povedal, „Pane Ježišu, som stratený. Nemám žiaden kompas ani nevidím žiadne orientačné body, ale mám ešte Teba. Pane, nie som hoden toho, aby som žil, ale prosím, nedovoľ umrieť mojej manželke a synovi.“

Potom počul ten hlas znova. Nebola to jeho fantázia, počul to jasne svojimi ušami,

„Boh nám je útočišťom a silou, pomocou v súženiach, nájdenou veľmi dokázanou.“

Bill oprel svoju pušku o strom a zložil si klobúk, položil ho na sneh a kľakol si naňho. Pozrel hore a modlil sa, „Nebeský Otče, myslel som si, že o horách viem všetko, ale mýlil som sa. Viem, že idem zlým smerom, a neviem, kam mám odbočiť. Bol som taký chvastúň; zaslúžil som si, aby som sa stratil. Zaslúžil som si, aby som tu zostal niekoľko dní a bol odkázaný jest' dikobrazov. Ale, Pane, moja úbohá žena je nevinná. Ona aj môj syn dnes v noci zomrú, pokiaľ sa odtiaľto nedostanem. Otče, je takmer tma a som stratený - úplne stratený. Prosím, pomôž mi. Buď' mojím kompasom a vodcom.“

Vstal, striasol sneh z klobúka a povedal, „Pane, verím, že ten hlas, ktorý ku mne šepkal, bol Tvojím hlasom. Verím, že je tu niekde anjel Pánov, ktorý ma v tomto lese sleduje. Pane, prosil som Ťa o vedenie. To je všetko, čo môžem urobiť. Teraz vyrazím týmto smerom.“

Vykročil rovnakým smerom ako predtým. Zrazu na svojom pleci pocítil ruku, ktorá ho ťahala dozadu, akoby ho chcela zastaviť. Zľakol sa, otočil hlavu dozadu, aby zistil, kto to bol. Nikto tam nebol. Ale keď sa obzrel, hmla sa na chvíľu rozostúpila a on za sebou zbadal Hurikánovú horu. Tadiaľ viedla cesta do bezpečia. Uberal sa v ústrety smrti opačným

smerom! Mal akurát dosť času, aby sa otočil a nasmeroval sa k tejto hore skôr, ako ju znova zahalí hmla.

Bill pozdvihol svoju ruku a zvolal, „Ó, veľký Jehova, Bože, si mi tak blízko, že si položil Svoju ruku na moje plece. Si skutočne mojou pomocou pri všetkom súžení.“

Bill stúpал hore v hmlistom súmraku tak rovno, ako len mohol, smerom k Hurikánovej hore, a každú sekundu pozoroval, či nevybočil z vytýčeného smeru. Les sa ponáral do tmy. Bill kráčal s jednou rukou zdvihnutou hore a hľadal rovno nad hlavou telefónny kábel, ktorý bol natiahnutý od stromu ku stromu na úseku ôsmich kilometrov po tejto strane hory. Pokiaľ jeho ruka narazí do jedného z tých dvoch drôtov, ten ho privedie po svahu hory rovno do chatrče. Pokiaľ tie drôty minie, on, jeho žena a syn zahynú.

Počas ďalších troch hodín chôdze pokračoval v určenom smere, niekedy musel prejsť aj malými skalnatými útesmi. Snehová fujavica sa zmenila na snehovú búrku. Vietor zavýjal a lámал vetvy stromov. Bill v jednej ruke niesol pušku a druhú mal zdvihnutú nad hlavou, dokiaľ neofažela ako hlaveň pušky. Potom si ruky vymenil; celý čas bol pripravený vrátiť sa o niekoľko krokov dozadu, len aby si bol istý tým, že neminul telefónne vedenie, keď striedal svoje ruky. Občas mu ruka narazila do nejakého predmetu a on zvolal, „Mám to!“ Ale chytil iba vetvu stromu. Jeho prsty v rukaviaciach boli už celkom skrehnuté. Nakoniec nebol schopný udržať ani jednu ruku vztýčenú. A predsa musel. Tri životy od neho záviseli.

Teraz už bola noc taká tmavá, že sotva videl padať vločky snehu pred svojimi očami. Začal mať obavy. Čo keď prešiel nižším miestom, nad ktorým vedenie natiahnuté od stromu ku stromu bolo vyššie, než dosiahol vystretou rukou? Ak by sa toto stalo, znamenalo by to ich záhuby.

Naraz jeho ruka narazila do niečoho pružného. Pritiahol ruku bližšie k sebe a jeho prsty zvierali tenkú linku. Našiel ju! Bol zachránený. Všetci traja boli zachránení!

Bill odhodil pušku, zložil si klobúk a vzdal vďaku, „Ó, Bože, aký je to pocit byť nájdený potom, čo som bol stratený. Ako Ti môžem za to dosť poďakovať? Ďalej na konci tejto linky sa nachádza všetko, čo je v mojom

živote drahé môjmu srdcu - moja manželka a môj syn. Táto telefónna linka bude mojím vodcom z tejto hory. Za nič na svete ju nepustím z ruky. Ale, Pane Ježišu, Ty si v skutočnosti mojím Vodcom. A mám v úmysle sa Ťa držať do konca svojho života, lebo viem, že na konci ma čaká teplo, bezpečie a odpočinutie.“

Kapitola 27

Býk zabijak

1945

Pomaly sa blížil koniec ničivej vojny v Európe, ale nemecká armáda bola z dvoch strán zovretá spojeneckými silami. V januári v roku 1945 ruská armáda pod velením generála Žukova prenikla až k rieke Odre, iba šesťdesiatštyri kilometrov od Berlína. Krátko nato bol postup ruských mechanizovaných divízií zastavený kvôli močarínám, spôsobeným jarným otepľovaním a húževnatému odporu Nemcov. V tom istom čase západní spojenci rýchle postupovali cez Francúzsko a Belgicko spolu s Američanmi, ktorí hlboko prenikli na územie obsadené Nemcami. Začiatkom marca sa 3. armáda generála Pattona dostala pri Koblenzi k brehom rieky Rýn. O niekoľko dní neskôr sa 1. armáda generála Hodgesa zmocnila mostu poniže mesta Remagen. Americkí generáli chceli v postupe pokračovať ďalej, aby boli v Berlíne skôr ako Rusi. Dostali však rozkaz čakať na 25. britskú divíziu generála Montgomeryho, ktorá sa s nimi mala spojiť.

Do 25. apríla 1945 Rusi nielen že obkľúčili Berlín, ale stretli sa aj s americkými jednotkami na rieke Labe, sedemdesiatdva kilometrov na západ. V tom istom čase zlyhala nemecká obrana v Taliansku a tým umožnila západným spojencom rýchly postup talianskou čižmou na sever. Dňa 28. apríla bol taliansky diktátor Benito Mussolini chytený a popravený vlastnými ľuďmi, a to pri svojom úteku pred postupujúcimi spojeneckými armádami. Fašizmus, ako svetová politická sila, teraz utrpel smrteľnú ranu a nacizmus už sotva dýchal. Na druhej strane komunizmus kopal, rozpínal sa a pohlcovoval všetko, čo bolo v jeho dosahu. Keď komunisti s nacistami

začali bojovať v uliciach Berlína, Hitler menoval jedného zo svojich pomocníkov, Karla Donitza, hlavou Nemeckého štátu. Potom 30. apríla Adolf Hitler ticho zmizol z tváre zeme. Donitz začal okamžite vyjednávať jednostrannú kapituláciu, ktorá bola oficiálne ukončená 8. mája 1945. Vojna v Európe skončila.

Napriek týmto významným svetovým udalostiam mohol William Branham iba sledovať a žasnúť. Znamenalo to totiž, že zo siedmich videní budúcnosti, ktoré videl v to júnové ráno v roku 1933 usporiadané jedno po druhom v rade, sa tri z nich teraz naplnili - Mussolini zomrel potupený, Hitler dospel k záhadnému koncu a komunizmus sa zosilňoval ako dominujúca politická sila. Nebolo teda pochyb o tom, že aj tie nasledujúce štyri videnia sa naplnia, až na ne príde Bohom určený čas. Toto dalo Billovi dôvod na optimizmus ohľadom jeho vlastnej budúcnosti. Pán musí mať istotne s jeho životom nejaký konkrétny zámer, prečo by mu inak Všemohúci udelil taký neobyčajný dar? Bill potreboval všetko palivo, ktoré mohol mať, aby udržal ten malý plamienok optimizmu, lebo prirodzene nevidel žiadnu možnosť, ako sa kedy vyhrabať zo svojej chudoby natoľko, aby mohol vykonať pre Boha čokoľvek významné. Stále pracoval v troch zamestnaniach, z toho dve boli bez odmeny. Aj keď stále trpel nedostatkom peňazí, nikdy neuvažoval o tom, že by mohol brať nejaké peniaze za službu pastora, ktorú vykonával. Mal na to niekoľko dôvodov. Po prvé, z čítania Biblie a pozorovaním pastorov okolo seba hneď na začiatku svojej služby zistil, že láska k peniazom môže byť jednou z najnebezpečnejších pascí, ktorým bude kedy kazateľ čeliť, a Bill sa tomu snažil vyhnúť. Po druhé, hoci niektorí z členov jeho zhromaždenia zarábali až tri doláre za hodinu, väčšina z nich bola rovnako chudobná alebo ešte chudobnejšia ako on a Bill sa nemohol odhodlať k tomu, aby od týchto chudobných ľudí žiadal väčšiu obeť ako doteraz. Kázal o biblickej zásade platení desiatkov a každý člen prinášal desiatok zo svojho príjmu do pokladničky, ktorá bola špeciálne na ten účel vzadu v modlitebni. Ale Bill z toho pre seba nepoužil ani cent. Všetko bolo určené na platenie mesačných splátok pôžičky a zvyšok týchto peňazí ledva stačil na výdavky spojené s údržbou budovy. Jeho tretí dôvod v sebe niesol dotyk hrdosti a spoliehania sa na seba. Keďže bol silný a zdatný pre prácu, uvažoval, „Prečo by som nemal pracovať?“

Raz poobede vo výplatný deň sa Bill s Médou radili ohľadom rozdelenia dvadsaťosemdolárového týždenného zárobku z jeho zamestnania v Komunálnych službách Indiany. Desiatok bol na prvom mieste. Potom Méda ukázala na účty, ktoré museli byť bezodkladne uhradené. Nech už túto kôpku zvyšných dvadsaťpäť dolárov a dvadsať centov rozdeľovali tak či onak, neboli jednoducho schopní pokryť všetky ich bezodkladné záväzky. Chýbalo im asi desať dolárov. Bill zobral do ruky jednu z obálok a povedal, „Miláčik, túto nemôžeme ani začať splácať.“

„Ale musíme ju zaplatiť,“ povedala, „ó, Bill, čo budeme robiť?“

Bill dostal nápad, „Vieš čo, dnes večer urobím v zbore zbierku.“

Médino počiatočné prekvapenie sa pretavilo do pobavenia, „Chcem ťa vidieť, ako to urobíš.“

V ten večer po službe piesní pred začiatkom kázne Bill povedal, „V poriadku, priatelia - nerád o to dnes večer prosím...“ Méda naňho komicky pozrela s vedomím, aký nesvoj sa cíti. Bill sa od nej snažil odvrátiť zrak, zatiaľ čo sa potkýnal o slová, „Nikdy som to ešte nerobil... doba je ťažká, viete, a... sotva môžem vystačiť so svojím príjmom... pokiaľ máte pri sebe päť alebo desať centov a hodili by ste ich do môjho klobúka, keď ho nechám kolovať... brat Wiseheart, prišiel by si sem a vzal môj klobúk?“

Diakon Wiseheart prišiel dopredu a s prekvapením zísal rovnako ako ostatní. Nie preto, že by nemiloval svojho pastora, miloval ho. Všetci ho milovali. Boli istotne ochotní mu pomôcť, akýmkoľvek spôsobom mohli. Boli však prekvapení, lebo za ostatných dvanásť rokov sa toto nikdy nestalo.

Brat Wiseheart podával klobúk okolo prvého radu. Bill sledoval, ako pani Weberová siahla do vrečka svojej kockovanej zástery a vytiahla malú patentkovú peňaženku na mince. Keď vylovila päťcentovú mincu, Billovo srdce kleslo ako olovnica zavesená na rybárskom vlasci, ktorá padne do blata na dno rybníka. Uvedomil si, že časy boli ťažké pre všetkých, nie len preňho. Nemohol to urobiť. „Počkaj, sestra Weberová, nemusíš tam tú mincu hodiť. Ja som to nemyslel vážne. Chcel som vás len vyskúšať, aby som videl, čo urobíte.“

Teraz bol ten starý diakon Wiseheart ešte vo väčších rozpakoch. Spýtal sa, „Brat Branham, čo mám teda robiť?“

„Odlož môj klobúk naspäť, brat Wiseheart. Budem pokračovať v bohoslužbe.“

Méda si rukou zakryla ústa a zakývala hlavou. Bill na jej očiach poznal, že sa smeje.

V Jeffersonville bol v tom týždni na návšteve Billov starý priateľ zo severu, John Ryan. Tento odvážny starý muž prišiel na ojazdenom bicykli celú cestu z Michiganu, nejakých štyristo kilometrov. Ale bicykel mu počas cesty narobil toľko problémov, že sa ho rozhodol zbaviť a vrátiť sa domov stopom. S jemu vlastnou veľkorysťou, John Ryan venoval bicykel Billovi, ktorý ho okamžite opravil a vylepšil novým desaťcentovým lakom. Bill osobne bicykel nepotreboval, ale mal v úmysle ho predať a získať trochu peňazí, ktoré potreboval.

Druhé Billovo neplatené zamestnanie, revírnik v štáte Indiana, bolo úzko spojené s jeho zamestnaním v Komunálnych službách, takže len zriedka to považoval za nejakú námahu navyše. Bola to šťastná náhoda, pretože jeho práca ako opravára elektrického vedenia bola sama osebe vyčerpávajúca ako dve zamestnania. Jednou z jeho hlavných úloh v Komunálnych službách Indiany bolo kontrolovať vedenie vysokého napätia, ktoré sa tiahlo v dĺžke niekoľkých stoviek kilometrov drsnou zalesnenou krajinou Indiany. Väčšina tejto oblasti nemala cesty a tak Bill musel často chodiť denne pešo štyridsaťpäť kilometrov, šesť dní v týždni - a to len za šesťdesiat centov na hodinu. Bola tam však aj iná odmena okrem peňazí. Pri tejto práci mal možnosť odísť z mesta do divočiny, ktorú miloval. Príležitostne mohol vo svojej funkcii revírnikovia prevychovať nejakého pytliaka a tak byť nápomocný pri ochrane miestnej prírody. Potom sa tiež zastavil a porozprával sa s miestnymi farmármi pracujúcimi na svojich poliach. Témou ich rozhovorov sa zakaždým stal Boh a Bill tak mal príležitosť sa s nimi podeliť o lásku Ježiša Krista. Niekedy sa stávalo, že srdce farmára zmäklo a odovzdal ho Ježišovi. Bill ho hneď zaviedol ku najbližšej rieke a pokrstil ho v Mene Pánovom. S mokrymi kvapkajúcimi šatami sa tí dvaja rozišli, obaja plní radosti, a pokračovali vo svojich povinnostiach.

Jedno popoludnie sa Bill nachádzal neďaleko Henryville v Indiane. Jeho úlohou bolo nasadiť do rieky určité množstvo rýb pre

rybársky spolok. Bol neďaleko farmy istého priateľa, o ktorom vedel, že je práve chorý. Bill si teda pomyslel, že by bolo pekné, keby sa tam zastavil a pomodlil sa za neho. Keďže jeho farma sa rozprestierala za niekoľkými plotmi, Bill sa neobťažoval tým, aby to obišiel po miestnych cestách. Odopol opasok s pištoľou a pušku položil na predné sedadlo svojho nákladného auta, zamkol dvere a vyšplhal sa na prvý plot. Zabudol však na to, že na každom rohu pasienku visela tabuľka s nápisom: „NEBEZPEČENSTVO! POZOR NA BÝKA!“

Bill si pohmkával kresťanskú pesničku a kráčal trávnatým pasienkom. Uprostred pasienku stála malá skupinka krovinatých dubov. Tenučké malé stromčeky priemerne dosahovali výšku troch metrov. Bill sa k nim približoval, keď sa pred ním zrazu postavil na nohy obrovský býk a zaffkal. Dovtedy si kľudne ležal v tieni stočených dubových vetví mimo dosah ľudského zraku. Bill si v okamihu uvedomil nebezpečenstvo, pretože práve tento konkrétny býk plemena Guersney mal povest' široko ďaleko. Bol to súťažný chovný býk z Burkovej farmy blízko Jeffersonville, ale javila sa pri ňom zlá povaha, až nakoniec ubodal k smrti svojho ošetrovateľa a to prinútilo jeho majiteľa, aby sa ho zbavil. Keďže to bol cenný býk, Burk ho predal tomuto mužovi do Henryville s nádejou, že osamotený vidiek mu nedá už žiadnu príležitosť na vyčíňanie.

Bill o tom vedel, ale jednoducho mu to uniklo z mysle. Teraz zúfalo hodnotil svoje možnosti. Dubové krovininy boli príliš slabé a navyiac boli na opačnej strane. Oplotenie bolo príliš ďaleko. Zostávalo to na jeho puške. Mohol zviera zastreliť a potom zaplatiť farmárovi škodu.

Býk zabijak sklonil hlavu, zaffkal a hrabal kopytom do zeme. Jeho dlhé ostré rohy skutočne pripomínali vražednú zbraň. Bill siahol po zbrani. Nebola tam. Potom si spomenul, že nechal púzdru na sedadle v aute!

„Dobre, Pane, ak prišiel čas, aby som zomrel, chcem tomu čeliť ako chlap.“ Narovnal plec a chladne hľadel na svojho soka. V tej chvíli sa v jeho vnútri stalo niečo neuveriteľné. Strach sa vyparil a na jeho miesto prišla láska zrodená zo súcitu a pochopenia, akú ešte nikdy predtým nepocítil. pomyslel si, „Ten chudák býk si kľudne ležal na poli a ja som ho vyrušil. On predsa nevie nič iné, iba brániť sa.“

Býk zaffkal ešte hlasnejšie a rýchlejšie, kopytom rozrýval pôdu a vyhadzoval špinu za seba, ako to býky robia pred útokom. Bill nahlas povedal, „Býk, je mi ľúto, že som ťa vyrušil. Nechcem, aby si ma zabil. Som Božím služobníkom a som na ceste, aby som sa pomodlil za jedného chorého muža. Zabudol som na tie nápisy.“

Býk vyrazil, sklonil hlavu s ohnutými rohmi smrteľne namierenými do stredu terča. Bill prekvapivo nepociťoval žiadny strach, iba lásku. Povedal, „V Mene Ježiša Krista choď a ľahni si pod tie stromy.“

Býk pokračoval v behu so svalmi napnutými v zúrivosti. Keď bol iba vo vzdialenosti asi troch metrov, vyhodil prednými nohami a zastavil sa v oblaku prachu. Na jeho tvári sa zračil najzvláštnjší výraz, keď začal hlavou kývať napravo a naľavo. Potom sa zviera obrátilo a ukázalo Billovi chvost. Kráčalo pomaly späť do dubových krovín, ľahlo si na zem a pozorovalo Billa, ako kráča po zvyšok cesty naprieč pasienkom.

Po zbytok toho dňa - a po mnoho ďalších dní - Bill žasol nad tým, čo sa stalo na tom pasienku medzi ním a tým býkom. Navzdory istej smrti nejakým spôsobom prekročil hranicu vlastných obáv a vcítil sa do tlkotu srdca iného stvorenia. Nejakým spôsobom pochopil znepokojenie býka a súcitil s tým zvieraťom. Ako pastor často pomáhal druhým, staral sa o nich a pomáhal im, kde len mohol. Ale tento zážitok bol niečím iným, niečím hlbším. Na niekoľko minút jeho života všetok strach vyprchal a on pocítil dokonalú lásku.

Približne v tom čase sa Bill dozvedel o svojej susedke, pani Reedovej, ktorá bývala na konci jeho bloku, že umiera na tuberkulózu. Z dôvodu ochrany svojich štyroch malých detí pred touto vysoko nákazlivou chorobou bola prevezená do sanatória v Louisville. Keďže tuberkulóza bola tým démonom, ktorý usmrtil Hope, Bill cítil za pani Reedovú veľké bremeno. Jednoducho ju nemohol dostať z mysle - taká mladá matka a toľko musí trpieť, a navyac opustiť svoje malé deti, ktoré ju tak potrebujú. Raz v noci Bill prišiel do sanatória a modlil sa za ňu. O dva dni neskôr, keď Bill sedel na verande, Pán mu ukázal videnie o pani Reedovej ako babičke so šedivými vlasmi a trasúcimi sa rukami v obecenstve svojich dospelých detí. Bill sa vrátil do sanatória a povedal jej, „Tak hovorí Pán, 'Budeš žiť!'“

Pani Reedová vykričkla, „Ó, vďaka Bohu!“

Bill sa jej spýtal, „Chcela by si vstať a dať sa pokrstiť v Mene Pána Ježiša Krista, vzývať Ho, aby zmyl tvoje hriechy?“

Ona odpovedala, „Urobím všetko, čo mi Boh nariadi.“

O niekoľko dní neskôr bol Bill na chodníku pred svojím domom a pripravoval sa odísť na svojom novozískanom bicykli do potravín. Práve prehodil nohu cez stredovú tyč a chcel sa odraziť, keď na neho z vedľajšieho vchodu zavolał jeho sused, „Hej, počkajte, kazateľ. Kam idete?“

„Dobré ráno, pán Andrews. Idem do potravín. Chcete, aby som vám niečo priviezol?“

„Nie, chcel som sa vás len niečo opýtať.“ Tón jeho hlasu sa zmenil na nadávku. „Nehanbíte sa?“

„Čo máte na mysli?“

„Povedali ste tej úbohej matke, ktorá zomiera, že bude žiť, a dávate tej rodine falošné nádeje!“

Teraz bolo Billovi jasné, o čo ide. Pán Andrews bol väčšinu času slušným susedom, ale vždy sa správal odmerane k Billovej viere v Boha. Pán Andrews pracoval s pánom Reedom vo vládnom Dopravnom závode a musel sa od neho dozvedieť o videní. „Nuž, pán Andrews, ona bude žiť,“ trval na svojom Bill.

„Každý rok na tuberkulózu umierajú tisíce ľudí. Prečo si myslíš, že pani Reedová bude žiť?“

Bill mu dal jediné vysvetlenie, ktoré poznal. „Pretože to povedal Ježiš. Ukázal mi o tom videnie.“

Pán Andrews so znechutením odfrkol. „Keby som bol tebou, hanbil by som sa takto chodiť a zvádzať ľudí. Viem, že som voči tebe trochu tvrdý, ale...“

„To je v poriadku, pán Andrews. Ty máš svoje názory a ja svoje.“ Bill vysadol na svoj bicykel a odišiel.

Medzitým sa stav pani Reedovej tak pozoruhodne zlepšil, že si jej lekári znova vyžiadali snímok pľúc. Na ich prekvapenie však nemohli nájsť ani stopu po chorobe v jej tele. Nebolo už viac žiadneho dôvodu, aby bola ďalej v sanatóriu. S veľkou radosťou a fanfárami sa vrátila domov ku svojej rodine.

O dva dni neskôr Méda povedala, „Billy, dnes som sa dozvedela, že pani Andrewsová je ťažko chorá. Mal by si ju ísť navštíviť.“

„Iste, pôjdem, ale musím si dať pozor na jej manžela. On o mne nemá dobrú mienku.“

Bill zašiel k vedľajšiemu vchodu a zaklopal. Pán Andrews otvoril dvere. „Dobrý deň, pán Andrews. Dozvedel som sa, že máte chorú manželku. Môžem vám nejako pomôcť?“

„Pozri sa sem,“ povedal nevrlo sused, „máme dobrého lekára a od vás nepotrebujeme žiadnu pomoc. Ona má len zápal slepého čreva. Necháme to odstrániť a ja sa o ňu postarám. Nepotrebujeme tu žiadnu modlitbu.“

„Pán Andrews, neprosil som o súhlas, aby som sa mohol pomodliť za vašu ženu. Chcel som len ponúknuť pomoc. Môžem vám priniesť večeru alebo zísť do obchodu alebo niečo iné, čím by som vám mohol pomôcť.“

„Ďakujem, ale nie, ďakujem,“ povedal drzo pán Andrews. „Všetko je pod kontrolou.“

„Dúfam, že áno,“ povedal Bill. „Dajte mi len vedieť, ak by som nejako mohol pomôcť.“

Sused zamrmlal a zabuchol dvere.

Na druhý deň ráno išiel Bill ako obyčajne do práce, na kontrolu vedenia vysokého napätia do Komunálnych služieb. Vystúpil zo svojho nákladného auta, pripol si pás revírniky so zbraňou a vydal sa na cestu. Neušiel veľmi ďaleko, keď pocítil silný tlak, aby sa otočil a vrátil domov. Z bridlicovo sivého neba mrholilo, ale nie dosť na to, aby ho to mohlo zastaviť v práci. A tak striasol zo seba to naliehanie a pokračoval v chôdzi. Tlak sa znovu vrátil, naliehavejší ako predtým. Bill sa vrátil do svojho auta a

vysielačkou sa spojil so svojím predákom a povedal mu, že dnes už nebude pracovať. Potom sa vrátil domov.

Méda bola prekvapená, keď uvidela svojho manžela, ako sa hneď ráno vrátil domov. „Čo sa stalo, že si sa vrátil?“

„Neviem presne. Pán mi povedal, aby som sa vrátil. Tak som sa vrátil.“

Odložil zbraň na kuchynský stôl, rozobral ju a začal premazávať olejom a leštiť jednotlivé diely. Oknom zbadal pána Andrews, ktorý prechádzal pozdĺž jeho domu. O chvíľu zaklopal na dvere a zavolať, „Pani Branhamová, je kazateľ doma?“

Méda práve niečo pripravovala na pracovnej doske, utrela si ruky do zástery a povedala, „Áno. Poďte ďalej, pán Andrews.“

Jej sused vstúpil do kuchyne a pripomínal zbitého psa. Oči mal opuchnuté a červené, z nosa mu tieklo. Na hlave mal nakrivo nasadený klobúk. „Dobrý deň, kazateľ,“ povedal skrúšene.

„Dobrý deň, pán Andrews. Posadzte sa.“

Pán Andrews sa posadil vedľa Billa. Emocionálny boj bol zjavný z každej vrásky na jeho tvári. „Počul si o pani Andrewsovej?“

„Nie, prečo, niečo nie je v poriadku?“

„No, kazateľ,“ jeho hlas sa chvel, „ona umiera.“

„Je mi to ľúto, pán Andrews. Hoci viem, že máte dobrého lekára.“

„Áno,“ povedal, zatiaľ čo si vyfúkal nos, „ale nakoniec to nebolo slepé črevo. Je to krvná zrazenina a je to len otázka pár hodín, kým sa dostane do jej srdca. V nemocnici máme teraz špecialistu z Louisville. Povedal, že akonáhle sa táto zrazenina dostane k jej srdcu, ona zomrie.“

„Och, to je príliš zlé,“ povedal Bill. „To nerád počujem. Ale som rád, že máte v tom prípade dobrého lekára.“

Pán Andrews začal koktať a snažil sa vysloviť ďalšie slová. „Ehm, no, ehm, ona je na tom veľmi zle, viete, a - ehm - chcel som vedieť, či - alebo - myslíte si, že by ste jej mohol nejako pomôcť?“

„Ja?“ Bill položil ruku cez hrud'. „Ja nie som lekár. Ako by som ja mohol vedieť, čo robiť?“

„Dobre – eh – viete - myslel som si, že by ste jej možno mohli trošku pomôcť ako tej žene tam na rohu, pani Reedovej.“

„To som nebol ja,“ vysvetľoval Bill. „To bol Pán Ježiš, ktorý pomohol pani Reedovej. Myslel som si, že v Neho neveríte.“

Pán Andrews pokrčil plecami. „Viete čo, jedna z mojich tiet bola kresťanka, žila v horách. Raz sľúbila Bohu, že na konci roka zaplatí okružnému kazateľovi päť dolárov. Ona prala prádlo iným ľuďom a snažila sa tieto peniaze našetriť, ale keď prišiel koniec roka, jednoducho ich ešte nemala. Deň pred príchodom kazateľa si kúpila nové mydlo za päť centov. Stála nad vaňou a plakala, pretože nebola schopná dodržať svoj sľub. Utréla si zásterou slzy, vložila ruky do vody a začala potierať dosku tým mydlom, aby vznikla pena. Mydlo začalo zvláštne cinkať. Keď sa pozrela zblízka, našla päťdolarovú mincu v zlate, ktorá bola zastrčená v tom mydle. Tak mohla nakoniec dodržať svoj sľub, ktorý dala Bohu.“

„Odkiaľ sa tam vzala tá zlatá minca?“ spýtal sa Bill, hoci poznal odpoveď.

Pán Andrews zakýval hlavou. „Neviem. Sám som sa nad tým často pozastavoval.“

„Poviem vám ako. Urobil to zmŕtvychvstály Ježiš. Tá žena dala sľub s dobrým úmyslom viery a z čistého srdca. Myslela si, že je to schopná dodržať. Boh jej jednoducho umožnil, aby ten sľub mohla dodržať.“

Pán Andrews prikývol. „Premýšľal som o tom. Kvôli tomu som dokonca aj premýšľal, či Boh existuje.“

„Pán Andrews, Boh skutočne existuje.“

Muž sklonil hlavu. „Myslíte si, že by mohol pomôcť mojej manželke?“

„Iste, viem, že môže.“

„Pomodlite sa za ňu?“ prosil pán Andrews.

„Začneme poporiadku. Potrebujete dať do poriadku svoje vlastné srdce. Čo keby ste tu so mnou pokľakli a spoločne sa pomodlíme?“

„Nuž, ja... ja ani neviem, čo mám povedať.“

„Pomôžem vám.“

Odtiahli teda svoje kreslá od stolíka a pokľakli, opreli svoje lakte o sedadlá kresiel. Bill poučoval, „Z hĺbky srdca povedzte, 'Bože, zmiluj sa nado mnou, hriešnikom.'“

Pokračovali v modlitbe, dokiaľ si to zatvrdnuté ateistické srdce nepreplakalo cestu k viere v Ježiša Krista. Potom si pán Andrews utrel oči a spýtal sa, „Dobre, kazateľ, pôjdeš teraz do nemocnice?“

„Áno, pôjdem.“

Méda išla s ním. Medzitým, ako vstúpili do nemocnice, pani Andrewsová bola na tom tak zle, že sa z jej očí vytratila všetka farba. Jej tvár bola opuchnutá, že len ťažko im pripomínala tú osobu, ktorá bývala vo vedľajšom vchode po toľké roky. Keď ju Méda uvidela, rozplakala sa. Bill si kľakol vedľa postele a modlil sa, „Drahý Bože, prosím, pomôž pani Andrewsovej. My všetci sme bezmocní. Lekári urobili všetko, čo mohli, ale ona aj tak umiera. Ježišu, vieme, že si vstal z mŕtvych a žiješ medzi nami s mocou urobiť čokoľvek. Prosíme Ťa, zmiluj sa nad touto úbohous ženou a nechaj ju žiť.“

Bill tam stál a držal opuchnutú ruku pani Andrewsovej.

Méda sa opýtala, „Vidíš niečo?“

„Nie, miláčik, nevidím.“

Opustili izbu a odchádzali po chodbe smerom k pôrodnici, chceli sa oknom pozrieť na novorodiatka. Potom sa znova vrátili do izby pani Andrewsovej. Akonáhle Bill prekročil prah, uvidel pani Andrewsovú v jej vlastnej kuchyni, ako vyťahuje z rúry jablkový koláč. Potom Bill uvidel sám seba, ako sedí na verande pred svojím domom. Pani Andrewsová prešla okolo rohu domu a ponúkla mu celý koláč. Potom, čo ho nakrájali na kúsky, Bill si jeden zobral a zjedol ho. Potom videnie zmizlo tak rýchlo, ako prišlo, a on bol naspäť v nemocničnej izbe. Obrátil sa k Méde so slovami, „Miláčik, bude to v poriadku. Neboj sa, Boh vypočul naše modlitby.“

Ošetrovatelka začula jeho poznámku a opýtala sa, „Kazateľ Branham, čo tým myslíte?“

Bill vysvetlil, „Pani Andrewsová mi za tri dni odteraz upečie koláč. Pokiaľ nie, zanechám službu kazateľa.“ Keď sa vrátil do domu pána Andrewsa, Bill mu povedal, „Tak hovorí Pán, tvoja manželka bude v poriadku. Nestaraj sa, pán Andrews.“

„Ako si tým môžeš byť tak istý?“

„Boh mi to povedal v takom istom videní, ktoré mi dal o pani Reedovej, že bude žiť, a ona je už doma a cíti sa skvele.“ Ale Bill nespomenul tú časť o jablkovom koláči.

Bill a Méda sa vrátili domov. O dve hodiny pán Andrews opäť zaklopal na Billove dvere. „Kazateľ, doktor povedal, že práve teraz umiera. Už len smrteľne chrčí.“

„Ale Pán Ježiš povedal, že bude žiť,“ odpovedal Bill a snažil sa ho uistiť. „Neveríš tomu, čo som ti povedal?“

„Nuž, kazateľ, snažím sa, ale lekár povedal, že neprežije dlhšie ako hodinu.“

„Na tom, čo povedal lekár, vôbec nezáleží. Keď Boh hovorí, musí sa to stať.“

Nervózny a bez štipky istoty odišiel pán Andrews do nemocnice. Méda, ktorá si spomenula, ako hrozne pani Andrewsová vyzerala, sa opýtala svojho manžela, „Bill, čo si o tom naozaj myslíš?“

„Prečo? Netráp sa o to. Boh tak povedal a tým to hasne. Tá žena mi za tri dni odteraz upečie jablkový koláč a ja budem sedieť na verande, keď budem jesť prvý kúsok. Pokiaľ sa to nestane, potom ku mne nehovoril Boh.“

Za hodinu sa pán Andrews vrátil, bol celý vzrušený a kričal, „Kazateľ, vieš, čo sa stalo?“

Bill práve začal skladať svoju pištoľ, ktorú rozobral na kusy. Vložil bubienok, zaistil spúšť a vložil zbraň späť do púzdra. „Čo sa stalo, pán Andrews?“

„Vyšla z nej všetka voda. Nadvihla sa na posteli a povedala, 'Som hladná ako vlk.' Keď jej jedna sestrička priniesla slepačí vývar, povedala, 'Nechcem vývar, chcem párok s kyslou kapustou.' Kazateľ, povedali mi, že ju môžem za niekoľko dní zobrať domov!“

Za tri dni, keď Bill sedel na svojej verande, pani Andrewsová prechádzala okolo rohu ich domu s koláčom v ruke. Bill si vyložil nohy a tešil sa z najlepšieho kúsku jablkového koláča, aký kedy jedol.

Na druhý deň Bill predal svoj opravený bicykel za desať dolárov, čo bolo práve dosť na zaplatenie splátky úveru na mesiac. Vedel, že Pán sa o neho stará.

Kapitola 28

Anjel prináša poverenie

1946

William Branham sa mnoho hodín prechádzal sem a tam po podlahe nemocničnej čakárne a modlil sa za svoju manželku. Neďaleko v pôrodnej sále bola Méda v pôrodných bolestiach a mala priviesť na svet svoje prvorodené dieťa. Pôrod nebol ľahký. Nakoniec musel lekár dieťaťko vybrať cisárskym rezom. Bolo to dňa 21. marca 1946 - päť dní pred dvadsiatimi siedmymi Médinými narodeninami.

Neskôr v priebehu dňa lekár Billovi odporučil, aby už nemali viac detí. Podľa jeho odborného názoru Médino telo už nebolo schopné po druhýkrát zniesť pôrodný stres. Bill prijal túto radu filozoficky. Mal takmer tridsaťsedem rokov. Ešte pred niekoľkými rokmi si myslel, že jeho syn Billy Paul bude jedinou rodinou, ktorú kedy bude mať. A teraz, nielen že sa mohol starať o manželku, ale mohol držať na rukách aj dievčatko. Ak Boh rozhodol, že toto budú všetky jeho deti, nemôže sa sťažovať.

Méda a Bill dali svojej novonarodenej dcérke meno Rebeka. Hoci kvôli nej ich dvojizbový byt pôsobil ešte viac preplnený, aj cez túto nepríjemnosť vniesla Rebeka príjemné osvieženie do Billových dní, ktoré by sa inak stali preťažené návalmi malomyselnosti a nedostatkom sebadôvery.

Billova depresia mala hlboké korene. Od chvíle, kedy pred takmer desiatimi rokmi premárnil možnosť kázať v letničných cirkvách, Bill bol málokedy spokojný so svojím vzťahom k Bohu. Cez všetko modlitebné úsilie, štúdium, kázanie a vydávanie svedectiev po celé tieto roky mal

dojem, že to všetko aj tak nikam nevedie. Istotne mal niekoľko videní a veľa uzdravení, niektoré z nich boli skutočne výnimočné, ale paradoxne; tieto udalosti privádzali Billa do väčšieho trápenia a zmätku namiesto toho, aby toho bolo menej, pretože boli predmetom kritiky zo strany takmer každého kazateľa v jeho okolí. Tí drsnejší pastori odsudzovali Billa ako diablom posadnutého zvodcu a bezohľadného šarlatána; tí láskavejší ho jednoducho označovali za muža s dobrými úmyslami, ktorý bol zvedený. Ale všetci títo kazatelia sa zhodovali v tom, že videnia, ktoré Bill vídaval, a zázraky, ktoré za nimi nasledovali, majú svoj pôvod v démonických silách; Boh jednoducho také veci už viac nerobí.

Keď sa Bill stal kresťanom, tento typ odsudzujúceho postoja ho zarážal. Nielenže sa videnia, ktoré videl o budúcnosti, vždy naplnili, ale vždy niekomu pomohli, často ukazovali cestu k zázračnému uzdraveniu alebo nejakému inému zlepšeniu v živote dotyčnej osoby. Ako by potom mohlo niečo, čo prinášalo také dobré výsledky, byť inšpirované kniežaťom zla? Neustála kritika zo strany jeho kolegov po celé tie roky nakoniec prevážila Billove zmýšľanie na druhú stranu. Ak toľko veľa dobre informovaných mužov - jeho spolupracovníkov v Kristovom Evanjeliu - súhlasilo s tým, že videnia sú inšpirované démonom, potom musia tieto videnia prameniť z falošného zdroja. Toto neznesiteľne týralo Billovu dušu. Keďže miloval Ježiša Krista celým svojím srdcom, pomyslenie na to, že diabol má nad jeho životom nejakú zvláštnu nevysvetliteľnú silu, robilo Billa úbožiakom. Modlil sa, aby bol oslobodený od takých neobvyklých príhod, a prosil, „Bože, prosím, zober to odo mňa. Nechcem to už ďalej vídavať; už nikdy. Nebeský Otče, som teraz kresťanom, nepatrím satanovi. Patrím Tebe. Prosím, aby sa mi už tieto zvláštne veci nestávali. Nenechaj ma ísť takto ďalej. Chcem byť ako ostatní kresťanskí kazatelia, len študovať Slovo, ako som bol tomu učení.“

Táto modlitba nebola vypočutá. Krátko po narodení jeho dcéry Rebeky uvidel ďalšie videnie, v ktorom sa videl, ako kráča po ceste k severovýchodu. Vzápätí ho Duch Boží obrátil a ukázal mu západ. Bill uvidel veľkú pláň; potom videl, ako sa uprostred z tej rovinatej prérie zdvíha hora a na jej vrchole sa týči veža kostola.

Anjel stál za Billom po jeho pravej strane, nebol v jeho zornom poli. Anjel mu prikázal, „*Chod' na západ smerom k tej hore.*“

Bill ho poslúchol. Keď prišiel bližšie, uvidel dvere umiestnené na úpäti hory, otvor vyzeral ako tunel do bane. Vstúpil dovnútra a stretol krásnu ženu odiatu do svadobných šiat. Jej prepracované šaty, ktoré boli kedysi istotne snehobiele, boli teraz zamazané a špinavé. Tá žena povedala, „Dobrý deň, som pani metodistka. Si brat Billy Branham?“

„Áno, som. Povedz mi, prečo sú tvoje šaty tak špinavé?“

„Ó,“ povedala, držala pritom jednu dlaň obrátenú hore, ale potom mávla zápästím, čím vyjadrila nezaujím, „bola som tak zaneprázdnená.“

„Je to tak,“ súhlasil Bill. „Vy, metodisti, máte vo svojej cirkvi toľko organizácií a spoločností, že pre Pána už veľa času nemáte.“

Pani metodistka na to povedala, „Bolo mi povedané, že si bol ku mne poslaný. Asi by som mala zobudiť svojho manžela.“ Ponáhľala sa bočným tunelom a viac sa už nevrátila.

Bill sa pozrel doľava a všimol si malú kôpku krajcov chleba s tvrdou kôrkou, obklopenú krdľom bielych sliepok. Kvokajúce sliepky otočili svoje hlavy a pozerali na svoju hostinu; niektoré z nich si trochu zobli z tejto kôpky, ale väčšina chleba zostala nezjedená.

Anjel sa spýtal, „*Poznáš ich?*“

„Nie,“ odpovedal Bill.

„*To je tvoja modlitebňa a už viac nebudú jesť Chlieb života. Posielam ťa ďalej na západ.*“

Bill pokračoval ďalej na západ, opustil tú horu a prišiel na rozľahlú púšť, kde uvidel veľkú stavbu, niečo ako stan alebo klenutú katedrálu. Bill vstúpil otvoreným vchodom dovnútra a vystúpil na vyvýšené pódium, nakoniec sa zastavil pred mohutnou oponou.

Anjel nariadil, „*Odtiahni tú oponu.*“

Keď Bill zatiahol za visiaci povraz, opona sa bez väčšej námahy stiahla na jednu stranu a odhalila obrovskú kôpu Chleba života.

Anjel povedal, „*Toto daj jesť ľuďom.*“

Bill sa obrátil a uvidel, ako sa zo všetkých strán zbiehajú zástupy bielo odetých ľudí a naplňajú spodnú časť pavilónu, až vytvorili obrovské obecenstvo. Potom videnie pozvoľna zmizlo.

Toto videnie trápilo Billa viac ako obvykle. V poslednej dobe sa tak usilovne modlil, aby bol oslobodený od týchto nežiadúcich javov, a predsa prišiel ďalší. Prečo Boh dovoľoval satanovi, aby ho takto sužoval? A aby toho nebolo málo, to videnie vyzeralo tak duchovne; a predsa, jediné, čo mu z neho zostalo, boli iba otázky. Prečo bol ten smer na západ? Prečo bola hora Chleba života taká veľká? Odkiaľ sa vzali všetci tí ľudia? A nakoniec, ako by on mohol všetkých tých ľudí nasýtiť Chlebom života? Koniec koncov, on bol len chudobným nevzdelaným kazateľom z malého mesta. Prečo by malo prísť toľko veľa ľudí, aby ho počúvali, ako káže evanjelium? Avšak až doteraz sa videnia nikdy nemýlili. Toto bola práve otázka, ktorá Billovu myseľ miatla zo všetkého najviac - prečo by mu diabol dával videnia, ktoré sa vyplňajú? Prečo? Prečo? Prečo? Celé to vyzeralo také mäťúce.

V utorok 7. mája na poludnie Bill zaparkoval svoje služobné nákladné auto pred svojím domom na 9. ulici East, číslo 922, oproti Branhamovej modlitebne. Roger Gibbs, jeden z členov jeho cirkvi, prišiel a zaparkoval za ním.

Roger povedal, „Billy, pôjdeš so mnou dnes popoludní do Madisonu?“

„Je mi ľúto, brat Roger, ale nemôžem. Dnes popoludní musím ísť do Henryville a skontrolovať vedenie. Poď na chvíľu dovnútra. Manželka práve chystá obed.“

„Nie, radšej pôjdem. Stretneme sa budúcu nedeľu v modlitebni.“

„Dobre. Vidíme sa v nedeľu.“

Bill si vyhrnul rukávy a umyl si ruky pod vodovodným kohútikom na dvore. Potom prechádzal okolo domu a odopínal si opasok so zbraňou, aby ho mohol nechať na verande. Toto miesto sa nachádzalo v tieni veľkého javora. Práve, keď Bill vošiel pod jeho vetvy, počul nad sebou závan veterného víru. Pozrel sa hore a na svoje zdesenie uvidel, že obrovský vír si prichádza rovno pre neho. Zdalo sa, že odtrhne vrchol strechy domu ku

stromu a všetkými šindľami a vetvami rozdrví jeho hrud'. Bill sa zatackal a spadol dozadu na podlahu verandy, takmer bez života.

Roger Gibbs vyskočil zo svojho auta a bežal ku svojmu pastorovi. „Brat Bill, čo sa ti stalo?“

Bill sa omráčene pozeral okolo seba, nevedel, čo sa stalo. Veterný vír bol preč. Bol kľudný a teplý deň. Pozrel medzi vetvy javora a potom na strechu svojho domu. S prekvapením zistil, že oba boli nedotknuté a nepoškodené. Potom si uvedomil, čo to vlastne bolo. „Som v poriadku,“ povedal odmeraným hlasom. „Brat Roger, môžeš ísť. Budem v poriadku.“

Z domu pribehla Méda s džbánom vody. „Bill, odpadol si?“

Bill od seba odsunul vodu a povedal, „Nie, som v poriadku.“

Keď Roger odišiel, Méda naňho naliehala, aby jej povedal podrobnosti. „Čo sa ti vlastne stalo, Billy? Si chorý?“

„Nie, miláčik. Je to znovu tá istá vec.“ Pomohla mu vstať. „Poď dovnútra. Obed je už pripravený.“

„Méda, miláčik, som už z toho unavený.“ Jeho hlas bol napätý z utrpenia následkom najnútornejších pochybností a depresie. „Celým srdcom viem, že milujem Ježiša Krista. Nechcem, aby mal diabol so mnou akúkoľvek spojitosť. Modlil som sa za to, prosil som Boha, aby sa mi to už nikdy nestalo. A stále to prichádza. Nemôžem takto ďalej ísť - všetci mi hovoria, že som obťažovaný diablom. A snažiť sa žiť kresťanským životom? Som vážnom!“

„Billy, nesmieš počúvať, čo ti tí ľudia hovoria.“

„Ale, miláčik, pozri na iných kazateľov. Oni nie sú postihnutí ničím takým.“

Méda spozorovala, ako sa v očiach jej manžela formuje odhodlanie, a to ju vydesilo. „Čo sa chystáš urobiť?“

„Chcem, aby si zavolala môjmu šéfovi a povedala mu, že dnes popoludní už nebudem pracovať. Povedz mu, že sa stalo niečo neočakávané a že neviem, kedy sa vrátim do práce. Ak sa nevrátim do piatku, môže prijať

na moje miesto niekoho iného. Méda, v banke mám ušetrených dvadsaťtri dolárov. To ti bude stačiť na živobytie, kým budem preč.“

„Billy, kam ideš? Čo budeš robiť?“

„Pôjdem na svoje miesto ku Greenovmu mlynu, aby som zápasil s Bohom. Nevie, kedy sa vrátim domov, môže to byť zajtra alebo to bude o dva týždne. Méda, nevrátim sa z tých lesov skôr, ako mi Boh sľúbi, že tieto veci odo mňa zoberie, a že sa už nikdy viac nebudú opakovať.“

Keď sa Bill dostal do okolia Tunelového mlyna v lesoch, zaparkoval svoje auto v ostrej zákrute v údolí. Po tom, čo kráčal dva a pol kilometra po chodníku, prišiel k starej opustenej chatke. Ako chlapec často býval v tejto schátranej chatke, keď v týchto lesoch poľoval, rybárčil a chytil zver. Keď sa stal kresťanom, niekedy sa sem chodieval modliť. Najmä vtedy, ak sa mu nechcelo kráčať ďalej do jeho tajnej jaskyne. Zajtra bude pokračovať do svojej jaskyne. Teraz si chcel čítať z Biblie, tak sa tu zastaví a stráví noc. Vošiel otvorenými dverami a poobzeral sa dookola. Vnútro chatky bolo prázdne. Okrem zopár malých drevených škatúl a malej železnej piecky, ktorej chýbal vrchnák. Podlaha bola urobená z jednoduchých drevených dosiek a bolo tam iba jedno okno. Samozrejme, okno nemalo sklo. Bill presunul škatule ku oknu a jednu použil ako stoličku a druhú ako stôl. Otvoril Bibliu v 1.Korinťanom a začal čítať. Časť 14. kapitoly rozvírila jeho emócie. Verše 32 a 33 hovorili,

„...a duchovia prorokov sa podriaďujú prorokom. Lebo Boh nie je Bohom neporiadku, ale pokoja...“

To bolo to, po čom Bill vo svojom srdci túžil, po pokoji. Odkedy bol chlapcom, od svojho prvého videnia, bol trápený zmätkom. Keď sa stal kresťanom, jeho zmätenie trochu ustalo, ale nerozptýlilo sa úplne. Kde bol teda ten pokoj, ktorý Boh zaslúbil? A čo Biblia myslela tým,

„Duchovia prorokov sa podriaďujú prorokom.“ ?

Keď sa zotmelo natoľko, že už nemohol čítať, zavrel Bibliu a prechádzal sa po podlahe. Niektoré zo starých dosiek pod jeho nohami jemne vŕzgali. Zdalo sa, že jeho duša vŕzga tiež, bojovala s niečím. Alebo možno za niečo, aby dosiahla uvoľnenie. Modlil sa, „Otče, prečo dovoľíš tým zvláštnym veciam, aby sa mi diali? Vieš, že Ťa milujem. Nechcem byť

posadnutý diablom. Nechcem, aby sa mi tie zvláštne veci stávali. Prosím, Bože, nedovoľ, aby sa mi to ešte niekedy stalo. Nechcem ísť do pekla. Načo by mi bolo kázať a tak veľmi sa snažiť, ak som na omyle? Ak som na omyle, nielenže sám idem do pekla, ale privádzam na scestie aj stovky iných.“

Hodiny plynuli pomaly, ale ani raz neuvažoval o tom, že by zaspal. Bol v duchu príliš zlomený na to, aby zaspal. Miestnosť bola tmavá, hoci jemne osvietená svetlom hviezd, ktoré prenikalo oknom a dverami. Zastavil sa pri okne a pozeral na nočnú oblohu, jeho myšlienky boli sústredené. Kým jeho oči hľadali fyzické nebo, jeho duch hľadal cez tie duchovné dimenzie poza čas až ku večnosti, hľadal to miesto, kde by sa mohol stretnúť so svojím Učiniteľom. Po chvíli sa znova začal prechádzať po podlahe a úpenlivo prosil Boha, aby ho vyslobodil z tej zvláštnej veci, ktorá ho neustále obťažovala. Niekedy sa modlil nahlas, niekedy potichu a niekedy iba premýšľal o svojej zúfalej situácii.

Bolo už niekoľko hodín po polnoci, keď sa posadil na škatuľu, aby si jeho nohy oddýchli. Modlil sa nahlas, „Bože, prosím, vysloboď ma. Poznáš moje srdce. Vieš, že Ťa milujem. Všetci tí duchovní mi neustále hovoria, že ten Duch, ktorý ma obklopuje, je diabol. Prečo dovoľuješ, aby bol môj život postihnutý takou ranou? Bože, zostanem tu, až kým nezomriem, ak sa so mnou nestretnieš a nevyslobodíš ma z môjho väzenia. Prečo ma nevyslobodíš z tých vecí, aby som mohol byť ako všetci ostatní kazatelia?“

Zrazu pocítil zvláštny tlak, nezameniteľne skutočný, napriek tomu nevysvetliteľný, akoby nejaká neviditeľná sila práve vstúpila do chatky. Bill pocítil, ako mu koža vzadu na krku začala trnúť. Možno sa mu Pán Ježiš chystá dať odpoveď. Ticho sedel v tme, načúval a čakal, že Boh ku nemu prehovorí nejakým rozpoznateľným spôsobom. V tom očakávaní ho zasiahla neobvyklá myšlienka, „A čo ak boli všetci tí kazatelia na omyle?“ Bill o takej možnosti nikdy predtým neuvažoval. Avšak čo keď to boli práve oni? Čo ak Boh a nie satan stál za tými zvláštnymi skúsenosťami, ktoré ho prenasledovali? Ak je to tak, prečo potom mohli tí diablom posadnutí ľudia, tie veštice, astrológovia a média rozpoznať dar v jeho živote a na druhej strane tí kresťanskí kazatelia o tom nič nevedeli?

Akonáhle sformoval túto otázku do slov, odpoveď k nemu prišla so silou meteoritu. Keď sa Ježiš narodil, iba mudrci z východu videli na východnej oblohe Jeho hviezdu a nasledovali ju do Betlehema. Žiaden svätý muž v Palestíne tú hviezdu nevidel. Alebo ak áno, nerozpoznali v nej ten znak. Mohla by to byť tá istá hviezda, ktorá sa ukázala v roku 1933 nad riekou Ohio počas toho, ako krstil ľudí po svojich prvých evanjelizačných zhromaždeniach? Na ten deň si pamätal veľmi dobre - pokojná voda, modré bezmračné nebo, tá rotujúca ohnivá guľa nad jeho hlavou. A ten hlas, ktorý povedal, „*Tak, ako bol Ján Krstiteľ poslaný, aby predišiel prvý príchod Ježiša Krista, tak si poslaný ty s Posolstvom, aby si predišiel Jeho druhý príchod.*“ Bill si spomenul na skupinu obchodníkov, ktorá za ním neskôr v to popoludnie prišla a pýtala sa ho na to, čo to znamenalo. Vtedy to nevedel; po celé tie roky to nevedel. Ale teraz... teraz v tom tichu noci, potom, čo už vyplakal toľko sĺz; teraz, keď naliehal na Boha, aby od neho tie videnia zobral a aby sa už nikdy viac nevracali; teraz sa po prvýkrát vo svojom živote pozastavil nad tým, že možno Boha prosil o nesprávnu vec.

Obraz jeho zvláštneho života, ktorý po mnoho rokov videl ako zastretý a ťažko zrozumiteľný, sa teraz začal prekvapivo vyjasňovať. Billovi prišlo na myseľ, že keď Ježiš kráčal po zemi, Izrael oplýval nábožnými ľuďmi - farizejmi, sadúcejmi, zákonníkmi, pisármi, kňazmi a rabínmi. Mnohí z týchto mužov boli učencami, dobre vyučenými v Písme. A predsa bolo čudné, že keď Ježiš začal konať Svoju verejnú službu, väčšina z týchto mužov sa Ježiša jednoducho zriekla a nazvala Ho diablom, Belzebubom, kniežaťom veštcov a najväčším médiom. (Matúš 9:32-34, 10:25 a 12:22-28, Marek 3:22-26.) Ešte divnejšia však bola skutočnosť, že ľudia posadnutí diablom identifikovali Ježiša správne a hovorili, „On je Syn Boží!“ (Matúš 8:28-29, Marek 1:22-24.)

Bill sa zachvel od úžasu, keď mnoho príkladov z Písma naplnilo jeho myseľ. Kazatelia v Izraeli tvrdili, že Ježiš bol diabol, zatiaľ čo démonom zviazaní ľudia tvrdili, že Ježiš je tým Svätým Izraelovým. Mohol by tento vzor platiť aj v Billovom živote? Áno, pomyslel si, áno, iste, pretože tento vzor sa nevťahoval iba na Kristov život. Keď Pavol so Sílasm kázali evanjelium v stredomorskej oblasti, väčšina židov ich považovala za falošných učiteľov a výtržníkov, a predsa, v meste Filipy, veštkyňa, dievčina jasne posadnutá diablom, prehlasovala, že Pavol a Sílás sú služobníkmi

najvyššieho Boha, ktorí ľuďom zvestujú cestu spásy. (Skutky Ap. 16:16-18.) Potom si Bill spomenul, ako Ježiš a Pavol narábali s tými zlými duchmi, ako ich kárali a prikazovali im, aby vyšli z ich hostiteľov. Čo aj urobili. Ani Ježiš ani Pavol nepotrebovali diablovu pomoc. Ale bolo zaujímavé, že démonom posadnutí ľudia, keď hľadeli do tej duchovnej sféry, mohli na niekom rozpoznať pravého Ducha Božieho, keď Ho videli.

„Možno som bol celý ten čas na omyle,“ uvažoval Bill. „Možno som to mal radšej prijať, namiesto toho, aby som proti tomu bojoval.“ Modlil sa nahlas, „Bože, ak som bol na omyle a odmietal som niečo od Teba, lebo som tomu nerozumel, pokiaľ som sa mýlil, potom Ťa prosím, aby si mi odpustil.“

Keď skončil túto modlitbu, spozoroval záblesk svetla, ktorý prefal tmu. To ho vyľakalo. Hlavu mal sklonenú, takže videl ten záblesk svetla na podlahových doskách. Okamžite zdvihol hlavu, aby videl, kto to spôsobil. Myslel si, že niekto išiel po ceste a držal lampáš. Ale svetlo neprichádzalo zvonku. Bolo to v miestnosti. Malý svetelný bod visiaci vo vzduchu pulzoval energiou, rástol a zjasňoval sa, až kým sa nepremenil na zvírenú pískajúcu guľu plameňa, ktorá osvecovala vnútro chatky. Bill zažmúril a zdvihol ruku, aby si pred touto žiarou zakryl oči. Potom začul jemné „klop... klop... klop...“, kroky na drevenej podlahe. Hneď pod tým jantárovým plameňom uvidel Bill bosé nohy pod bielym rúchom. Potom z toho svetla vystúpil muž.

Takého muža Bill ešte nikdy predtým nevidel! Bol statný, meral najmenej stoosemdesiat centimetrov a musel vážiť vyše deväťdesiat kíl. Svalnaté ramená mal preložené cez prsia. Tmavé vlasy mu padali na plecيا. Vyzeral asi na tridsať rokov. Jeho nezarastená tvár bola snedá, mal takmer olivovo-zelenú pleť. A tie oči! Tie tmavé prenikavé oči prenikali rovno cez neho až do jeho duše. Keď tento muž pristúpil z Billovej pravej strany, jantárové svetlo zoslablo a zdvihlo sa ku stropu a viselo ako kruh nad hlavou toho hosťa. Bill tam len sedel, zmrazený strachom. Uhryzol sa do jedného článku prsta tak silno, že jeho prst začal krváčať.

Muž zastal a pozrel na neho s prívetivým výrazom v tvári. Bill si vždy bude pamätať tú tvár, hoci nikdy nebude schopný dopodrobna ju opísať - bola taká jemná, pokojná, a predsa mala takú moc charakteru,

ktorá vyzerala, že by mohla stvoriť nový svet len jedným vypovedaným slovom.

Prikazujúcim barytónovým hlasom ten muž povedal, „*Neboj sa...*“

Akonáhle Bill počul ten hlas, jeho strach zmizol. To bol on! V tom sa nemohol mylíť. Toto bol ten istý hlas, ktorý k nemu hovoril z toho topoľa, keď bol ešte malým chlapcom, a ktorý mu povedal, „*Keď budeš starší, bude pre teba pripravené dielo, ktoré budeš konať.*“ Na ten hlas by Bill nikdy nemohol zabudnúť. V priebehu rokov ho počul mnohokrát. Tento muž musí byť tým istým anjelom, ktorý k nemu hovoril vo všetkých tých videniach. Bill nikdy predtým nemal príležitosť, aby sa naňho dobre pozrel. Niekedy stál anjel za ním po jeho pravej strane, vždy mimo dosah Billovho zraku. Inokedy, keď sa mu anjel vo videní ukázal, vždy bol rozmazaný a tak si Bill nikdy nemohol všimnúť jeho črty. Teraz ho Bill videl zreteľne. Toto nebolo videnie! Tento muž zasiahol Billove zmysly tak pohotovo ako odtlačky po zuboch na jeho prste.

Anjel pokračoval, „*Som poslaný z prítomnosti Všemohúceho Boha, aby som ti oznámil, že tvoje zvláštne narodenie a nepochopený život ti mali ukázať, že máš niesť dar Božského uzdravenia ľuďom na celom svete. Ak budeš vo svojej modlitbe úprimný a ak dovedieš ľudí k tomu, aby ti uverili, potom pred tvojou modlitbou neobstojí nič, dokonca ani rakovina. Pôjdeš do mnohých častí sveta a budeš sa modliť za kráľov, vládcov a vládárov. Budeš kázať davom ľudí po celom svete a tisíce za tebou budú chodiť po radu. Musíš im povedať, že ich myšlienky sú v nebi hlasnejšie ako ich slová.*“

Bill počul anjelove posolstvo tak zreteľne, ako keby počul svojho šéfa, ako mu zadeľuje jeho dennú úlohu v Technických službách Indiany. Ale nevedel si predstaviť, ako by on kedy mohol vykonať tak vznešené poverenie. „*Pane, som chudobný človek a bývam medzi chudobnými ľuďmi. Ako by som ja mohol ísť okolo sveta? Ako by som mohol docieľiť, aby som bol pochopený? Všetko, čo mám, je iba základné vzdelanie. Snáď by to mal byť niekto so vzdelaním, s ktorým bude môcť hovoriť k ľuďom. Oni ma nebudú počúvať.*“

Tvár anjela sa zachmúrila. „*Tak, ako boli prorokovi Mojžišovi dané dve znamenia ako dôkaz, že bol poslaný od Boha, tak aj tebe budú*

dané dve znamenia. Prvé z nich je - keď uchopíš pravú ruku chorého do svojej ľavej ruky, budeš schopný určiť prítomnosť každej choroby spôsobenej baktériou skrze vibrácie, ktoré sa ukážu na tvojej ľavej ruke. Potom sa za tú osobu musíš modliť. Ak sa tvoja ruka stane opäť normálnou, môžeš prehlásiť tú osobu za uzdravenú, pokiaľ sa to nestane, jednoducho popros o požehnanie a odíď. Pod Božím pomazaním sa snaž nemyslieť svoje vlastné myšlienky, bude ti dané, čo máš hovoriť.“

„Ale čo ak mi aj tak nebudú veriť?“ pýtal sa Bill.

„Druhé znamenie bude väčšie ako to prvé. Ak zostaneš pokorný a úprimný, stane sa, že na základe videnia budeš ľuďom schopný odhaliť tajomstvá ich sŕdc. Potom ti ľudia budú musieť uveriť. Týmto bude zahájené Evanjelium v moci, ktoré privedie Kristov Druhý príchod.“

Tie slová zaťali Billa do živého, táto myšlienka v ňom utkvievala po celé mesiace - ba roky pochybností a depresie. Jeho utrpenie vzplanulo tvrdo a bolestivo v jeho hrudi. „Pane, to je presne ten dôvod, kvôli ktorému som dnes večer tu a modlím sa. Duchovní mi hovoria, že tie videnia majú svoj pôvod v zlom duchu.“

„Nechápeš?“ povedal anjel. „Tak isto to bolo vo dňoch Ježiša Krista, nášho Pána.“

Billove vnímanie duchovného sveta sa tak prudko zmenilo, že mal problém s udržaním rovnováhy. „Dobre teda, ale aký je to duch, ktorý mi dáva tieto videnia?“

„To je Svätý Duch Boží. Teraz sa tieto videnia v tvojom živote znásobia.“

Keď Bill počul tieto slová, jeho spôsob vnímania sa navždy zmenil. Príliš dlho bol zmietaný názormi iných ľudí. Teraz si uvedomil, akou osobnou záležitosťou nasledovanie Ježiša Krista človekom skutočne je.

Ramená anjela zostali preložené a jeho tvár bola chladná. Poučil Billa, aby používal preklad kráľa Jakuba, kedykoľvek bude citovať Bibliu. Vedel, že pre Billa bude takto jednoduché rozpoznať Sväté písma. Anjel povedal, „Pouvažuj nad životom Ježiša Krista. Keď do Jeho prítomnosti prišiel prvýkrát Natanael, Ježiš povedal,

„Hľa, opravdivý Izraelita, v ktorom nieta lesti!“ Natanael mu povedal, „Odkiaľ ma znáš?“ Ježiš odpovedal a riekol mu, „Prv ako ťa zavolať Filip, keď si bol pod tým fikom, videl som ťa.“ (Ján 1:48-51.)

„Ako náš Pán Ježiš videl Natanaela? On ho videl vo videní. Zapamätaj si, čo povedal Syn Boží,

„Syn nemôže robiť nič sám od seba, iba to, čo vidí činiť svojho Otca, lebo čokoľvek on činí, to podobne činí aj Syn.“ (Ján 5:19.)

„Už si sa niekedy pozastavil nad tým, čo to znamená? To znamená, že Otec ukázal Synovi videnia, ktoré Mu oznámili, čo má robiť. Dokázal to pri rybníku Bethesda, keď prešiel okolo veľkého davu chorých a núdznych ľudí, aby uzdravil jedného konkrétneho muža.“ (Ján 5:1-15.)

„Videnia ukazovali nášmu Pánovi Ježišovi dopredu, čo sa stane. Spomínaš si, ako On vedel, že Peter nájde mincu v ústach ryby? (Matúš 17:24-27.) Pomysli na to, ako Pán Ježiš, keď sa priblížil k Jeruzalemu, povedal Svojim učeníkom,

„Idťe do mestečka, ktoré je tu pred vami, a hneď najdete oslicu, priviazanú, a osliatko s ňou; odviažte ich a privedte ku mne. A keby vám niekto niečo povedal, poviete, že ich Pán potrebuje, ale že ich hneď pošle.“ (Matúš 21:1-7; Marek 11:1-7; Lukáš 19:28-35.)

„Nestalo sa to presne tak, ako to náš Pán opísal? Vedel, že to tak bude, lebo to prv uvidel vo videní od Otca. Ba čo viac, v tvojej službe príde čas, keď ti videnia zjavia tajomstvá ukryté v ľudských srdciach, ktoré sú im prekážkou, aby mohli byť uzdravení. Pomysli na tú ženu pri studni v Samárii. Ježiš s ňou hovoril, dokiaľ sa neskontaktoval s jej duchom; potom vo videní uvidel, kde leží jej problém. Povedal,

„Id', zavolaj svojho muža a príjdi sem.“ Žena odpovedala a riekla mu, „Nemám muža.“ Ježiš jej povedal, „Dobre si povedala, že vraj 'Nemám muža,' lebo si mala päť mužov, a ten, ktorého máš teraz, nie je tvoj muž.“

To spôsobil, že táto žena zvolala,

„Pane, vidím, že si ty prorok.“ (Ján 4:1-42.)

„Tak sa stane i v tvojej službe, pokiaľ budeš úprimný.“

Tu sa anjel odmlčal a dal Billovi šancu, aby zopakoval svoje pochybnosti. „Pane, neviem, ako by sa všetko toto mohlo uskutočniť v mojom živote. Som chudobný a nevzdelaný a...“

Anjel ho prerušil, *„Nikdy nezabudni, že Ježiš Kristus je ten istý včera, dnes i na veky, ako oznámili Písma. (Židom 13:8.) To nebudeš ty, ktorý niečo z toho vykoná, to bude Pán Ježiš Kristus. Zapamätaj si, že Ježiš zaslúbil Svojim nasledovníkom,*

„Kto verí vo mňa, skutky, ktoré ja činím, bude aj on činiť, a ešte aj väčšie ako tie bude činiť, lebo ja idem k svojmu Otcovi... Ešte krátku chvíľu, a svet ma viacej neuvidí, ale vy ma uvidíte, lebo ja žijem, aj vy žiť budete. Toho dňa vy poznáte, že ja som vo svojom Otcovi a vy vo mne a ja vo vás.“ (Ján 14:12 a 19-20.)

Čo viac mohol ešte Bill povedať? Pred ním stál posol Boží s fantastickým poverením - že on, Billy Branham, bol ustanovený k tomu, aby zanesol dar Božského uzdravenia ľuďom do celého sveta. Vyzeralo to takmer nemožné. Cítil sa tým ohromený; a predsa sa niečo hlboko vo vnútri jeho srdca roznechovalo pri myšlienke na všetky tie Písma, ktoré anjel tak skúsene používal - Písma, ktoré dokázali vnieŕť zmysel do tak zvláštneho Billovho života. Stále váhal.

„Budem s tebou,“ povedal anjel. To zaistilo Billovo rozhodnutie, *„Pôjdem.“* Anjel sa neusmial, iba prikývol a povedal, *„Kedykoľvek pocítiš tento pocit, ktorý pociťuješ teraz v mojej prítomnosti, budeš vedieť, že stojím nablízku.“*

Kruh nad hlavou anjela sa začal rozpínať, praskať, písať, krúžiť a metať jazyky plameňov. Anjel zmizol vo vnútri toho rozpínajúceho sa svetla. Potom ohnivý stĺp zmizol v strope a odišiel.

Miestnosť bola okamžite temná a tichá a to spôsobilo, že Bill začal pochybovať o svojom zdravom rozume. Naozaj sa práve rozprával s anjelom? Alebo to bol realistický sen? Vložil si prst medzi zuby a uhryzol sa tak silno, aby si dokázal, že sa mu to nesnívalo. Bol bdely, v poriadku. To znamenalo, že anjel, ktorého práve videl, bol práve tak skutočný ako pulz v jeho prste. Nie, nebude pochybovať o ničom, čo ten anjel povedal.

Bill pokľakol na podlahu, zložil ruky a povedal, „Nebeský Otče, ďakujem Ti, že si poslal Svojho anjela, aby mi tie veci objasnil. Vyzeralo to neuveriteľne, že všetko toto sa stane mne, že budem kázať davom po celom svete a modliť sa za kráľov, vládcov, a tak ďalej. Som tak chudobný. Ako si to kedy budem môcť dovoliť? Viem, že sám od seba nemôžem nič, ale viem aj to, že Ty môžeš všetko. Pane, pôjdem a sľubujem Ti, že zotrvám na poli tak dlho, ako budeš uspokojovať moje potreby tak, aby som nikdy nemusel prosiť o peniaze.“

V tú stredu ráno - 8. mája 1946 - William Branham odišiel domov ako nový človek.

Kapitola 29

Znamenie v jeho ruke

1946

Potom, ako William Branham povedal svojej manželke o poverení od anjela, ihneď zatelefonoval svojmu bývalému pastorovi, Dr. Royovi Davisovi, ktorý bol teraz biskupom nad celou Misijnou baptistickou cirkvou v tejto časti Indiany. Hoci mali Bill a Dr. Davis v minulosti nejaké nezhody, Bill si stále vážil názor tohto staršieho muža a považoval ho za svojho duchovného vodcu. A teraz, viac ako kedykoľvek predtým vo svojom živote, Bill potreboval nejakú dobrú radu. Anjel pred ním nakreslil fantastický obraz celosvetovej služby, ale nedal mu žiaden návod, kde by mal začať alebo ktorým smerom sa má uberať. Možno si Pán praje, aby začal v rámci Misijnej baptistickej cirkvi. Ak áno, potom mu Dr. Davis môže pomôcť začať.

Keď Bill sedel v biskupovej pracovni, popísal svoje predchádzajúce muky a depresie z myšlienky, že by to mohol byť diabol, ktorý ovplyvňuje jeho život. Povedal mu, ako sa mu včera zdalo, že sa nad ním javor takmer rozpadne a ako sa rozhodol odísť do lesa a nevrátiť sa, dokiaľ sa s ním nestretne Boh a nevyslobodí ho z jeho trápenia. Rozprával Dr. Davisovi o víriacej ohnivej guli v chatrči a ako sa pred ním postavil anjel. Popísal anjelskú návštevu a potom sa začal deliť s tým, čo mu anjel povedal - ako sa bude modliť za kráľov a vládcov a ako k nemu budú prichádzať ľudia zo všetkých kútov zeme a prosiť o radu.

V tomto mieste ho Dr. Davis prerušil a stroho vypovedal svoj súd, „Billy, čo si jedol v ten deň na večeru? Očividne si mal nočnú moru.“

Bill sa cítil ako udretý. „Dr. Davis, to sa mi od vás vôbec nepáči.“

Starší muž zdvihol svoje ramená a ignoroval túto poznámku, „Ach, choď domov a zabudni na to, Billy. Je to len ďalšia z tých halucinácií, ktoré vidíš. Máš prehnanú fantáziu.“

„Dr. Davis, môžete mi hovoriť, aby som na to zabudol, ale Boh dolu v mojom srdci niečo zakotvil. Ak ma tu nechcete, potom budú iní, ktorí to radi urobia. Som Bohu zaviazaný, aby som išiel do sveta a kázal.“

Keď videl, ako vážne tento mladý muž berie svoj príbeh o návšteve anjela, Dr. Davis sa mu snažil dohovoriť. „Billy, chceš mi snáď povedať, že sa vydáš do sveta a budeš pre Krista zachraňovať tisíce ľudí – ty, so svojimi siedmimi triedami základnej školy?“

„To je to, čo mi povedal, a to je to, čomu verím.“

„Ako to chceš dosiahnuť?“

„Neviem, dúfal som, že vy budete mať nejaké užitočné návrhy.“

Dr. Davis sa zachichotal. „Ja ti radím, aby si sa vrátil domov a dobre sa vyspal. Snáď budeš rozumnejší, keď sa prebudíš. Skutočne si myslíš, že sa budeš môcť s takou teológiou o Božskom uzdravovaní stretnúť so vzdelaným svetom?“

„To nie je moje Božské uzdravenie,“ bránil sa Bill. „To je Božie zaslúbenie. On je tým, ktorý mi dal toto poverenie.“

Na Dr. Davisa to neurobilo žiaden dojem. „Vážne si myslíš, že ľudia budú veriť tebe?“

„To nie je moja starosť,“ povedal Bill neodradene. „Moja starosť je zostať verný tomu Slovu.“

„Billy, ak budeš kázať také veci, budeš ich kázať stĺpom, ktoré držia strop tvojej modlitebne.“

„Potom budem kázať Božie Slovo stĺpom, pretože Boh je schopný z tých stĺpov vzbudiť deti Abrahámove. Ak ma posieľa Boh, potom tam bude niekto, kto tomu bude veriť.“

Bill opustil dom Dr. Davisa naďalej odhodlaný a rozhodnutý nasledovať anjelské poverenie bez ohľadu na následky alebo ťažkosti. Jednako však biskupov výsmech zanechal v jeho srdci malý kúsok pochybnosti, ktorý ho bolel a trápil po celý zvyšok týždňa. Koniec koncov to naozaj pripomínalo nezmyselný sen. Ako by mohol on - prostý Billy Branham - nieť ľuďom do sveta dar Božského uzdravenia? Z logického pohľadu to naozaj vyzeralo nepravdepodobné.

V piatok popoludní išiel Bill do Masonovho obchodu so zmiešaným tovarom na ulici Spring, aby zamenil šek týždennej výplaty v hodnote dvadsaťosem dolárov na hotovosť a zakúpil detské fľaše a gumené cumlíky, aby mohla šesťtýždňová Rebeka začať piť detský čaj. Bill sa práve vrátil z práce a ešte stále mal na sebe uniformu revírnik. Keď prichádzal k obchodu, na rohu ulice zastavil autobus z Louisville, aby vyložil cestujúcich. Väčšina ľudí vystúpila z autobusu každý za svojím cieľom a rýchle odchádzali, až na jedného muža. Tento muž položil svoj kufrík na chodník a pozoroval okolie, akoby bol zmätený, že sa tam ocitol. Keď jeho oči spočinuli na Billovi, muž na neho zízal s tým najpodivnejším výrazom v tvári.

Bill vošiel do Masonovho obchodu, aby si vybavil svoje záležitosti, a na toho zvláštneho muža vonku zabudol. Keď sa vrátil von, uvidel, že ten muž si zobral svoj kufrík a išiel smerom k obchodu. Keď znovu uvidel Billa, zastavil sa a zízal na neho tým istým zmäteným výrazom v tvári. Billovi na chvíľu napadlo, že ten muž by ho možno chcel okradnúť. Potom si uvedomil, že je to smiešne, pretože bol deň a bola to ručná križovatka a Bill mal na sebe opasok so zbraňou, ktorú bolo jasne vidieť.

Bill sa otočil smerom k ulici. Okamžite pocítil dotyk ruky na svojom pleci. Otočil sa dozadu a zistil, že je to ten záhadný cudzinec.

„Prepáčte,“ povedal muž. „Vy ste policajt?“

„Som revírnik,“ odpovedal Bill. „Som zamestnaný na Oddelení ochrany prírody štátu Indiana.“

Muž hovoril váhavo, ako by si nebol istý sám sebou. „Ja... eh... hľadám... eh... jedného človeka. Snáď mi môžete pomôcť. Eh... vyznáte sa tu dobre?“

„Bývam tu prakticky celý život,“ povedal Bill. „Koho hľadáte?“

Teraz sa na mužovej tvári znova objavil ten čudný výraz zmätenia. „Nie som si celkom istý. Možno si myslíte, že som blázon, ale dovoľte mi, aby som vám povedal svoj príbeh. Bývam v Paducah, v Kentucky, asi tristo dvadsať kilometrov odtiaľto dolu riekou. Počas uplynulých dvoch rokov sa môj zdravotný stav neustále zhoršoval. Začiatkom tohto týždňa som mal sen, v ktorom som videl veľkého jasného anjela, ako zostupoval z neba a povedal mi, aby som išiel do Jeffersonville v Indiane a opýtal sa na niekoho menom Branham, aby sa za mňa pomodlil. Nepoznáte tu v okolí niekoho s menom Branham?“

Billovo srdce sa vzrušením tak silno rozbúchalo, že mal pocit, že vyskočí rovno z jeho hrude. Povedal, „Moja matka tu má za rohom penzión, ona sa volá Branhamová.“

„Ó, ona je Branhamová? Nevoláte sa tak aj vy?“

„Brat,“ povedal Bill a objal plecيا neznámeho muža, „začiatkom tohto týždňa som stál v chatrči, kde dovnútra vstúpilo veľké svetlo a anjel mi povedal, aby som sa modlil za chorých.“

Muž sa zrútil a rozplakal sa. Bill si zložil klobúk a spolu pokľakli na rohu ulice a prosili Boha o uzdravenie pre toho muža. Keď Bill skončil s modlitbou a otvoril oči, uvidel, že okoloidúci sa zastavili; muži stáli s klobúkmi v rukách na znak rešpektu, ženy držali deti potichu. Bill pocítil, ako keby jeho kožou práve prenikla Božia ihla a šikovne navždy odstránila ten malý tieň pochybnosti. Teraz si bol istý, že ho Boh posielá. A ak ho Boh posielá, Boh mu sám prekliesni cestu, aby mohol ísť.

Keď Bill v tú nedeľu vstúpil do modlitebne, prvá vec, ktorú počul, bola nová pieseň, ktorú spievalo jeho zhromaždenie. Páčilo sa mu to. (Bolo predurčené, aby sa tá pieseň stala jeho ústrednou piesňou.) Rytmus bol sprevádzaný jednoduchým, ale krásnym refrénom. Keď Bill počúval, ako ľudia opakujú refrén v mnohých variáciách, pocítil, ako sa približuje prítomnosť anjela Pánovho... ako keby sa tá pieseň páčila aj anjelovi.

Len Mu ver, len Mu ver,
 všetko je možné, len Mu ver...
 Ježiš je tu, Ježiš je tu,
 všetko je možné, Ježiš je tu...
 Pane, verím, Pane, verím,
 všetko je možné, Pane, verím.

V tú nedeľu Bill hľadel na svoje zhromaždenie a bez jedinej pochybnosti vo svojej mysli sa odvážne delil so všetkým, čo mu anjel povedal. Povedal, „Budú sem prichádzať tisíce ľudí z celej krajiny. Vytlačia vás von. Nebudete môcť nájsť miesto, iba ak budete úprimní voči Bohu a prídete včas.“

Jeho zhromaždenie mu uverilo, vrátane istého muža menom Charlie McDowell. V pondelok si v práci pri zváraní ožiaril zrak. Lekár mu povedal, že jeho slepota bude dočasná a potrvá iba osem až desať dní. Ale Charlie zavolał Billa, aby sa za neho aj tak pomodlil. Na druhý deň ráno Charlie videl natoľko dobre, že sa vrátil do práce.

Jeho šéf, pán Morgan, sa prekvapený, že vidí Charlieho tak skoro znovu v práci, opýtal, čo sa stalo. Charlie mu vysvetlil, že Ježiš vypočul modlitbu jeho pastora.

Pán Morgan povedal, „Som zvedavý, či by modlitby tvojho pastora mohli pomôcť aj mojej manželke. Leží v baptistickej nemocnici a umiera na rakovinu.“

Charlie odpovedal, „Neviem. Ale môžeš ju priviezť v stredu večer do zboru a uvidíš.“

Morganova manželka, Margie, bola dvadsaťjeden rokov diplomovaná ošetrovatelka, ale teraz už mnoho mesiacov umierala na rakovinu. Trpela následkom niekoľkých ožarovaní, ale žiadne jej nepomohlo. Lekári urobili kontrolnú operáciu a zistili, že rakovina zdevastovala jej telo od prs dolu. Rakovina bola tak agresívna, že prerástla okolo jej črevného traktu ako korene stromu okolo kanála. Lekári ju zašili a dali jej jedinú prognózu, akú mohli: nie je pre ňu absolútne žiadna nádej.

Počas bohoslužby v stredu večer priniesol pán Morgan svoju manželku na nosidlách do modlitebne. Bola už takmer v bezvedomí. Bill s ľútosťou pozrel na túto zoslabnutú ženu. Mumlala v delíriu a šklbala sa od bolesti. Bill vzal jej pravú ruku do svojej ľavej ruky, ako povedal anjel, aby urobil. Jeho zápästie a predlaktie mu začalo típnuť. Jeho ruka jemne opuchla a zmenila sa na tmavočervenú. Na chrbte ruky sa v určitom vzore objavili malé biele hrče. Cítil vibrácie, ktoré sa pohybujú až do jeho ramena a prenikali hruďou až do srdca.

Bill sa pozrel na pána Morgana a opýtal sa, „Čo trápi tvoju ženu?“

„Umiera na rakovinu,“ povedal pán Morgan. „Môžeš jej pomôcť?“

Billovi prišli na um slová anjela, *„Ak budeš úprimný a privedieš ľudí k tomu, aby ti uverili, pred tvojou modlitbou neobstojí nič, dokonca ani rakovina.“* Bill pozrel pánovi Morganovi do očí. „Pane, verím, že Boh ju môže uzdraviť. Otázkou je, či tomu veríš ty?“

„Áno,“ prišla odpoveď pána Morgana.

Bill zavrel oči a prosil o uzdravenie tej ženy v Mene Ježiša Krista. Naraz pulzovanie v jeho ľavej ruke ustalo. Bill otvoril oči a na svoje prekvapenie zistil, že jeho ľavá ruka bola teraz tak normálna ako pravá. V tej chvíli uvidel videnie o pani Morganovej, ako je oblečená do rovnošaty ošetrovateľky a obsluhuje pacientov v nemocnici. Bill sa postavil a prehlásil, „Pane, neboj sa, pretože 'Tak hovorí Pán', tvoja manželka bude žiť!“

Lekár, ktorý sprevádzal Margie Morganovú do modlitebne, protestoval. „Prepáčte, kazateľ Branham, ale tá rakovina zovrela jej vnútornosti tak pevne, že ju už nemôžeme vyčistiť ani klystírom.“

„Nezáleží mi na tom, aké má problémy. Uvidel som videnie, ako znova ošetruje pacientov v nemocnici. Ten muž, ktorý sa so mnou stretol v lesoch, mi povedal, že čokoľvek takto uvidím, môžem vysloviť a stane sa to. A ja mu verím!“

Na druhý deň bola Margie Morganová pri plnom vedomí a zdravom rozume. V piatok sa jej vrátila chuť do jedla spolu s trochou sily. V sobotu, na absolútny úžas jej lekára, sa prechádzala po chodbách a prosila o prepustenie domov.

Kapitola 30

Väzni sú vyslobodení

1946

Správa o uzdravení Margie Morganovej sa šírila ako rýchlo rastúca réva od priateľa k susedovi, krútila sa a kľukatila svojím tajomným spôsobom, až kým neprekročila rieku Mississippi. Krátko nato dostal William Branham telegram zo Saint Louis, Missouri. Kazateľ Robert Daugherty ho žiadal, aby sa prišiel pomodliť za jeho dcéru Betty, ktorá trpela nejakou neznámou chorobou. Bill v tomto rozpoznal Pánovu ruku a povedal svojej cirkvi, že pôjde, akonáhle ušetrí dosť peňazí na cestu. Jeho zbor tiež cítil, že je to Božia vôľa. Dali dohromady všetky svoje prostriedky a okamžite zozbierali jedenásť dolárov potrebných na kúpenie spätočného lístku na vlak. Bill si požičal od jedného zo svojich bratov oblek a vydal sa na cestu nočným vlakom, ktorý smeroval do Missouri.

Keď na druhý deň ráno vlak dorazil do Saint Louis, Robert Daugherty ho čakal na stanici. Vyzeral unavene. „Brat Branham, povedal ti niečo Pán?“

„Nie, brat Daugherty. Ako sa darí tvojej dcérke?“

Zvesil plecia a jeho hlas znel skleslo a sklúčene. Povedal, „Má sa veľmi zle. Poď, zaveziem ťa k nej.“

Cestou domov vysvetľoval, „Moja dcéra sa tým trápí už tri mesiace. Lekári sú bezradní. To, že sa neustále trasie, ich privádza k myšlienke, že by to mohol byť tanec svätého Víta, ale ona má ešte aj iné príznaky, ktoré k tejto diagnóze nesedia. Nič, čo lekári skúšali, nezabralo.“

Modlil som sa za ňu znova a znova, moja rodina sa modlila, môj zbor sa za ňu modlil aj iní kazatelia z mesta sa postili a modlili sa za ňu. Ale stále jej nie je lepšie.“

Keď prišli k nim domov, Bill sa stretol s pani Daughertyovou. Vyzerala zvädnuto, okraje očí a kútiky úst mala ovisnuté. Týždeň po týždni táto matka presedela pri posteli svojej chorej dcéry. Čo sa týka malej kučeravej Betty Daughertyovej, nepretržite trpela. Vyzerala tak žalostne. Jej spodná pera bola napuchnutá a mala jasno červenú farbu spôsobenú krvácaním, pretože si ju od bolesti hrýzla. Neustále sa na prestieradle zmietala zo strany na stranu. To úbohé dieťa kňučalo a jačalo tak silne, že už v sebe nemalo takmer žiaden hlas; napriek tomu sa stále snažilo kričať.

Bill pokľakol vedľa postele a uchopil pravú ruku dievčaťa do svojej ľavej ruky. Prekvapilo ho, že tam neboli žiadne vibrácie. Anjel mu povedal, že bude vo svojej ľavej ruke cítiť choroby, a presne tak sa stalo pri Margie Morganovej. Prečo to nemohol cítiť tu? Vtedy si Bill spomenul - anjel mu povedal, že tieto vibrácie bude pociťovať v ruke iba vtedy, keď bude choroba spôsobená démonickým životom, ako je napríklad zárodok. To znamenalo, že Betty Daughertyová nemá takú chorobu. Čo ju teda trápi?

Bill sa modlil za trpiace dievča bez okamžitých výsledkov. Nevedel, čo by ešte mohol urobiť, a tak navrhol, aby on a kazateľ Daugherty išli do jeho modlitebne a pokračovali vo volaní k Bohu. Tam v tichej svätyni títo dvaja muži tri hodiny zápasili v modlitbách a úpenlivo prosili všemohúceho Boha, aby sa zmiloval nad Betty Daughertyovou. Predtým, než skončili, sa Bill pomodlil, „Nebeský Otče, ak dopraješ tej úbohej malej dievčine, aby sa uzdravila, sľubujem Ti, že sa úplne odovzdám tejto službe, do ktorej si ma povolal. A znovu Ti sľubujem, že na tom poli zostanem tak dlho, dokiaľ sa postaráš o moje potreby, pretože nikdy nechcem od ľudí zobrať peniaze.“

Keď sa vrátili do domu, Betty Daughertyová bola v rovnakom stave. Bill si sadol na gauč v obývacej izbe a ticho sa modlil. Ľudia neustále prichádzali a odchádzali. Po niekoľkých hodinách Bill vyšiel von, aby si natiahol nohy, a pokračoval v modlitbe aj počas chôdze medzi domami.

Keď sa vrátil, na verande sa stretol s dedkom Daughertym, ktorý sa spýtal, „Ukázal ti už niečo Pán, brat Branham?“

Bill smutne odpovedal, „Ešte nie.“ Vrátil sa dovnútra a sadol si na gauč. Keď sa pozeral von oknom, izba sa zmenila. Uvidel posteľ dievčaťa a okolo nej zhromaždených ľudí, ďalej videl seba, ako niečo robí tomu dieťaťu. Čo to len bolo? Predtým, než to mohol zistiť, videnie náhle zmizlo a on sa znovu ocitol v obývacej izbe na gauči. Potom si Bill uvedomil, čo sa stalo. Dedko sa vrátil do domu a tým predčasne prerušil to videnie.

Dedko sa spýtal, „Môžem ti niečo priniesť?“

„Nie, ďakujem.“ Bill vstal a išiel ku vchodu. „Prepáčte, musím byť na chvíľu sám.“ Vyšiel von a posadil sa do auta Roberta Daughertyho a prosil Boha, aby sa to videnie vrátilo. Krátko nato jeho uši zachytili rytmický bičujúci zvuk veterného víru. Pozrel hore a uvidel ten istý ohnivý stĺp, ktorý pulzoval nad anjelom v chatke. Teraz rotoval niekoľko stôp nad kapotou auta.

Videnie prišlo rýchle. Bill uvidel pred domom Daughertyovcov malé dievča, ako sa hrá na zvažujúcich sa dverách do pivnice, videl ju, ako poskakuje hore a dole na najvyššom mieste dverí, videl, ako skĺzla a nešikovne spadla. Potom Bill uvidel jej problém a videl, čo musí urobiť, aby jej pomohol.

Rozrazil dvere auta a svižne vykročil na cestu k domu. „Brat Daugherty, dôveruješ mi ako Božiemu služobníkovi?“

„Áno, brat Branham.“

„Mám 'Tak hovorí Pán' pre tvoju dcéru. Ale musíte urobiť presne to, čo vám poviem. Najprv musia všetci okrem rodiny opustiť dom.“ Keď odišlo veľa priateľov, Bill povedal matke, „Sestra Daughertyová, pred dvoma dňami si si kúpila biele vedro a dala si ho pod drez v komore. Ešte si do neho nedala vodu.“

„Brat Branham. To je pravda! Ako si to vedel?“

„Vezmi ho a naplň ho vodou a prines sem spolu s bielym plátnom.“ Keď sa vrátila, Bill pokľakol vedľa detskej postele a pokračoval, „Chcem, aby dedko pokľakol na jednej strane so mnou a otec na druhej. Keď budem opakovať Otčenáš, chcem, aby matka namočila to plátno vo vode, vyžmýkala ho a utrela tvár dieťaťa, potom ruky a potom nohy, akurát,

kým skončím.“ Bill sklonil svoju hlavu a začal, „Otče náš, ktorý si v nebesiach, nech sa posväti tvoje meno. Nech príde tvoje kráľovstvo. Nech sa stane tvoja vôľa, ako v nebi...“ Hneď, ako skončil s touto vzorovou modlitbou, povedal s autoritou, „Tak hovorí Pán, 'Betty Daughertyová bude uzdravená'. Spadla na dverách vedúcich do pivnice a vyrazila si stavec na chrbte. Zatlačte tú kostičku na svoje miesto a bude v poriadku.“

Robert Daugherty obrátil svoju dcéru na brucho a začal hmatom prehľadávať zaoblenie na jej chrbtici. Samozrejme, jeden stavec nadmerne vytŕčal. Silnými rukami rýchle pevne pritlačil na ten bod a stavec sa zasunul naspäť na svoje miesto. Betty okamžite prestala stonať a zmietañ sa. Čoskoro sedela na posteli s úsmevom na tvári. Neskôr v ten deň kráčali Bill a Betty ku miestnej cukrárni a kúpili si sladové mlieko.

O niekoľko týždňov neskôr sedel Bill neskoro popoludní na svojej verande pred domom, keď prišla rodina Daughertyovcov. Betty vyskočila z auta ako prvá. Jej svetlé kučery poskakovali, keď bežala k Billovi a objala ho. Robert Daugherty si sadol na verandu a spýtal sa Billa, či by nepouvažoval o tom, že sa vráti do Saint Louis na týždenné uzdravovacie a prebudenecké zhromaždenia.

Bill o tomto návrhu nemusel dlho premýšľať. Uvažoval o tom videní, ktoré videl v marci, keď stál na západe a rozdeľoval veľkú horu Chleba života. Saint Louis bolo na západ od Jeffersonville. Možno bude toto prebudenie vyplnením toho videnia. Ale aj keby nebolo, Bill cítil, že teraz musí dodržať svoj sľub Bohu a vojsť do svojej novej služby na plný úväzok.

Na druhý deň rozviazal svoj pracovný pomer v Technických službách Indiany a ukončil svoju prácu ako revírník štátu Indiana. V sobotu v zbere povedal Bill svojmu zhromaždeniu o nadchádzajúcej evanjelizácii v Saint Louis. Rovnako im vysvetlil svoj sľub, ktorý dal Bohu, že ak bude Betty Daughertyová uzdravená, pôjde na misijné pole a zostane tam tak dlho, dokiaľ sa Boh postará o jeho finančné potreby, aby nikdy nemusel od ľudí žiadať peniaze. Potom Bill kázal svoju poslednú kázeň v Branhamovej modlitebni na mnoho rokov.

Jeho témou bol malý Dávid, ktorý porazil toho obrieho filistínskeho bojovníka Goliáša. Vyzeralo to ako priliehavý text, pretože rovnako ako mladý Dávid, aj Bill nebol rovnocenným súperom svojich nepriateľov. Bol chudobným malomestským kazateľom, ktorý vierou vykračuje do boja proti niektorým obrovským zlám toho sveta - chorobe, bolesti a duchovnej nevedomosti. Netrápil sa kvôli nedostatku svojich vedomostí a prostriedkov, pretože vedel, že Boh je s ním. A s Bohom sú všetky veci možné (ako to dokázal príbeh Dávida a Goliáša). 1.Samuelova 17

Margie Morganová sprevádzala Billa a Médu do Saint Louis spolu s niekoľkými ďalšími členmi jeho zboru. Robert Daugherty prenajal cirkusový stan a oznámil v meste zhromaždenie s prebudením.

Prvý večer evanjelizácie prišlo iba niekoľko desiatok ľudí. Bill im rozprával, ako sa stretol s anjelom Pána a aké poverenie od Boha obdržal, aby niesol ľuďom do sveta dar Božského uzdravenia. Potom pozval Margie Morganovú, aby vyšla na pódium a vydala svoje svedectvo. A aké veľkolepé svedectvo to bolo! Ešte pred mesiacom a pol sa Margie hádzala na posteli a blúznila od bolesti. Zdalo sa, že jej hodiny sú spočítané. Rakovina ju beznádejne prežrala. Potom Boh učinil zázrak. Teraz sa cítila tak silná a zdravá, ako ešte nikdy v priebehu svojho života. Potom dopredu pricupkala Betty Daughertyová. Aj ona vyzerala tak zdravo a energicky, ako je to len u sedemročného dievčaťa možné. Na pozadí týchto dvoch svedectiev kázal Bill krátku kázeň a povzbudil ľudí k tomu, aby mali absolútnu vieru v Božie zaslúbenia k uzdraveniu. Potom vyzval dopredu tých, ktorí boli chorí. Osemnásť ľudí vyšlo dopredu s prosbou o modlitbu.

Jednou z prvých ľudí, za ktorú sa Bill modlil, bola sedemdesiatročná žena, ktorá mala okolo hlavy obväz. Mala aj nádor veľkosti golfovej loptičky na konci nosa. Keď zobral jej pravú ruku do svojej ľavej, vrchná časť Billovej ruky sa zmenila na ohnivočervenú a začala opúchať. Pociťoval vibrácie, ktoré pulzovali z tejto ženy, prechádzali jeho rukou do ramena až k jeho srdcu. Pozoroval skupinu bielych hrčíc, ktoré sa vytvorili na vrchnej strane jeho napuchnutej červenej ruky. Pohybovali sa rovnako ako vzor hrčíc, ktoré uvidel, keď sa dotkol ruky Margie Morganovej. „Je to rakovina, však?“ povedal.

Žena to potvrdila. Potom, čo sa Bill pomodlil za jej uzdravenie v Mene Ježiša Krista, pulzovanie v jeho ruke ustalo, opuch zmizol a jeho ruka sa vrátila do normálneho stavu. Bill ju prehlásil za uzdravenú, hoci rakovina bola naďalej jasne na jej nose.

Potom Bill pristúpil k starému mužovi, ktorý kríval dopredu a ťažko sa opieral o palicu. Ten muž povedal Billovi, že je už veľa rokov zmrzačený. Keď Bill chytil toho muža za ruku, neboli tam žiadne vibrácie; Bill si teda nárokoval Božie zasľúbenia z Jakuba 5:14-15:

„Je niekto nemocný medzi vami? Nech si zavolá starších zboru a nech sa modlia nad ním pomažúc ho olejom v mene Pánovom. A modlitba viery uzdraví chorého a Pán ho pozdvihne...“

Bill pomazal čelo toho muža kvapkou olivového oleja, zatiaľ čo prosil Ježiša Krista, aby ho uzdravil. Ešte predtým, ako Bill skončil svoju modlitbu, muž odhodil svoju palicu a pochodoval preč tak zdravý a v poriadku, ako keby mal o dvadsať rokov menej. Bill zdvihol odhodенú palicu a zavesil ju o zábradlie nad pódium.

A tak prebiehal ten večer, jedno uzdravenie za druhým. V ten večer obdržali dvaja hluchí ľudia svoj sluch a slepý muž obdržal svoj zrak. Samozrejme, že nie každé uzdravenie bolo viditeľné, ale všetci, ktorí prišli dopredu s prosbou o modlitbu, tvrdili, že po tom, čo sa za nich Bill pomodlil, stalo sa im niečo nadprirodzené. Zástup sa vrátil domov veľmi nadšený.

Správy o takých veľkolepých zázrakoch sa rozviriли medzi miestnymi klebetníkmi a na nasledujúci večer bolo každé miesto v stane obsadené. Na ďalší večer priniesli ďalšie sedadlá, ale aj napriek tomu mnoho ľudí stálo. Rovnako to pokračovalo do konca tejto týždennej evanjelizácie. Stan nebol dosť veľký na to, aby sa doňho vošli všetci, ktorí chceli ísť dovnútra. Napriek tomu aj tí, ktorí sa nedostali dovnútra, sa nevracali domov, ale boli natlačení blízko vchodu, aby počuli Billovu kázeň s nádejou, že sa im podarí dostať sa dovnútra neskôr, keď pôjdu dopredu na modlitbu.

A tie uzdravenia! Bill nikdy predtým nevidel také množstvo uzdravení a zázrakov, ktoré by vošli do jedného jediného týždňa. Ľudia boli

vyslobodení zo škuľavosti, artritídy, pruhu, tuberkulózy, cukrovky, srdcových chorôb, detskej obrny, nádorov, rakoviny, nervových porúch, žalúdočných ťažkostí, a tak ďalej, a tak ďalej.

Ludí, ktorí mali choroby, Bill diagnostikoval pomocou znamení na svojej ruke. Začal získavať elementárne znalosti o tom, čo všetko ten dar v jeho ruke dokáže. Život každej choroby, ktorej pôvodcom bol zárodok, zrejme vibroval na istej frekvencii. Jeho ľavá ruka fyzicky reagovala na tieto vibrácie. Biele hrče, ktoré sa ukazovali na vrchnej strane jeho ruky, ho zaujímali najviac. Vzor škvŕn mu pripadal u každej choroby iný. Keď sa naučí rozpoznať význam každého jedného vzoru, mal by byť schopný stanoviť diagnózu každej choroby, ktorú spôsobila prítomnosť démona, nech je to zárodok alebo vírus. Získaval tým naozaj veľkú skúsenosť.

V sobotu večer bol dopredu prinesený deväťdesiattriročný muž s dlhou bielou bradou. Mal drevenú nohu a sklenené oko, ale jeho prosba o modlitbu sa týkala jeho sluchu. Bol úplne hluchý. Po pomazaní olejom a modlitbou v Mene Ježiša mohol ten muž počuť dokonca aj šepot. V nedeľu večer bol privedený dopredu šesťdesiatpäťročný kazateľ čiernej pleti. Tento muž bol dvadsať rokov slepý. Keď Bill zasvietil baterkou do tváre toho muža, muž takmer ani nežmurkol. Pomodlil sa za neho, pomazal ho olejom a vzýval Meno Pánovo. Keď Bill položil pred tvár muža svoju ruku, opýtal sa, „Vidíš moju ruku?“

Muž sa zachvel vzrušením, „Áno! Áno, niečo vidím. Je to matné a rozmazané.“

„To je moja ruka,“ povedal Bill. „Sústred' na ňu svoj zrak a povedz mi, keď ju už nebudeš môcť vidieť.“ Bill ustúpil dozadu po pódium a ruku držal v tej istej polohe vo výške očí. Keď Bill došiel k okraju pódia, vzdialenému asi dvanásť metrov, muž sa zrazu pozrel a skríkol, „Sláva Pánovi! Môžem spočítavať svetlá. A vidím nosníky, na ktorých visia.“

V pondelok ráno navštívil Billa v hoteli veľký počet miestnych duchovných a požiadali ho, či by nemohol pokračovať ďalej v týchto zhromaždeniach aj počas ďalšieho týždňa. Bill povedal, že sa za to bude modliť a dá im vedieť. Keď kazatelia odišli, Bill s Médou pokľakli a prosili o Božie vedenie. Keď sa po chvíli domodlili a oba ich hlasy zmĺkli, Méda bola

vedená k tomu, aby prečítala niečo zo svojej Biblie. Náhodne ju otvorila a začala čítať z Izaiáša 42. kapitoly,

„Hľa, služobník môj, ktorého podopriem, môj vyvolený, v ktorom má záľubu moja duša. Dám svojho Ducha na neho, vynášať bude národom súd... Ja Hospodín som ťa povolal v spravodlivosti a pojal som ťa za tvoju ruku, budem ťa ostríhať a dám ťa za zmluvu ľudu a za svetlo národom, aby si otvoril slepé oči a vyviedol väzňa z väzenia, zo žalára tých, ktorí sedia vo tme.“

Bill cítil, že to je odpoveď pre neho. Či nevidel v priebehu minulého týždňa vyslobodenie väzňov z väzenia, dokonca otvorenie slepých očí? Zvolal teda kazateľov zo Saint Louis a povedal im, že bude aj ďalší týždeň pokračovať v uzdravovacej evanjelizácii.

V ten večer kázal plnému stanu a modlil sa za chorých až do jednej hodiny v noci. Väzni boli naďalej vyvádzaní z väzenia - z problémov s dutinami, žľočových kameňov, chorôb žliaz, porúch zraku, vysokého krvného tlaku, artritídy a rakoviny. Zdalo sa, že nič sa nemôže postaviť na odpor viere týchto ľudí v moc Ježiša Krista. Jeden muž mal ochrnutú ruku dvadsaťdeväť rokov. Po modlitbe s ňou mohol mávať nad hlavou. Zmrzačená žena, ktorá musela byť dovnútra prinesená, odkráčala vo svojej vlastnej sile. Muž s tuberkulózou kostí v pravej nohe kráčal a našľapoval na svoju predtým chorú nohu bez toho, aby pociťoval čo i len trochu bolesti. Žena, ktorá držala nemluvňa, povedala Billovi, že to dieťa ešte nikdy neotvorilo oči. Bill sa pomodlil v Ježišovom Mene a dieťaťu sa otvorili oči.

Raz v noci priviedlo dopredu jedenásťročnú dievča menom Evangelina Getty mladšieho chlapca, ktorý bol hluchý. Keď Bill počul jej príbeh, povedal jej, aby ho zopakovala do mikrofónu. Evangelina povedala, že Bobbyho rodičia neveria v Boha. Ale ona áno. Videla, čo Boh môže urobiť. A tak priviedla svojho kamaráta Bobbyho do zhromaždenia, aby mohol byť uzdravený. Bill pomazal Bobbyho olejom a pomodlil sa za neho v Ježišovom Mene. Bobbyho sluch bol prinavrátený.

Toto nebol jediný prípad, kedy došlo k uzdraveniu hluchého dieťaťa. Raz v noci okolo pol jednej, keď sa Bill chystal ukončiť modlitebnú bohoslužbu, vzaďu v stane hlasno zakričal nejaký muž, „Brat Branham, počkaj, ešte nekonči.“ Ten muž priviedol dopredu dvanásťročnú dievča.

Vysvetľoval, „Som kazateľ zo severnej časti Illinois. Niektorí priatelia mi zatelefonovali a povedali mi, ako náš Pán Ježiš odpovedá na tvoje modlitby. Cestoval som sem celý deň, aby som sa sem dostal a aby si sa pomodlil za moju dcéru. Ona ešte nikdy v živote nepočula žiaden zvuk. Narodila sa hluchá.“

Bill pomazal dievča kvapkou olivového oleja a obrátil svoj zrak k nebu a precítene sa modlil, „Prosím, drahý Pane, vráť sluch tomuto dieťaťu, v Mene Ježiša Krista.“

Dievča poskočilo, ako keby sa niečoho vydesilo. Roztiahlo ruky, dotklo sa uší a bežalo k otcovi. Počulo!

Každé večerné zhromaždenie začínalo tak, že niektorí z ľudí, za ktorých sa už na evanjelizácii modlilo skôr, prišli dopredu a povedali svedectvo o svojom uzdravení. Ako napríklad tá stará žena, ktorá mala rakovinu na konci nosa. Ešte v ten večer, kedy sa za ňu modlilo, rakovina odpadla. Po výrastku zostala len jazva. Iná staršia žena ukázala, ako dobre teraz fungujú jej ruky, a vysvetľovala, ako mala za posledné dva roky obe ruky zmrzačené a nevládne po nevydarenej operácii. Istý muž, ktorý sa predtým sotva hýbal z dôvodu reumatickej artritídy, predvádzal, ako účinne teraz môže používať svoje údy. Mladšia žena hovorila, ako si zranila ľavé chodidlo a zlomila priehlavkovú kosť, ktorá trčala tesne pod kožou. Lekári pre ňu nemohli nič urobiť, ale pätnásť minút po Billovej modlitbe cítila vo svojom chodidle chlad. Pozrela dolu a na svoje prekvapenie zistila, že opuch ustúpil a kosť sa vrátila do pôvodného stavu.

Počas niekoľkých posledných večerov evanjelizácie prichádzalo ku pódiu také množstvo ľudí so žiadosťou o modlitbu, že Bill sa ledva presúval od jedného k druhému. S mnohými ťažkosťami sa dokázal pomodliť za každého, kto túžil po modlitbe, ale to znamenalo, že bohoslužby sa pretiahli až do druhej hodiny ráno. Každý večer, keď skončil, bol taký slabý, že kazateľ Daugherty mu musel pomáhať odkráčať k autu. Okrem tejto namáhavej pracovnej záťaže počas dňa bral kazateľ Daugherty Billa aj do domov, aby sa modlil za tých, ktorí boli tak chorí, že sa nemohli zúčastniť večerných zhromaždení.

Nakoniec jeho prvá evanjelizácia s uzdravovaním skončila a Bill bol nadšený myšlienkami o budúcnosti. Vierou vstúpil do svojej novej

evanjelizačnej služby a Boh ho žehnal. Počas ostatných jedenástich dní sa Bill dotkol a modlil za viac ako tisíc ľudí. Väzni boli prepustení z väzenia, ale nebolo to zadarmo. Bill bol telesne vyčerpaný. Cítil však spokojnosť, lebo vedel, že sa snažil najlepšie ako vedel podporiť Kristovu vec. Nanešťastie, v Saint Louis si vytvoril určitý vzor vykonávania svojich kampaní, ktorý ho počas nasledujúcich dvoch rokov takmer odrovnal.

Vysvetlivky autora

Pre tých čitateľov, ktorí sú zvedaví, ako tento text zodpovedá skutočnosti, môžu byť užitočné nasledujúce autorove poznámky.

Prvú kapitolu prvej knihy som dramatisoval kvôli tomu, aby tí, ktorí o Williamovi Branhamovi nepočuli, mohli byť okamžite vtiahnutí do deja. Rozhovory v prvej kapitole sú mojou špekuláciou. Ale napriek tomu sú základné prvky rozprávania skutočné - pozadie Elly Harvey Branhamovej a Charlesa Branhama, dokonca také podrobnosti ako vnútorné a vonkajšie prostredie chatrče, lojová sviečka, skutočnosť, že babička Branhamová nemala za celý svoj život na nohách topánky, a rovnako aj to, že Charles Branham si išiel kúpiť do Burkesville na počesť tejto slávnosti nové montérky - tieto podrobnosti sú podané samotným Williamom Branhamom v čiastočných rozprávaniach naprieč Amerikou.

V ďalších kapitolách pochádza väčšina rozhovorov v tomto životopise priamo zo svedectva samotného Williama Branhama. V priebehu 19 rokov, v ktorých boli jeho kázne zaznamenávané na magnetofón, rozpráva tento príbeh veľakrát. Každý človek, ktorý opakovane rozpráva rovnakú vec, raz upresní nejakú podrobnosť alebo inokedy niečo zabudne, rovnako tak je to aj u neho. Všetky tieto podrobnosti úsekových rozprávání som dal dohromady a takto som zostavil ucelenú správu. Keď si porovnáte príbehy obsiahnuté v tejto biografii s nejakým miestom v určitých kázňach, ako ich William Branham rozpráva na páske, potom budete iste udivení, odkiaľ som zobral toľko ďalších podrobností. Ale ak si porovnáte tento detail so všetkými miestami, na ktorých William Branham rozpráva o tom istom príbehu, uznáte, že všetky fakty tu zapísané sa zhodujú s tým, ako ich popísal on sám. Jednotlivé príbehy som, samozrejme, rozprával mojím vlastným slohom. Pre tých z vás, ktorí sa zaujímajú o prečítanie týchto príbehov slovami samotného Williama Branhama, najľahšou cestou, ako sa dostať ku všetkým kázňam, je ich vydanie na CD diskoch z vydavateľstva Eagle Computing (viď pramene a bibliografia). Cena je minimálna a čas vyhľadania niekoľko sekúnd. Ak nemáte prístup k počítaču, potom si môžete zdarma objednať knižky z vydavateľstva Voice of God Recordings, Inc. alebo End Time Message Tabernacle (viď pramene a bibliografia).

Pokiaľ vás bude zaujímať nejaký detail, ktorý ste nemohli nájsť v slovách Williama Branhama, pamätajte, že kázne na páskach neboli v tomto životopise mojím jediným zdrojom informácií. Mal som po ruke články z novin a časopisov, rovnako tak knihy, ktoré som uviedol v zozname, rovnako tak svedectvá od ľudí, ktorí osobne Williama Branhama poznali. Napríklad udalosť s bielou holubicou, ktorá priletela a posadila sa v okienku chatrče, ako stojí v prvej kapitole - toto rozprávanie pochádza od bratranca Williama Branhama, Henryho Branhama, ktorého matka bola jednou z pôrodných báb prítomných pri narodení Williama Branhama. Tento príbeh bol popísaný v auguste v roku 1988 v časopise Only Believe. (Roč.1, č.2, str.18).

Každý životopis zachytáva iba ľudský život. A keďže spisovateľ píše skrze svoje vlastné oči, jeho kniha bude odrážať jeho vlastné videnie tejto témy. Práve kvôli tomu máme okolo 900 životopisov Abraháma Lincolna. Dokonca aj životopis je subjektívny. Hoci Benjamin Franklin napísal jednu z najznámejších autobiografií v dejinách Ameriky, neskôr boli o ňom napísané ešte mnohé ďalšie životopisy. Bolo o tom jednoducho ešte čo povedať - a to z rôznych pohľadov.

Tento životopis, prirodzene, zrkadlí môj pohľad na Williama Branhama - ako som ho pochopil po rokoch skúmania a modlitby. Snažil som sa byť verný skutočným udalostiam a Duchu Božiemu, ktorý inšpiroval neobvyklý život tohto muža. Ale o jeho skúsenosti a náuke môže byť poznané omnoho viac. A preto najlepším spôsobom, ako sa o Williamovi Branhamovi po prečítaní tejto knihy dozvedieť viac, je vypočuť si záznamy s jeho kázňami alebo si ich prečítať cez počítač. Táto námaha ti tvoj čas bohatе vynahradí.

Pramene a bibliografia

- *Skutky proroka*, Pearry Green, 1969, 207 strán.
- *Všetko je možné: Uzdravovacie a charizmatické prebudenie v modernej Amerike*, David Harell, Jr., 1975, 304 strán.
- *Kristus Uzdravovateľ*, F. F. Bosworth, jeho kázne z rokov 1920 - 1930, vydanie 1973, 241 strán.
- *Stopy na piesku času*, Spoken Word Publications, 1975, 700 strán.
- *Nebol som neposlušný tomuto nebeskému videniu*, kaz. William Branham, 1947, 27 strán.
- *Ježiš Kristus včera i dnes ten istý je, aj naveky*, kaz. William Branham, 1936, 24 strán.
- *William Branham, muž Bohom poslaný*, Gordon Lindsay, 1950, 216 strán.
- *William Branham, prorok navštevuje Južnú Afriku*, Julius Stadskev, 1952, 195 strán.
- *Len ver*, magazín, Rebeka Branham Smith, vydavateľ

Kázne Williama Branhama sú dostupné z týchto zdrojov:

Eagle Computing, na CD-Rom.

End Time Message Tabernacle, Edmonton, Canada

The Word Publications, Glendale, Arizona.

Voice of God Recordings, Jeffersonville, Indiana.

Šesť kníh Nadprirodzeno - život Williama Branhama:

Kniha 1:

Chlapec a jeho núdza

(1909 - 1932)

Od chvíle, kedy sa narodil, bol William Branham oddelený, aby bol odlišný od bežného spôsobu života. Zranený chudobou a odmietnutím, stal sa nervóznym dieťaťom. Stále sa mu diali neobvyklé veci, tajomné a duchovné veci... ale nezačal rozmýšľať o Bohu, až kým nemal 14 rokov, keď takmer stratil obe nohy pri nehode s puškou. Ako tak ležal a zomieral v kaluži krvi, videl hrozné videnie pekla, videl samého seba, ako padá neustále hlbšie do toho regiónu stratených a unášaných duší. Kričal ku Bohu o milosrdenstvo a zázračne mu bola daná druhá šanca – šanca, ktorú neskôr takmer zlyhal uchopiť.

Kniha 2:

Mladý muž a jeho zúfalstvo

(1933 - 1946)

Ako mladý pastor William Branham zápasil o porozumenie svojho zvláštneho života. Prečo bol tým jediným kazateľom v meste, ktorý vídal videnia? Keď ho Boh prvýkrát povolal ku celonárodnej evanjelizácii v roku 1936, odmietol, aby za svoju chybu draho zaplatil stratou svojej manželky a dcéry, ktoré zomreli na tuberkulózu. Videnia pokračovali. Kazatelia mu povedali, že tieto videnia pochádzajú od satana. Zúfalstvo ho nakoniec priviedlo k tomu, aby hľadal Boha na pustatine, kde sa stretol tvárou v tvár s nadprirodzenou Bytosťou. Anjel mu dal poverenie od Boha, aby vzal dar Božského uzdravenia ku ľuďom sveta. Keď sa William Branham pýtal, či budú ľudia veriť, že skutočne stretol Anjela, ten Anjel povedal, že mu budú dané dva nadprirodzené znaky, aby potvrdili jeho povolanie. Potom budú musieť uveriť. A ver tomu, že uverili!

Kniha 3:

Muž a jeho poverenie

(1947 - 1950)

Čoskoro na to, ako Anjel navštívil Williama Branhama a povedal mu, že bol ustanovený vziať dar uzdravenia ku ľuďom sveta, objavil sa prvý znak – fyzická reakcia na jeho ruke, ktorá sa ukázala iba vtedy, keď sa dotkol ruky niekoho, kto trpel na nemoc zapríčinenú nejakou baktériou. Behom dvoch mesiacov od jeho poverenia, mimoriadny dar Williama Branhama upútal pozornosť v celom národe. Tisícky ľudí sa schádzali na jeho zhromaždeniach, kde kázal spasenie a Božské uzdravenie v Mene Ježiša Krista. Zázrakov bolo viac a viac. Svet nevidel niečo takéto odo dní, kedy Ježiš chodil cez Galileu a vyhánal démonov a uzdravoval všetkých, ktorí boli chorí a postihnutí.

Jednako niektorí ľudia stále pochybovali, či sa tento pokorný muž naozaj stretol s Anjelom. Potom sa objavil druhý znak... a oni museli uveriť!

Kniha 4:

Evanjelista a jeho vrúcne prijatie

(1951 - 1954)

William Branham je paradoxom v modernej histórii. Od roku 1946 za menej ako šesť mesiacov prešla jeho služba od neznámosti až k získaniu si pozornosti celých Spojených Štátov. Tento proces zapálil celosvetové prebudenie uzdravenia vierou. Tento čin uskutočnil pomocou jedinečného daru – nadprirodzeného znaku, ktorý viedol ľudí do pozornosti. Kresťania na celom svete si to rýchlo všimli. Medzi rokmi 1951 a 1954, viedol William Branham najväčšie kresťanské zhromaždenie do toho času - okolo 300 000 ľudí na jednom zhromaždení, v Bombai, v Indii. Dopyt po jeho službe v Amerike a v zahraničí sa zdal byť nenásytný. Ale William Branham nebol spokojný. Niečo sa zdalo byť nie v poriadku. Dlhý čas nevedel, čo to je, ale koncom roku 1954 to spoznal. Jeho služba sa mala zmeniť.

Kniha 5:

Učiteľ a jeho odmietnutie

(1955 - 1960)

Medzinárodná služba Williama Bramhama mala tri hlavné štádiá. Prvé, rozpoznával choroby pomocou nadprirodzeného daru vo svojej ruke. Neskôr mu videnia dovoľovali rozpoznáť nemoci a ďalšie veci. Medzi rokmi 1946 a 1954, viac ako 500 000 ľudí prijalo cez jeho kázanie Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa, a nie je možné vyčíslieť, koľko miliónov obdržalo cez jeho modlitby uzdravenie. Pri rozpoznaní, že ľudia neprijímali duchovné hĺbky a výšky, ktoré im Božie Slovo a Duch ponúkal, William Branham cítil, že Duch Boží ho volá urobiť viac. Vedel, že ľudia prichádzali na jeho zhromaždenia z rôznych dôvodov. Niektorí prišli, pretože verili, že Duch Ježiša Krista je prítomný. Iní prišli kvôli tomu, že to bola nová vzrušujúca vec, práve tak, ako keď sa ľudia zhromaždili, aby videli, ako Ježiš uzdravuje chorých a rozmnožuje víno, chlieb a ryby. Ale bolo to učenie Ježiša, ktoré zmenilo históriu sveta. William Branham cítil, že Boh ho volá na jeho kampaniach uzdravenia vierou vyučovať viac. Veril, že jeho služba by mohla mať trvácný prínos pre Kresťanskú cirkev. Začnúc v roku 1955, nielen vyučoval Božské uzdravenie, ale vyučoval aj rôzne aspekty Božieho Slova. Boh mu dal videnie nového štádia jeho služby, „tretie potiahnutie“ (používajúc slová Anjela), ktoré prekoná všetko, čo Boh cez neho konal v minulosti. Nevyhnutne tým niektorých ľudí pohoršil.

Kniha 6:

Prorok a jeho zjavenie

(1961 - 1965)

Hoci prvé dve fázy služby Williama Branhama boli veľmi jasné, otázky povstali ohľadne tretej tajomnej fázy, o „treťom potiahnutí“. Nasledujúc Božie vedenie, William Branham vstupuje do posledných piatich rokov svojho života, aby odkázal sériu kázní, ktoré privedú cirkev k porozumeniu tajomstiev Písma, ktoré boli skryté od začiatku času. Čo znamenajú tajomné symboly v Knihe Zjavenia? Čo je „tajomstvo Božie“, o ktorom sa hovorí v Novej Zmluve? O týchto pravdách sa špekulovalo, debatovalo, domnievalo v inštitúciách kresťanstva celých dvetisíc rokov. Ale čo sa deje, keď Sám Boh zjavuje odpovede skrze proroka? To sa stalo a pre teba je tu na čítanie tento ohromný príbeh.

* * * * *

--- Kniha nie je na predaj ---

V slovenskom jazyku vydané v septembri 2020.

Ponúkame biblické materiály – knihy, brožúry, CD, DVD.

Zásielky sú bezplatné.

Kontakt:

email: info@vecerne-svetlo.sk

tel.: +421(0)911 178 730

Ďalšie informácie nájdete na stránke

www.vecerne-svetlo.sk

Poznaj pravdu a pravda ťa vyslobodí

Kniha druhá:
Mladý muž a jeho zúfalstvo
(1933 - 1946)

Od chvíle, kedy sa narodil, bol William Branham oddelený, aby bol odlišný od toho bežného spôsobu života. Zranený chudobou a odmietnutím, stal sa nervóznym dieťaťom. Stále sa mu diali neobvyklé veci, tajomné a duchovné veci... ale rozmýšľať o Bohu nezačal, až kým nemal 14 rokov, keď takmer stratil obe nohy pri nehode s puškou. Ako tak ležal a zomieral v kaluži krvi, videl hrozné videnie pekla, videl samého seba, ako padá neustále hlbšie do toho regiónu stratených a unášaných duší. Kričal ku Bohu o milosrdenstvo a zázračne mu bola daná druhá šanca – šanca, ktorú neskôr takmer nedokázal uchopiť.